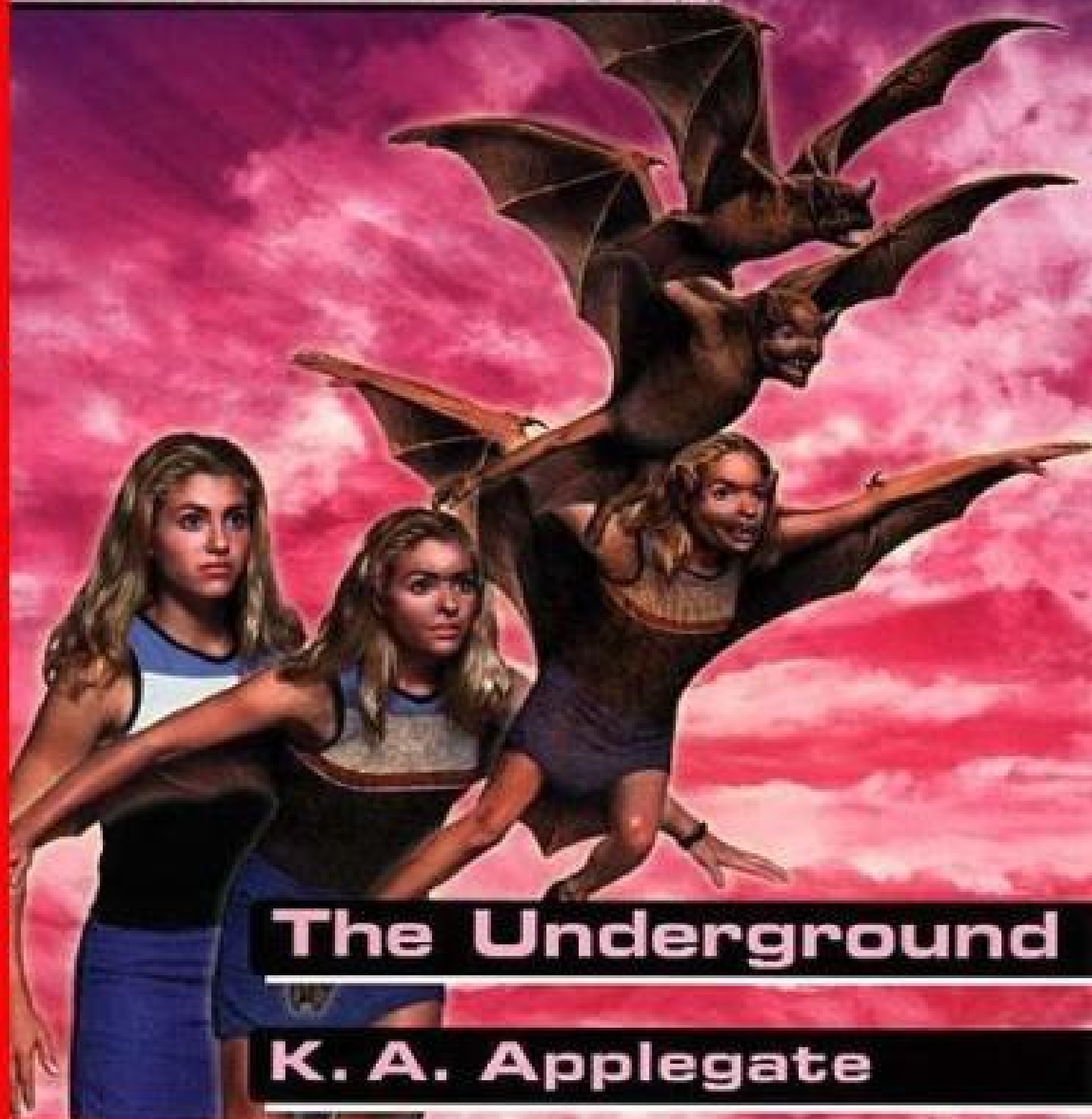

ANIMORPHS

There's nothing to fear
but the Yeerks themselves.

The Underground

K. A. Applegate

Đường Hầm Kinh Hoàng
Series Animorphs Phần 17

K. A. Applegate

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[TÓM TẮT NỘI DUNG TẬP 16](#)

[CƠN ĐIÊN YẾN MẠCH](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[CHƯƠNG 28](#)

CHƯƠNG 29

[1]

[2]

TẬP 16: LỜI CẢNH BÁO

1. Người kể chuyện:

Jake

2. Nội dung:

Jake phát hiện ra một trang web nói về bọn Yeerk, trong đó có một diễn đàn bàn luận sôi nổi về Yeerk. Hội Animorphs phân vân không biết đây là những lời nói thật hay là một cái bẫy do bọn Yeerk giăng ra. Để tìm ra sự thật, Hội Animorphs quyết định biến thành ruồi, đi quá giang một cái máy bay tới Washington D.C, nơi đặt trụ sở của văn phòng Mạng Truy Cập Hoa Kỳ với mục đích thâm nhập vào máy chủ tìm tên thật của những tên xuất hiện trên diễn đàn. Trong chuyến đi này, Jake xem chút nữa thì bị đập chết khi đang ở trong lột ruồi. Với sáng kiến biến hình thành một đoàn xiếc thú, không một chút khó khăn, Marco và Ax, trong lột người, nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ. Họ phát hiện một trong những cái tên trên mạng của diễn đàn chính là của tỷ phú J.B Fenestre - chủ của mạng truy cập này. Trở về nhà, cả hội quyết định chui vào trong dinh thự của nhà tỷ phú. Rachel và Ax bị bắt. Jake thu nạp ADN của tê giác húc đổ hàng rào và tường, cùng với 3 bạn còn lại xông vào nhà Fenestre cứu người. Bốn bạn trẻ gặp nhà tỷ phú ngay tại phòng giam Rachel và Ax. Fenestre đã nói cho 6 bạn trẻ biết hẳn chính là anh em sinh đôi với Visser Ba - Epslin 946 kép. Hẳn cũng tiết lộ hẳn đã tìm ra phương cách để tồn tại mà không cần dùng đến tia Kandrona. Nguyên liệu chính để tạo ra nguồn năng lượng thay thế này chính những con sên Yeerk: "Ba ngày một con, một tháng 10 con". Fenestre đã lập ra trang web và thiết lập diễn đàn để tìm ra ai là kẻ Mượn xác, lập danh sách và sử dụng dần. Hẳn đã trở thành một kẻ giết đồng loại Yeerk, không màng đến sự sống chết của vật chủ. Jake gửi cho Fenestre một lời cảnh báo: "Hẳn sẽ được an toàn nếu như hẳn chịu yên thân trong ngay chính dinh thự của hẳn, không lai vãng ra thế giới bên ngoài", và yêu cầu hẳn thả bạn mình. 6 bạn trẻ trở về an toàn. Vài ngày sau, dinh thự của Fenestre bị cháy - không ai biết thủ phạm.

3. Nhân vật quan trọng:

Hội Animorph: Jake, Marco, Rachel, Cassie, Tobias
Ax

4. Những loài thú mới được thu nạp:

Jake: Tê giác

Marco:

Rachel:

Cassie:

Tobias: Ruồi

Ax:

5. Những lột hình được sử dụng:

Jake: Ruồi, Cọp Siberi, Chim ưng Peregrine, Tê giác

Marco: Ruồi, Mòng biển, Khỉ đột

Rachel: Ruồi, Gấu xám, Đại bàng đầu bạc

Cassie: Ruồi, Chồn hôi, Ó biển, Sói

Tobias: Người (Tobias), Ruồi

Ax: Người, Ruồi, Điều mướp

CƠN ĐIÊN YẾN MẠCH

CHƯƠNG 1

Tên tôi là Rachel.

Bạn muốn biết họ của tôi ư? Rủi quá. Quá dở. Tôi không tiết lộ họ tên đầy đủ của tôi đâu. Đừng méch lòng nha. Tôi hổng muốn làm khó hay quá “chảnh”. Mà tôi chỉ đang đề phòng thôi.

Chuyện là vậy. Trái Đất, hành tinh bé nhỏ phủ đầy màu xanh cây và màu biếc nước của chúng ta, hành tinh với những đám mây trắng mượt mà và nhiều thứ nữa đang bị tấn công. Hổng giống kiểu tấn công như trong mấy cuốn lịch sử Thế chiến thứ II hay mấy cuộc chiến tương tự. Cũng hổng giống như trong *Chiến tranh giữa các vì sao*. Nó tinh vi hơn nhiều. Hổng có nhiều tiếng nổ hay súng ống. Trong hầu hết các cuộc chiến tranh, người ta thường theo đuổi mục đích chiếm đoạt đất đai hay lãnh thổ, hoặc chí ít cũng là vì muốn nhồi nhét những tư tưởng của họ lên người khác. Trong cuộc chiến này, kẻ thù của chúng ta hổng quan tâm đến đất đai. Chúng cũng hổng quan tâm đến hệ tư tưởng. Chúng cũng chẳng để ý đến việc tiếp quản thủ đô của chúng ta, giương cao mấy ngọn cờ hay đại loại như thế. Chúng muốn chúng ta. Chúng muốn cơ thể của chúng ta. Đó là bọn Yeerk. Bọn chúng là loài sên ký sinh, nom giống như những con giun dưa vạy. Chúng cần phải có cơ thể của loài khác để sống. Nếu không, chúng chỉ là những con sên màu xám xịt bất lực loi ngoi trong một cái vũng Yeerk. Nhưng hổng giống lũ giun, chúng hổng sống trong hệ tiêu hoá của bạn. Chúng không phá hoại bao tử của bạn mà bộ não của bạn mới chính là mục tiêu của chúng. Chúng xâm nhập bộ não của bạn thông qua đường tai. Chúng vặn vẹo, ép mỏng người để có thể len qua những khoảng không nhỏ xíu trong lỗ tai rồi vào đến não bộ của bạn. Ở đó chúng rỉ nước dãi giống như chất keo lấp đầy những kẽ nứt, khe hở và rồi chúng bao phủ hoàn toàn bộ não của bạn. Chúng kiểm soát bạn. Hoàn toàn, tuyệt đối. Chúng có thể mở toang ký ức của bạn bất cứ lúc nào. Bạn hổng còn sự riêng tư nào nữa. Không bí mật. Không lối thoát. Chúng hiện diện trong giấc mơ, trong suy nghĩ, trong mong muốn và trong khao khát của bạn. Trí não của bạn đã trở thành của chúng. Chúng sở hữu nó. Chúng nâng cánh tay, chúng cúi gập người bạn. Chúng điều khiển cặp mắt của bạn,

hướng ánh nhìn của bạn theo ý muốn của chúng. Chúng ăn giùm bạn. Chúng tắm rửa giùm bạn. Và vì chúng đã tiếp cận được từng suy nghĩ của bạn, nên chúng có thể xử lý giùm bạn. Một cách hoàn hảo. Chúng là bạn trong khi chúng vẫn là chúng. Bạn bè của bạn hồng thể nào biết. Cha mẹ bạn không bao giờ hay. Bạn cô độc, bất lực, bị kẹt cứng ngay trong chính cơ thể bạn. Ngay cả một quyết định đơn giản nhất, bạn cũng không thể tự quyết. Không thể ngăn bản thân không phản bội lại những người bạn yêu thương. Không thể bảo động cho người là mục tiêu kế tiếp của bọn Yeerk Mượn xác. Đó là tên gọi tội tôi đặt cho người bị một tên Yeerk chiếm đoạt. Một kẻ Mượn xác-người. Cũng có những giống loài khác trong dải Ngân Hà cũng bị thất thủ trước bọn Yeerk. Người Hork-Bajir bị biến thành nô lệ. Người Gedd. Bọn Taxxon, những con sâu ghê gớm, kinh tởm tự nguyện trở thành vật chủ. Và chúng tôi mới biết bọn Yeerk đang tiến hành chinh phục thêm một loài nữa có tên là Leeran.

Và chúng cũng đang tiến hành chinh phục Trái Đất, ở đó loài người vẫn đang tiếp tục cuộc sống thường ngày của mình mà không hề hay biết. Tôi hình dung nó giống như bệnh ung thư hay bệnh tương tự thế. Bạn không hề biết khối u đang lớn dần trong bạn cho tới khi quá muộn.

Đó, bây giờ bạn đã biết vì sao tôi phải thận trọng đến thế. Vì sao tôi lại phải giấu nhân dạng thật sự của tội tôi.

Tội tôi là ai ư? Tội tôi là Hội Animorphs. Năm đứa trẻ được trao tặng quyền năng biến hình thành bất cứ một con vật nào tội tôi chạm tay vào. Năm đứa trẻ xui xẻo có mặt đúng lúc ông hoàng người Andalite Elfangor hạ cánh cái phi thuyền đầy thương tích của ông. Năm đứa tội tôi và người em trai nhỏ của Elfangor, Aximili-Esgarouth-Isthill. Tội tôi gọi ảnh là Ax.

<Schwarzenegger là ai vậy?> Ax gắng hỏi. <Lúc trước, tôi đã nghe Marco nhắc đến tên ông.>

“À-nun?” Marco hỏi lại. “Ai nhà À-nun hả? À-nun nhà một nhười xàn ông.” [1]

“Người gì?”

“Người đàn ông,” Marco giải thích mà như không giải thích.

Đó là một buổi chiều đẹp trời và ngày học đã chấm dứt. Chúng tôi đang đi bộ trong rừng. Mặt trời ấm áp, những đám mây bông xù lên và sáng trắng, để lộ ra ở giữa những khoảng trời xanh lam. Gió nhẹ và ấm. Một ngày tuyệt vời như thế này mà nằm ru rú trong nhà thì quả là một tội ác.

Và vì có lúc tội tôi hồng có đặc vụ nào để xử lý cả, nên tội tôi tụ tập lại làm những việc mà tội tôi được dặn dò là không bao giờ được làm: sử dụng quyền năng đặc biệt của mình cho những mục đích cá nhân.

Nhưng chuyện đó phải có mánh à nha. Coi, bởi vì tội tôi biết Jake, anh họ tội tôi và là thủ lĩnh tạm thời của tội tôi, sẽ làm căng và giảng giải đạo lý với tội tôi. Hồng phải lúc nào ảnh cũng như vậy. Nhưng ảnh là người rất có trách nhiệm. Cũng phải có ai đó như vậy chứ. Nhưng chắc chắn người đó hồng phải là tôi.

Còn nữa, nếu ảnh quyết định phải theo cái kế hoạch ngu xuẩn của tội tôi, tội tôi đương nhiên sẽ làm. Nếu ảnh quyết định chống lại ý định của tội tôi, rất có thể tội tôi sẽ hồng làm. Hoặc còn cách khác, Marco và tôi sẽ làm mà hồng nói với Jake.

Tội tôi xài mánh theo cách “danh chính ngôn thuận”.

“Jake nè,” Marco nói. “Ax - ngố hồng biết chút cheo gì về văn hoá loài người hết á. Chẳng biết gì hết! Vậy mà hắn đã sống ở Trái Đất bao nhiêu tháng trời rồi đó. Thiệt là một sự bôi bác.

Đáng thương hại. Hồ thẹn. Đó là một...”

“Thôi, ngậ-ậ-m miệng lại đi bồ tèo,” anh Jake cúi kính gắt ngang. “Nói huých toẹt ra nha. Nhà hát Planet Hollywood mới khai trương trong thành phố. Và bồ với Rachel đã quyết ý đi coi, nhưng lại hồng có vé. Cho nên mấy bồ muốn biến hình để bay vô trong coi cộp chứ gì?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. “Hồng tề vậy đâu, anh Jake. Bọn này muốn làm chuyện đó là vì Ax. Ảnh cần được tiếp xúc với văn hoá loài người, chứ em thì chẳng thêm quan tâm đâu...”

Tôi toét miệng cười, hồng biết cách nói xạo làm sao cho êm.

“Đây là một sự kiện về giải trí!” Macro kêu lên. “Một sự kiện hàng đầu, hàng đầu. Những ngôi sao! Những nhân vật lừng danh! Các hoa hậu! Cơ hội ngàn vàng cho Ax - ngổ được gặp Bruce và Demi Moore!”

Cassie cười rộ lên rồi ráng làm bộ nghiêm túc trở lại. Tobias, thành viên còn lại của Hội, đang bay lượn trên một luồng khí nóng tuyệt vời trên đầu tụi tôi xa cỡ ba chục thước. Cậu ấy đang ngó chừng xem có ai đó đang lai vãng gần đó đủ để nhận ra tụi tôi đang dạo bước cùng với một người Andalite.

Trong trường hợp bạn chưa từng nhìn thấy một người Andalite, mà đương nhiên là bạn chưa thấy bao giờ rồi, họ nom giống như một con hươu khoẻ mạnh có lông xanh dương với một khuôn mặt không có miệng, có thêm hai cái mắt dính trên hai cái cuống, hai cánh tay giống tay người nhưng yếu xìu và một cái đuôi xấu xí như đuôi bò cạp.

Tụi tôi cần cặp mắt của Tobias ở trên cao vì với mắt của một chú điều hâu, không nói ngoa, có nghĩa là không ai có thể lén vào chỗ tụi tôi được.

Anh Jake gật gật đầu với Marco, rõ ràng là không hề bị thuyết phục. Ảnh nhướn mày nhìn tôi với vẻ hoài nghi. “Rachel, nói toẹt ra đi nào. Vì sao em muốn nhào vô vụ này?”

“Ừm... một phần của chương trình là trình diễn thời trang... Ralph Lauren. Anh biết là em mê Ralph Lauren cỡ nào rồi mà.”

“Ôi trời!”

“Lại còn...” Macro buông lửng câu nói.

“Lại còn gì nữa?” Anh Jake hỏi.

Tôi thở dài. “Lucy Lawless cũng có ở đó nữa. Nhưng hồng phải vì vậy mà em muốn đi coi đâu.”

Anh Jake ngó bộ ngờ ngác.

“Lucy Lawless, nữ tài tử đóng vai Xena - Công chúa chiến binh. Thần tượng của Rachel đó,” Macro giải thích.

Hừ, Xena đâu phải thần tượng của tôi. Đó chỉ là trò ngốc nghếch mà Macro dựng lên để chọc giận tôi thôi. Nếu như người ta được trả tiền để quây phá, thì Macro sẽ trở thành triệu phú luôn.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc trả miếng Macro.

“À, còn cái này nữa,” Macro nói về lấu lĩnh. “Có cả O’Neal ở đó nữa. Shaquille O’Neal đó.”

“Shaq?”

“Phải. Shaq”

“Hay lắm. Vậy thì tụi mình sẽ tới đó.” Anh Jake tuyên bố.

CHƯƠNG 2

Tụi tôi xài vé hạng bát trong suốt chương trình biểu diễn đó - cách xa sân khấu tới cả ba trăm mét chứ ít gì đâu, xấp xỉ chiều dài của cả ba cái sân đá banh, vậy mà cả bọn vẫn có thể coi mọi thứ mới tuyệt chứ.

Tôi có thể nhìn thấy những tia nước miếng bắn ra khi Bruce Willis chơi harmonica, thấy cả dây giày của Shaq, thấy từng chiếc nút trên áo khoác của Ralph Lauren... thấy cả những lỗ chân lông trên mặt Naomi Campbell nữa đó. Tuy vậy trông cổ vẫn cứ tuyệt vời như thường...

Tôi có con mắt của một con chim đại bàng đầu bạc. Và với một con chim đại bàng đầu bạc thì ba trăm mét chẳng nhằm nhò gì hết.

Tôi dang đôi cánh rộng tới gần hai mét, đuổi tận những đầu cánh giống như các ngón tay có lông vũ, và cảm thấy luồng không khí ấm dâng lên, nâng bổng mình lên cao, cao mãi.

Trong không trung, xung quanh tôi, ở những tầng cao khác nhau, khoảng cách khác nhau, có một đôi ó biển, một con chim ưng Peregrine, một con điều mướp và một con điều hâu đuôi đỏ.

<Trông bọn mình cứ như đang dự một cuộc họp các loài chim săn mồi ý,> Tobias thì thào. <Nếu có những tay mê chim ở dưới kia, chắc họ sẽ tròn mắt ra coi...>

<Chẳng ai thèm ngó tụi mình đâu,> tôi nói. <Họ đang mải ngắm Shaq với Bruce Willis và John Goodman kia...>

Tobias bị kẹt trong lối hình biến một chú điều hâu đuôi đỏ. Cậu ấy sống cuộc đời con điều hâu đuôi đỏ, săn lùng và giết con mồi như một con điều hâu. Cậu ấy giữ lại được quyền năng biến hình, thậm chí có thể biến hình người thành chính cậu ấy ngày xưa. Nhưng hình dạng người của cậu ấy chỉ là một lối hình biến mà thôi: nếu cậu ấy ở dạng người quá hai giờ, cậu ấy sẽ bị kẹt trong lối người vĩnh viễn. Cậu ấy sẽ hỏng thể biến hình được nữa.

Cuộc trình diễn dưới đất diễn ra trên một sân khấu ngoài trời khổng lồ. Đám đông dày đặc áp sát sân khấu, ngó mà ớn luôn. Tôi muốn nói là, từ trên không trung, phần lớn cái mà ta nhìn thấy ở con người là những cái đầu của họ. Những mái tóc hình bầu dục nhỏ xíu. Và tôi nói cho bạn nghe điều này nha: có nhiều kiểu đầu xấu hết biết luôn.

Planet Hollywood nằm trong khu cảng, nơi dòng sông cắt ngang qua thành phố. Những toà nhà cao ốc ngẫu nhiên lộ mắt ngó xuống nó. Toàn là những toà nhà cao năm sáu chục tầng không à... Tôi ngó vô các cửa sổ và thấy rất nhiều người ở lại sau giờ làm việc, đang chăm chăm chữa ống nhòm và kính viễn vọng các kiểu xuống sân khấu...

<Cô ấy kìa!> Tôi hét lên đầy ngạc nhiên. <Ý mình là... Ồ, là cô ấy. Lucy - tên cổ đó.>

<Xena! Đó là Xena!> Marco vui sướng hét. <Thôi được, Rachel, tới giờ của bồ rồi đó. Bay xuống đó, hoàn hình người, rồi bồ cùng với Xena đấu tay đôi coi ai thắng ai.>

<Marco, Marco, Marco à,> Tôi thở dài. <Bồ vẫn còn muốn giữ những giấc mơ lâm ly thống thiết của bồ chứ hả?>

<Ừ, dĩ nhiên rồi. Còn bồ, Rachel? Đừng quên bộ trang phục bằng da nhé.>

Lúc đó, tôi định dạy cho Marco một bài học. Cậu ấy đang là một con mòng biển. Mòng biển là một loài chim bụi cùn. Nhưng chúng chỉ là những chú gà cùn so với đại bàng đầu bạc-tôi mà thôi. Tôi dễ dàng bay sà xuống, lướt qua cậu ta, xòe rộng cánh phía trên và hất cậu ta ngã lăn chiêng.

Hừ. Thế thì không phải chút nào.

Tôi lượn một vòng rộng và tới gần cao ốc Kenny. Đó là một toà cao ốc bằng kính, trơn láng và đồ sộ. Nó gần như nằm sát bên dòng sông, chỉ cách mép nước một con đường rộng bốn làn xe và một vạt cỏ. Mặt kính phản quang khiến mắt người thường không thể nhìn rõ bên trong nhà, nhưng mắt đại bàng đầu bạc thì nhìn rõ mồn một...

Tôi thấy một người đàn ông trong một văn phòng vắng bóng người trên tầng áp chót. Tầng thứ sáu mươi. Tôi chẳng biết vì sao ông ấy lộ mắt nhìn tôi, và đúng là như vậy. Tôi vòng lại về phía ổng.

Và đó là lúc ổng nhắc ghế tựa có khung thép lên và ném vô cửa sổ.

Xoảng! Kính bể tan và rớt tung toé xuống đất. Những miếng lớn cắt qua nóc những chiếc xe hơi đậu trên bãi.

<Cái gì vậy cà?> Tôi kêu lên. <Ê! Mấy bồ, tới cao ốc Kenny, lẹ lên!>

Cassie cũng đã nhận thấy cái cửa kính bể. <Ôi trời, cái ông đó sắp nhảy kìa!>

<Tôi chắc là ổng sẽ bị thương nếu ổng nhảy xuống,> Ax nhận định. <Nên chắc ổng sẽ không - Áá!>

Người đàn ông đó đã lui lại lấy đà và chạy thẳng tới cái cửa sổ mở toang.

<Tụi mình có sáu đứa,> Tôi hét lên. <Tới luôn!>

<Hồng đủ,> Tobias nói. <Nhưng có thể lôi ổng ra ngoài sông.>

Tôi bay vèo tới cửa sổ. Những đứa kia từ bên dưới vút lên hoặc từ trên cao sà xuống, hoặc cùng độ cao với tôi bay trở lại.

Người đàn ông chạy lấy đà. ổng vung tay xô những miếng kính còn lại trên cửa sổ rồi nhảy vô không trung...

Gió thổi tạt vô mặt tôi. Tôi tận dụng tất cả bản năng bay của loài đại bàng để gia tăng tốc độ. Chẳng biết như vậy có đủ lẹ không nữa...

Thực sự tôi đã đối mặt với người đàn ông vào lúc ổng nhảy khỏi toà cao ốc. Đó là thời điểm ổng như thể sững lại, treo lơ lửng giữa không trung trước khi lao xuống đất.

Tôi giương tất cả móng vuốt ra, một bên chân tôi quắp được cổ áo của ông trước khi ổng bắt đầu rơi. Lập tức ổng kéo tôi lao xuống vùn vụt, tôi vội quắp bàn chân kia vô xương đòn gánh của ông. Chắc tôi đã làm ổng đau, nhưng với ổng bây giờ rõ ràng chỉ là chuyện nhỏ.

Tôi dang hai cánh, nhưng chỉ như mở một chiếc dù che nắng mà thôi. Có lẽ tôi làm giảm tốc độ rơi của ổng được chút ít, nhưng vậy cũng chẳng nhằm nhò gì hết.

Lúc đó Tobias bay xẹt tới túm lấy cánh tay trái người đàn ông. Trong lốt chim ưng Peregrine, anh Jake vút tới lẹ như chớp. Anh quắp lấy cổ áo phía sau người đàn ông.

Ổng rớt chậm lại. Nhưng chưa đủ...

<Lượn về phía sông,> Tobias hét lên. <Không, lũ ngốc, đừng đập cánh, lượn đi.>

Tôi tha thứ cho Tobias tội kêu tội tôi là lũ ngốc. Về vụ bay thì cậu ta là số dzách, vả lại lúc này đang trong một tình thế khá là hiểm nghèo mà...

“Aaaaahhhh!” Người đàn ông đột ngột la toáng lên khiến tôi xém chút nữa thì tuột chân. Ổng ngó tôi trừng trừng, con mắt trái của ông có lẽ chỉ cách mắt phải tôi có vài centimet. Trông ổng có vẻ bình thường, hổng kể cái việc ông ấy la lối vì kinh hãi.

Cassie và Ax bay tới. Cả hai góp các bộ vuốt của mình vô. Macro tới cuối cùng và quắp vô chỗ còn trống là cái lưng áo khoác của người đàn ông.

<Xếp cánh theo góc của mình nè,> Tobias hét lên. <Làm như thể lượn trên cao nhưng lại nhắm về phía hướng sông ý!>

Sáu con chim săn mồi bám chặt người đàn ông. Ông vẫn gào thét nhưng đã rớt chậm lại, chậm lại rõ rệt. Tuy vẫn còn quá lẹ để có thể sống sót nếu rớt xuống mặt bê tông nhưng thực sự là có chậm lại.

Và ổng đang được di chuyển về phía trước, từng tắc một hướng về phía mép nước.

Phương thẳng đứng là hướng tụi tôi đang rơi.

Phương nằm ngang là hướng tụi tôi nhích tới

Tôi muốn cười ầm lên. Cứ như một bài toán hình học kì quặc vậy đó. Tổng bình phương các góc... liệu chúng tôi có giải được không?

Mặt đất lao vùn vụt vô chúng tôi. Những chiếc xe hơi lướt sáu mươi dặm một giờ ở bên dưới. Rồi một dải cỏ. Quá gần rồi. Tụi tôi chỉ còn cách mặt đất không quá mười lăm mét.

Mép nước!

<Buông ra!> Tobias la lên. <Buông ra, nhưng coi chừng bị giật hậu.>

Tụi tôi buông chân. Người đàn ông rớt xuống. Được giải phóng khỏi gánh nặng, tôi mất kiểm soát nhào lộn giữa không trung. Tôi đập cánh, tôi lộn vòng, rồi giữ lại cân bằng nhờ một phép lạ nào đó.

Ồ, hoá ra cái điều mà Tobias kêu là “bị giật hậu” là như vậy đó.

VỀỀỒ! Tôi bay sạt mặt nước, thấp đến mức xương ức của tôi lướt trên ngọn sóng.

Lại dang rộng hai cánh, tôi bắt một cơn gió để bay vút lên. <A ha! Yo!> Tôi hét toáng lên và bay trở lại kiểm người đàn ông. Không thấy ống ở trên mặt nước. Tôi nhìn xuyên qua lòng nước tối tăm ngầu bùn. Ngoi ngóp dưới mặt nước, người đàn ông đang cuống cuống vùng vẫy tay chân, miệng sủi bong bóng, coi bộ rất khiếp hãi.

<Ôi trời!> Tôi rền rĩ. <Ống bị kẹt trong bùn dưới đáy sông rồi. Cassie, Marco! Tới luôn, tụi mình chẳng phải là các loài chim nước hay sao?>

Tôi lặn một hơi xuống nước.

Một cảm giác tuyệt vời làm sao. Giây trước còn ở trong không khí ấm áp, giây sau đã là nước lạnh ngắt.

Nhưng rồi hồng tuyệt vời lắm nữa. Nước không thấm vô lông vũ của tôi, nhưng nó làm tôi chẳng thể nào đập cánh được nữa. Tôi tưởng như mình đã gần như bay dưới nước vậy. Lắm to. Đại bàng có thể lặn xuống bắt những con cá gần mặt nước nhưng chúng đâu phải là vịt.

<Cassie! Marco! Đừng bắt chước mình nha!> Tôi hét lên trong suy nghĩ.

<Không đâu!> Marco đáp. <Chỉ có bồ mới khùng vậy thôi!>

<Rachel, hoàn hình đi!> Cassie kêu lên. <Ống đang vật lộn kia!>

Tôi đã đang biến đổi rồi. Mỗi khi bạn biến hình, bạn buộc phải trở về hình dáng thực của bạn trước khi biến thành một dạng khác. Do đó, tôi bây giờ là một chú chim ướt sũng, ở dưới nước, đã cảm nhận được những lá phổi của mình bông rớt, và đang bị quét ra xa. Tôi hoàn hình thật nhanh trong khả năng của mình.

Ngay khi cảm thấy tay chân mình bắt đầu hiện ra, tôi vùng vẫy để ngoi lên mặt nước. Tôi trông thấy trên đầu mình cái rào ngăn ánh bạc lấp lánh giữa trời và nước và tôi sử dụng tứ chi đang biến hoá của mình - những mẫu chi có lông vũ, nửa chim nửa người - để bơi lên, ngoi khỏi dòng nước.

“Aaarrhh!” Có ai đó kêu lên.

“Ôi thượng đế, cái gì vậy nè?”

Có vài người đang ngồi trên một chiếc xuồng máy nhỏ. Tôi đoán là họ đang nghe nhạc vọng ra từ Planet Hollywood.

Tôi hít đầy không khí và lặn xuống nước trở lại.

“Hình như đó là một cái xác chết trôi!” Giọng ai đó thảng thốt.

Hừm, cảm ơn nha. Hy vọng đó không phải là một lời tiên tri.

Tôi tập trung tâm trí để biến thành cá heo.

Bây giờ tôi là một loài kỳ quái pha trộn giữa người và cá heo. Làn da nhám màu xám, hai chân tan chảy thành đuôi, và hai cánh tay biến thành hai tay chèo. Tôi vẫn cố bơi hết sức về phía ông cố tử khốn khổ kia. Mặc dù giờ đây tôi cũng hết thương hại ông rồi, thậm chí còn bực mình nữa chớ. Mấy người mà tự huỷ hoại đời mình là loại người gì chớ? Thiệt là trẻ nít quá đi nếu mà họ hồng hieu được là còn sống là còn chút hy vọng nào đó hơn là chết ngổm đi rồi và hồng còn lại cái quái gì sắt.

Chưa kể ông còn làm tôi bỏ lỡ mất "sô" thời trang nữa chứ.

Ông hiện ra trước cái mũi cá heo của tôi với bộ dạng kỳ quái. Ông đã ngập trong bùn tới tận bắp vế. Tôi thực mở vô hõm lưng ông, lật ông ra cho ông nằm hẳn trên lưng tôi, rồi quấy cái đuôi cá heo của mình như điên.

Người đàn ông bật lên khỏi đáy sông với một tiếng phụt và một đám mây bùn loãng. Tôi đẩy ông lên mặt nước, vô phía bờ sông.

Những cánh tay người khoẻ mạnh chìa ra và kéo ông lên bờ đất khô.
Những cánh tay hết sức khỏe mạnh.

CHƯƠNG 4

“Thế đấy, bao giờ cũng vẫn như vậy.” Tôi phàn nàn khi cả bọn họp nhau ở sân bán đồ ăn của khu thương xá sau giờ học bữa hôm sau. Tôi cầm trong tay tờ nhật báo địa phương và một mớ những tờ khác. Tờ nào cũng in một tấm hình y chang nhau. Và căn bản chạy cùng một tí:

Người anh hùng Schwarzenegger Có Thực Trên Đồi.

Mũi chạm mũi với Người Đàn ông Chết Đuối.

Một tờ báo viết:

Terminator Biến thành Kẻ phục sinh.

“Cái xã hội này thiệt là bị ám ảnh quá mức vì danh tiếng,” tôi bình luận. “Thiệt là giả tạo!”

“Ừa, mình ghét mấy trò đó thí mồi,” Cassie nói và nhìn tôi với ánh mắt giễu cợt. Nhỏ nghĩ là tôi hay quá bận tâm về vẻ ngoài và quần áo đó mà... Cassie là nhỏ bạn thân nhất của tôi và tôi sẵn sàng hy sinh đời mình cho nhỏ. Nhưng bạn thử nhìn cách ăn mặc của nhỏ mà coi. Với Cassie, "đóng bộ" có nghĩa là bạn một cái quần jean sạch cùng với vớ ngắn miễn là nó cùng kiểu.

“Tụi mình thiệt là hên,” anh Jake nói. “Chẳng ai chớp được tấm hình nào lúc một bầy chim săn mồi đang lồi người đàn ông ra sông. Và chẳng ai tự hỏi vì sao một con cá heo có thể ở tí trong đất liền xa biển đến như vậy.”

“Ông đó cũng hên quá ha,” Cassie tiếp lời.

Marco lắc đầu. “Không hề. Hên là phải *mũi chạm mũi* với Naomi Campbell kia.”

“Bánh quế ở đâu?” Ax hỏi. “Tobias nói cậu ấy sẽ mang về một ít bánh quế. Qu.. uê... quế.”

Dĩ nhiên là Ax đang trong lối biến người, vì hình ảnh một người Andalite đang lảng vảng xung quanh khu bán đồ ăn sẽ thu hút sự chú ý. Ax-Andalite không có miệng, không có khả năng phát âm. Và tệ nhất là không có cảm nhận về mùi vị.

Do đó, mỗi khi ảnh biến thành người, ảnh có chiều hướng say sưa với mùi vị và âm thanh. Nhất là mùi vị. Và còn đặc biệt hơn nữa, chẳng biết vì lý do lạ lùng nào đó mà ảnh cực kỳ thích bánh quế.

“Mình băn khoăn hổng biết George Edelman bây giờ ra sao rồi?” Cassie hỏi.

“Ai kia?” Tôi ngơ ngác.

Cassie đảo mắt ngó tôi. “Cái ông đó đó. Cái người mà bồ cứu sống đó, Rachel.”

“Ồ, tên ổng là vậy hả?”

“Phải, cái tên ấy cũng xuất hiện trên tất cả các báo mà,” Cassie nói, vẻ tức giận.

Tôi nhún vai. “Phải rồi, phải rồi. Vậy ra tên ổng là George Edelman...”

Cassie nghiêng người ngó qua bàn. “Rachel, nếu hổng có bồ thì tụi này đã chẳng thấy ổng kịp thời. Hổng có bồ thì ông ấy đã nát bét trên nền bê tông rồi. Bồ là một anh hùng. Mạng sống của một con người được cứu thoát. Bây giờ ổng có thể tiếp tục trị bệnh ung thư gì gì đó. Vậy mà bồ hổng nhớ tên ổng ta sao?”

“Ê, chờ chút. Nhưng cái nhà ông này đâu liên quan tới mình,” tôi nói. “Mình đâu cần phải có trách nhiệm với ổng chứ...”

Marco quay qua và huơ tay. “Tui không biết. Chả phải người Trung Quốc có câu rằng nếu bạn cứu sống một người thì bạn có trách nhiệm với người đó sao? Cũng có thể đó là câu của người Nhật, hay người Hy Lạp. Đại loại là của một ai đó. Tui nghe nói vậy trong một bộ phim.”

Tôi lại nhún vai. Bây giờ tôi cảm thấy muốn phòng thủ. “Đó gần như chỉ là một kẻ ngốc, mấy bồ biết mà. Mình chỉ muốn xem là tụi mình có thể làm được gì. Đó là...” Tôi lục tìm trong óc từ chính xác muốn nói. “Đó là một thử thách. Đúng rồi, một thử thách.”

Tobias tới, mang theo một chiếc bánh sữa quế. Một chiếc cỡ đại và thơm lừng mùi quế. Rất nhiều quế.

Đôi mắt của Ax mở tròn xoe, mồm há ra. Thật kỳ lạ, lối người của Ax là sự pha trộn ADN của Cassie, anh Jake, Marco và tôi. Thành thử, bạn sẽ luôn thấy ảnh có một sự quen thuộc nào đó. Ví dụ cái miệng đang há to của ảnh là của tôi, cặp mắt là của Marco.

Tobias đặt cái đĩa giấy xuống bàn, “Mình nghĩ tụi mình mỗi đứa cắn một miếng rồi chừa cả lại cho...” Cậu ấy ngưng lại và nhìn Ax chăm chăm với vẻ mặt vừa tinh nghịch vừa hời hợt.

Ax đã lôi phắt chiếc bánh và cả cái đĩa với cái xiên bằng nhựa về phía mình rồi nhét tất cả vô mồm. Cả bánh lẫn đĩa và xiên. Chiếc bánh khổng lồ và chiếc đĩa giấy be bé.

Tôi đưa tay nắm lấy đuôi cái xiên. Phân nửa cái xiên đã nằm trong miệng Ax rồi. Tôi giật nó

ra. Đã quá trễ để cứu cái đĩa.

Năm đứa chúng tôi ngồi ngẩn ra nhìn Ax nhai, nuốt... như thể đang coi một con trăn nuốt chửng một con heo con vậy.

“George Edelman hả?” Tôi phá vỡ cơn mê của mọi người.

“Ừa.” Anh Jake nói. “Liệu có ai để ý... những hành động của tội mình không nhỉ? Hy vọng George Edelman giữ mồm giữ miệng.”

“Mọi người sẽ cho là ông điên khùng thôi,” Marco nói. “Chẳng có ai rồi hơi nghe một anh chàng đã tìm cách tự sát đâu.”

CHƯƠNG 5

Ba bữa sau. Nhà tôi. Ngôi nhà vẫn chưa ổn định hoàn toàn của tôi.

“Jordan! JORDAN!”

Tôi đang ở trong nhà bếp, và đang hét to hết cỡ. Tôi mở tủ lạnh ra và phát hiện ra hộp giấy đựng món ăn Tàu còn dư của mình đã biến mất.

“JOR-DAN! Đồ chôm chia!”

“Cái gì?”

Tôi quay người lại và đâm sầm vô cái bệ bếp. Chúng tôi hồng quen sử dụng cái bệ nấu bếp. Nhưng nhà bếp của chúng tôi đã bị tiêu tùng khi phòng ngủ của chúng tôi sụp xuống trúng vô nó.

Tôi cho rằng chất lượng xây cất hồng được tốt lắm, đã thế tôi còn giúp thêm vô đó khi biến thành một con voi châu Phi trong phòng ngủ của mình. Hên cái là chẳng có ai trong gia đình biết vụ đó ngoài tôi ra.

Dù sao thì bây giờ chúng tôi cũng sắp có một nhà bếp mới, xịn hơn nhiều. Mẹ tôi là một luật sư và bà đã bắt hãng bảo hiểm phải chi trả ngay tức khắc. Và nhà thầu cũng quá sợ khi xảy ra một vụ tương tự, nên đã miễn phí toàn bộ phần công xây lại.

Tôi cảm thấy áy náy về việc nhà thầu bị trách cứ. Nhưng tôi biết ăn nói ra sao? Hồng lẽ nói, “Mẹ à, lỗi tại con ấy mà. Tại con bị dị ứng với cá sấu, nên mới biến hình lung tung ngoài tầm kiểm soát, cho nên...”

Dù sao thì tôi cũng xô phải cái kệ bếp mới và ráng dần lòng để không thốt ra một câu tội tệ. Nhưng tôi đã phát khùng, lại phát khùng thêm vì vết bầm ở hông, cho nên tôi dứ ngón tay vô mặt nhỏ em tôi mà la: “Mi! Mi đã ăn con tôm Tứ Xuyên của ta! Ta đã để dành mà. Ta muốn ăn nó. Ta muốn ăn nó liền bây giờ.”

Vài năm trước thì Jordan có lẽ đã sợ. Nhưng bây giờ nhỏ đã lớn rồi, lại thêm cái miệng cũng

lạnh nữa.

“Chị Rachel, bữa qua em đã lấy con tôm ngu ngốc của chị đó. Và em đã vớt nó đi rồi.”

“Sao kia? Vớt đi hả? Bao giờ mi cũng giở một trò gì đó với đồ ăn còn dư của ta là sao?”

Jordan chậm rãi lắc đầu vẻ thương hại. “Đã một tuần lễ rồi, khỉ ả. Lên mốc rồi. Nó sẽ làm chị sung ruột lên đó. Tôm đâu có để hoài được...”

“Mi phải hỏi ta chứ!” Tôi la lớn, hồng chịu nghe điều hơn lẽ thiệt.

“Được rồi, chị Rachel.” Jordan bình thản. “Theo chị, em nên vớt cái đồ thừa ôi thiu, mốc meo, đầy vi khuẩn đó đi như mẹ sai em làm, hay nên để lại cho chị xơi rồi để chị trưng bụng lên hả?”

Tôi chẳng nghĩ ra được lời nào để đối đáp lại cả, vậy nên tôi nói, “Lần này chị tạm bỏ qua đó.”

Jordan đảo mắt, “Cảm ơn, cảm ơn bà hoàng Rachel. Em thật sung sướng vì chị đã để cho em sống.”

Mẹ bước vô, tay ôm hai kẹp hồ sơ bằng da, miệng cười rạng rỡ. “Chúc mừng mẹ đi các con. Mẹ nổi tiếng rồi đó nghe. Các con ăn gì chưa? Học hành thế nào? Sarah đâu rồi? Đừng bảo là nó lại tới nhà Tisha nữa đó nghe. Lần nào ở đó về là nó cũng kết thúc bằng việc mua một con Barbie mới.”

“Học hành khỏi chê mẹ à,” tôi đáp. “Tụi con chưa ăn chiều đâu. Con làm cho mẹ món gì nha.”

“Mình đặt người ta mang tới cũng được mà.” Jordan lấy giọng ổng ẹo. “Chị Rachel khoái cái món tôm thúì chảy nước đó mà.”

“Mẹ! Mẹ!” Sarah từ ngoài chạy xộc vô, miệng hét lớn, “Tisha bảo người ta có bán một con Barbie luật sư. Một con Barbie luật sư! Y chang mẹ!”

“Vậy ra nổi tiếng là như vậy hả mẹ?” tôi hỏi.

“Ờ, mẹ giỡn đó mà. Các con biết cái ông trên báo mấy ngày trước chứ? Cái ông được Arnold Schwarzenegger cứu chứ? Mẹ là luật sư của ổng. Gia đình ổng nói ổng mất khả năng tự chủ. Họ muốn...”

“Mất khả năng tự chủ? Tức là phải đóng khăn vệ sinh giống con nít hả mẹ?” Jordan hỏi.

“Đừng nói bậy vậy cưng. Họ cho là ổng không thể tự lo toan công việc của bản thân được...”

“Tức là điên khùng.” Tôi diễn giải. “Chập mạch. Bị coi là chập mạch.”

“Đừng dùng từ chập mạch,” mẹ coi bộ phiền não. “Không thẳng băng về tâm thần, nói vậy cho chuẩn. Gia đình ổng muốn đưa ổng vào trại tâm thần.”

“Vậy thì mẹ phải làm gì?” Tôi hỏi. “Chúng mình rằng ổng không chập mạch, đúng không? Ý con là ổng có thực sự chập mạch, phải không? ổng đã nhảy từ trên lầu cao ốc xuống đó thôi.”

“Luật sư Barbie có thể cứu ổng.” Sarah chen vô.

“Thực sự còn tệ hơn thế nữa kìa,” mẹ tôi vừa nói vừa bồng Sarah lên. “Người đàn ông tội

“nghệp ấy tuyên bố có người vũ trụ sống trong đầu ổng.”

Tim tôi đập lẹ lên gấp ba lần. Rồi dừng luôn.

“Ổng kêu tụi ấy là Jerk hay Jork gì gì đó...”

CHƯƠNG 6

“**V**ậy ra nhà thương điên là như thế này đó.” Marco có vẻ thích chí khi chúng tôi trèo lên đồi, tới một toà nhà hai tầng coi khá thích mắt nhưng yên tĩnh một cách quái gở. “Mình luôn nghĩ là cuối cùng mình sẽ vô ở chỗ này mà...”

Marco vừa nói vừa nháy nhó khiến tôi phì cười. Thì tôi cũng đang tính chọc Marco đúng câu này, nhưng cậu ta đã lẹ miệng hơn.

Cassie thở dài. “Mình không nghĩ là các bệnh nhân ở đây thích người ta kêu họ là điên đâu nha.”

“Dĩ nhiên rồi,” tôi tán thành. “Họ có điên thì mới khoái được kêu là điên chứ.”

Marco kín đáo huých tôi một cái vào lưng.

<Cassie nói có lý. Kêu những người điên là người điên coi bộ hổng đúng đâu.> Tobias nói.

Cassie nhìn tôi. “Bồ biết không, mình dám thề rằng mình nghe thấy chim chuyện trò. Chắc mình bị điên quá.”

Cả bọn cười rần. Kể cả anh Jake, người đang cố gắng giữ cho mọi người hành xử nghiêm túc, mà cũng nhin hổng được.

Chúng tôi tập hợp nhau ở gần trại tâm thần Rupert J.Kirk của tiểu bang. Nó là một toà nhà hai tầng bằng gạch đỏ. Có một bồn nước ngay phía trước cổng chính, và nhiều cây cho bóng mát với những chiếc ghế tựa trên bãi cỏ. Toà nhà coi thiệt xinh xắn, nếu bỏ qua chuyện nó có một hàng rào sắt cao bao quanh, với ba hàng dây thép gai ở bên trên và những mớ dây thép bùng nhùng ở các cửa sổ.

“Có ai thấy hoang mang không?” Cassie hỏi. Tôi giơ tay.

“Hoang mang là gì?” Ax hỏi. Ảnh đang ở trong lốt người.

<Một cảm giác thoáng rùng mình,> Tobias giải thích. <Cái trạng thái bất an khó nhận biết, một thứ cảm giác gì đó mà bồ hoàn toàn không thể nhận ra đó là mình đang phạm một sai lầm ghê gớm.>

“Cảm giác đó thường xuất hiện trong mình mỗi ngày khi mình đặt chân tới cổng trường,” anh Jake lầm bầm.

“Trường học, nhà thương điên, có gì khác nhau khi bồ để chúng cạnh nhau chứ?” Marco hỏi ra

vẻ thông thái. “Cả hai nơi đều có những quy định ngặt nghèo và thức ăn dở ẹc.”

Anh Jake hất đầu ra hiệu tội tôi cần phải tiến về phía trước. Chúng tôi đang ở bên này đường, men theo một dãy xe hơi đang đậu. Tobias đang ở phía trên đầu cả bọn, nhảy chuyển từ cây này sang cây nọ.

“Lọt vô dễ ợt,” anh Jake nhận xét.

“Ừa,” tôi tán thành. “Vây là tội mình vô trổng, kiếm ông George Edelman và tìm cách khám phá xem ổng có biết gì về bọn Yeerk không. Rồi tội mình để Marco ở lại và ra về.”

Anh Jake nhướn mày. “Thôi thôi, ngưng giỡn được rồi đó, Rachel. Đây là chuyện nghiêm túc mà...”

Marco khịt khịt mũi. “Không. Chẳng nghiêm túc gì hết trơn.”

“Cứ mỗi khi tội mình bắt đầu một việc gì đó xuất phát từ mục đích từ thiện là y như rằng tội mình sẽ kết thúc bằng những lời chỉ trích kịch liệt.” Anh Jake nhắc nhở. Anh cười toét miệng mà vẫn có ý đề phòng. “Tội mình là những kẻ điên chuyên đi kiếm những điều bất cần.”

Chẳng ai cười.

“Ý mình là tội mình phải là những người khủng... ồ, thôi được rồi. Không cười. Mình không nói nữa.”

“Tội mình cần một ô cửa sổ mở hoặc một thứ gì đó,” tôi nói. Tôi ngó lên toà nhà. Chẳng thấy cửa sổ nào mở hết. Chỉ toàn thấy kiếng dày với dây thép bưng nhùng thôi.

“Trong đó toàn là người vô tội. Tội mình không thể làm liều để làm đau bất kỳ ai. Mà biến thành ruồi hay gián thì phải đi xa quá. Hừmm. Ngó bộ chẳng dễ đâu...” Anh Jake nói vẻ trầm ngâm.

Ngay lúc đó, như một lời đáp cho sự cầu nguyện của tội tôi, một chiếc xe tải chạy lên và quành về phía bên kia của toà nhà.

“Xe chở thực phẩm phải không ta?” Anh Jake hỏi. “Tobias? Bờ ghé mắt thử coi?”

Tobias đập cánh bay đi và quay trở lại sau vài phút. <Đúng là xe giao thực phẩm. Chiếc xe có vẻ khá rộng rãi, đằng sau tối om.>

Anh Jake gật đầu. “Mình nghĩ hổng cần quá ba người đi đâu. Chỉ cần biến thành chim, bay vô trong xe, hoàn hình người, rồi biến thành gián nấu trong đồng thực phẩm là sẽ được vô trổng thôi. Rachel, ổng đó được em cứu sống, vậy em phải vô rồi, cùng với anh. Tobias và Ax sẽ quá lộ khi phải qua công đoạn hoàn hình Andalite và điều hâu đuôi đỏ. Vây chỉ có thể là Marco hay Cassie thôi.”

Tội tôi chơi sắp ngửa và Marco thắng nên cậu ta được đi. Kế đến, tội tôi giải thích cho Ax thế nào là trò chơi sắp ngửa.

Phải mất tới hai mươi phút tội tôi mới kiếm được chỗ để biến thành mòng biển. Xui xẻo là chỗ tội tôi kiếm được lại là một thùng rác...

Ba đứa chúng tôi bay vù lên cao trong khi Ax và Cassie thu gom giày dép và quần áo ngoài của cả bọn cất đi.

Tobias vẫn ở trên cao, trông chừng, đề phòng bất trắc.

Có hai người đang dỡ hàng ở thùng sau của chiếc xe tải chở thực phẩm. Một người coi bộ là lái xe. Người kia mang tạp dề màu trắng. Có lẽ đó là đầu bếp của trại tâm thần.

<Phải canh cho đúng lúc nha.> Anh Jake nói. <Mình hổng muốn làm một con mòng biển bị bẫy trong xe tải đâu...>

Tôi xé không trung nhào xuống chỗ thùng xe ngay khi người lái xe đẩy một cái xe nhỏ chất đầy các sọt cà chua vô trong toà nhà.

Anh Jake và Marco nhào xuống kế sau tôi và cả ba lòn thiệt lẹ và thiệt gọn vô bóng tối của thùng xe tải. Tôi dang hai cánh và nghiêng đuôi để giảm bớt tốc độ, rồi vút lên nóc một đồng hộp các tông và đậu xuống một xó chật chội phía sau nó.

Tôi thấy khá hài lòng với bản thân. Marco và anh Jake đậu xuống cạnh tôi. Marco hạ cánh hơi vụng về và gần như lẫn lông lốc vô thành xe.

<Thiệt ngốc quá đi, Rachel,> anh Jake nói. <Em phải chờ chứ.>

<Em biết sẽ làm được mà,> tôi nói. Tôi hơi bực bội vì anh Jake kêu tôi ngu ngốc. Ảnh không nhất thiết lúc nào cũng phải cẩn thận như thế. Dĩ nhiên, vì ảnh là chỉ huy không chính thức của tụi tôi, nên tôi nghĩ ảnh thấy cần phải có tinh thần trách nhiệm. Tuy thế, tôi cũng phải tự chịu trách nhiệm về bản thân mình mà.

<Được rồi, tụi mình hoàn hình đi.> Anh Jake nói. <Nhưng chỗ này coi bộ khá chật chội, vậy mỗi người phải coi chừng khuỷu tay mình đó nghen.>

“Nè, tôi thấy mấy con chim bay vô thùng xe đó.” Một giọng người giận dữ cất lên.

“Còn tôi thì chẳng thấy con chim nào hết. Thôi, dỡ hàng lẹ lên. Tôi làm quá giờ rồi, mà hăng của tôi hổng có trả tiền làm việc phụ trội đâu.”

Tôi nghe thấy tiếng cấn nhằn và tiếng những chiếc hộp được nhắc lên. Tôi bắt đầu hoàn hình lẹ hết sức mình.

CHƯƠNG 7

Tôi cố gắng xoay qua xoay lại cái đầu của mình. Nhưng đầu tôi to bằng trái bưởi với cặp mắt vẫn nằm hai bên đầu và cái mỏ thì bị kẹt chặt trong khe hở giữa hai cái hộp, thành thử khó mà ngo ngoáy được.

Lưng tôi đau đau, và tôi thấy hoảng. Có phải do tôi đang biến hình? Kỹ thuật biến hình của người Andalite đã loại bỏ hoàn toàn cảm giác đau, nhưng lỡ có gì trục trặc thì sao? Vết thương khá nhức, giống như tôi đang chịu sức nặng của... hùm, của đầu gối ai đó húc vào lưng.

<Anh Jake, anh có thúc đầu gối của anh vào -> Nhưng ngay lúc đó, giọng truyền mất tác dụng

vì tụi tôi đang ở lần ranh chuyển từ hải âu sang người gần như hoàn toàn rồi. Trong vòng một vài giây nữa, ba đứa tụi tôi sẽ ép dẹp vào nhau như những con cá trích đóng hộp, lổn nhổn một đồng cùi chỏ, kheo chân và đầu, hổng còn nhúc nhắc được chút nào.

“Lỡ bịch hết sức,” tôi lầm bầm.

“Biến thành gián đi,” anh Jake thì thào.

Tôi chưa bao giờ khoái biến thành côn trùng hết, nhưng lần này thì tôi thử phào. Đây có lẽ là lần duy nhất tôi muốn được bé lại...

Tôi tập trung trí óc vào con gián. Và bằng cách nào đó - tôi chịu, không biết bằng cách nào - nó khiến ADN gián trong tôi bắt đầu tái cấu trúc lại mọi tế bào của cơ thể tôi. Dĩ nhiên, một con gián thì nhỏ hơn con người rất nhiều. Tôi chỉ còn to bằng khoảng một nửa ngón tay cái mình. Theo Ax, tất cả những phần dư thừa của tôi sau khi biến thành gián sẽ bị đẩy vào không gian Zero, trôi lều phều như một núi phèo phổi, tóc tai và hăm bà lằng những thứ khác.

Khi tôi biến hình thành gián, khi tôi ngày một nhỏ hơn, nhỏ hơn, nhỏ hơn nữa thì các phần cơ thể tôi mỗi lúc một nhiều, càng nhiều, nhiều hơn nữa sẽ được ký thác ở một nơi nào đó chỉ có hai màu đen trắng mà lại không phải là không gian.

Đó không phải là một thứ mà tôi khoái nghĩ tới.

Trong bất cứ trường hợp nào, bản thân việc biến hình cũng đã là kỳ lạ, hơn nữa nó còn giúp tôi tạm quên đi những âu lo.

Coi, mặc dù tụi tôi đang quắt lại, nhưng tụi tôi vẫn còn khá bự khi các bộ phận của con gián đã bắt đầu xuất hiện. Những cái chân phụ chẳng hạn. Hai cái cẳng mọc ra từ ngực. Chúng chỉ việc chòi ra như thế chúng chực sẵn ngay đó. Lúc mới xuất hiện, chúng giống như hai cái que dài chừng năm, bảy phân. Nhưng khi chúng dài thêm thì lông xuất hiện và có khớp nối. Điều này hầu như xảy ra với tất cả tụi tôi.

BỤP!

BỤP!

BỤP!

Vô phước rằng tụi tôi vẫn chưa rút người lại bằng đúng kích cỡ của gián. Biến hình chẳng bao giờ tuân theo một logic nào cả. Mọi thứ diễn ra kỳ quái theo những cách chẳng ai biết trước. Ba đứa tụi tôi co rút đến cỡ con chó Cốc giống Tây Ban Nha thì mấy cái chân xuất hiện. Kể đến là cặp ăng-ten dài bắn ra từ trán, chúng ngo ngoe lung tung tứ phía như hai cái roi dài buộc da phía đầu mút.

Tứ chi và khuôn mặt của tôi đang biến đổi. Điều này chẳng bao giờ nhìn ra hồn cả, nhất là khi bạn ngấm mình qua gương trong lúc biến đổi. Khuôn mặt ngó ngẩn của Marco cách mặt tôi chỉ có khoảng hai tấc và tôi thấy cặp mắt gián của cậu ấy nổ bụp và phía dưới khuôn mặt Marco chệch ra thành những bộ phận của cái miệng gián, ghê tởm và tham lam.

Tôi đã biến hình khối lằn. Thế nhưng đó vẫn luôn là một cơn ác mộng với những màn trình diễn kỳ quái.

Chiếc hộp giấy bỗng trở nên to bự bên dưới tôi. Bây giờ khoảng cách lại lớn tới mức tôi hổng nhìn thấy anh Jake nữa. Marco là một cái bóng mờ hồ, thấp tè tận phía xa trên một cánh đồng

bằng bìà các tông trơn láng màu nâu sáng.

Tôi thử sử dụng cách truyền ý nghĩ. <Mấy bồ vẫn ở đó chứ hả?>

<Ừa,> anh Jake đáp. <Ba đưa mình chui vô nắp trong cái hộp này đi.>

Thực tình tôi chưa ngó vô chiếc hộp coi có gì ở trong, nhưng giờ một vết hở trong hộp vốn chỉ vài xăng-ti-mét dư chỗ cho một con gián chui vô lọt. Gián còn có thể chun qua một kẽ hở hổng rộng bằng bề dày một đồng xu cơ mà.

Những biến đổi cuối cùng đang hoàn tất. Lớp vỏ ngoài cứng thay thế những thớ thịt người cuối cùng của tôi. Những mảnh gan, tim, phổi người tí nị còn lại biến mất tiêu và được thay thế bằng những bộ phận cực kỳ thô sơ của loài gián.

Thị ảnh mờ mờ, loè nhoè, méo mó của loài gián chẳng hay ho gì, nhưng tôi đã quen với nó và ít nhiều cũng có thể nhận biết mọi vật ở tầm thật gần. Nhưng tôi còn có hai cọng râu nữa cơ mà. Chúng rạo rức những thông tin giống như một thứ hỗn hợp của khứu giác và xúc giác vậy. Tôi cảm thấy những luồng không khí rung động xung quanh mình. Tôi cảm thấy Marco và anh Jake, hai con gián bạn, mặc dù sự có mặt của họ hổng có nghĩa lý gì với đầu óc gián của tôi.

Nhưng chủ yếu là tôi cảm nhận được đồ ăn. Rất, rất nhiều đồ ăn. Ở rất gần. Ngọt. Liên ngay bên dưới tôi.

Tôi guồng cả sáu cái chân và chạy giật về phía trước.

Là một con gián thì thô bỉ thiệt đó, nhưng là một con gián đang chạy thì thật là kỳ diệu. Mặt tôi giờ chỉ cách mặt đất khoảng một ly, và tôi cảm thấy như thể mình đang chạy hai trăm dặm một giờ vậy đó. Cứ như có ai đó cột tên lửa lên lưng tôi và bắn đi sát sạt trên mặt đất vậy.

Tôi vù đến kẽ hở lớn trên mặt chiếc hộp. Trông nó cứ như một cái giếng bụi hình chữ nhật vậy.

<Mấy bồ nghĩ dưới đó có gì?> Marco bắn khoảh hỏi.

<Mình chẳng biết nữa,> tôi đáp. <Nhưng chắc là một loại đồ ăn gì đó, mùi nó ngọt lắm...>

Đột nhiên có những rung động mạnh. Hai người kia đang trở lại, và tôi cảm thấy một tiếng động nặng nề choáng óc khi họ xục cái mép chiếc xe đẩy xuống dưới chõng hộp.

<Tới luôn!> tôi hét lên, lao thẳng vô bóng tối và rút qua không trung thơm ngào ngạt.

<Tôi ghét mỗi khi nhỏ nói thế,> Marco rên rĩ. <Mỗi khi Rachel nói “tới luôn” theo cái kiểu khùng khùng, tung tung, muốn tự sát đó thì thảm họa lúc nào cũng gần kề.>

Tôi rút!

Xuống, xuống và xuống nữa. Ít nhất là một tấc.

Tôi chạm đáy, chỉ có điều cái đáy này hổng bằng phẳng. Nó cong và trồi lên trượt xuống. Tôi bấu những chiếc vuốt nhỏ xíu của mình vào nhưng vẫn trượt đi một quãng trước khi bám chặt được.

Anh Jake và Marco rút hổng xa tôi lắm.

Tôi căng mắt nhìn trong bóng tối nhập nhoạng, và thấy mình đang đứng trên một cái gì đó gần như hình trụ, có điều là hình trụ lại cong. Và ép sát vô hình trụ cong là một hình trụ cong khác, mỗi cái có lẽ dài gấp mười lần thân mình tôi. Khắp xung quanh toàn những hình trụ cong. Thêm vào đó, bây giờ tôi có thể nhìn thấy là những hình trụ cong này thôn dần và kết thúc bằng một cái núm...

Trông chúng giống như một nải...

<Chuối,> Marco kêu lên. <Tụi mình ở trong một thùng chuối.>

<Thơm phức,> anh Jake tán thành. <Tuyệt lắm. Chắc mọi chuyện sẽ dễ dàng thôi. Bây giờ họ sắp chuyển mình đi. Chỉ vài giây nữa là tụi mình sẽ ở trống...>

<Ghe thí mồi. Ba con gián bám vô những trái chuối,> tôi lên tiếng. <Có lẽ đấy là lý do tại sao Cassie luôn rửa chuối trước khi lột vỏ.>

<Không,> Jake nói. <Đó là do thuốc trừ sâu. Độc lắm.>

<Độc ư?> Marco nói vẻ căng thẳng. <Tui không cảm thấy bệnh. Đúng hơn là tôi không nghĩ là mình bị bệnh.>

<Nó chỉ bị dính một lượng rất nhỏ thôi,> anh Jake nói. <Nhưng mình nghĩ người ta phun thuốc lên chuối ở mọi nơi. Ecuador chẳng hạn.>

<Ecuador? Cái từ này chợt nảy ra trong đầu bồ à? Ecuador?> Marco hỏi lại.

<Ngoài ra, có thể Cassie nhầm. Ai mà ăn chuối cắn cả vỏ? Vỏ chuối giống như một lớp da chân dày cui.>

<Mình nghĩ đó là để phòng loài nhện,> tôi nói. <Mấy bồ chưa từng nghe chuyện đôi khi có những con nhện đen xứ nhiệt đới bò xung quanh mấy trái chuối sao? Thường xuyên xảy ra đó. Chúng lên tàu cùng với chuối luôn và ->

<Hả? Nhện đen xứ nhiệt đới hả?> Marco kêu lên the thé.

<Ồ, thôi mà. Cá gì đây nếu có một con nhện đen ở trong chính cái thùng chuối này?>

Xui xẻo thay, ngay lúc đó, tôi có câu trả lời. Thùng chuối đã được chuyển ra ngoài xe tải và một tia nắng rơi vào qua khe hở của hộp các tông. Ánh sáng bùng lên trên những trái chuối. Một phong cảnh thật kỳ lạ. Chỗ nào cũng là những đường cong. Y như có ai đó dùng một chiếc compa vẽ nên những vòng cung liên tiếp vô tận vậy đó.

Nó ở cách tôi khoảng hai tấc và đang ngồi thoải mái trên ngọn một nải chuối. Hổng nói ngoa chút nào, tôi thấy nó bự bằng cả một con voi luôn.

<Ê, mấy bồ. Đừng ai động đây gì hết nha.>

<Thôi đi, Rachel.> Marco cười. <Bồ sắp bảo là có một con nhện khổng lồ nằm trong cái hộp chứ gì? Tính lừa cho tôi la toáng lên như một thằng ngố trong khi bồ cười nôn ruột phải không?>

<Ngó đằng sau lưng coi.>

Tôi đoán là cả anh Jake và Marco đều ngó lại. Thế rồi....

<Aaaaa!>

<Aaaaa!>

Bọn họ tuôn chạy. Con nhện động đây.

Gián chạy lẹ. Nhện còn chạy lẹ hơn.

Tôi chưa bao giờ tin có thứ gì đó bự chẳng mà lại di chuyển nhanh nhẹn như thế. Nhưng tôi nghĩ nó hẳn là một con nhện đen nhiệt đới dài ngoằng, đói ngấu lên tàu từ Ecuador.

<Rachel! Em đâu rồi?> Jake hét.

Tám cái chân nhện lông lá loà xoà. Tôi chỉ có thể tập trung vô cái mỏ khổng lồ như mỏ điều hâu và tám con mắt quái dị nằm một cụm trên khuôn mặt khổng lồ đầy lông lá của con nhện.

Nó rượt theo tôi!

Tôi ráng hết sức nhảy lên. Trong một xó xinh nào đó của bộ óc gián bé tí xiu tôi nghe bản năng gián la lên: Bay!Bay!

Tôi bung hết cái vỏ cứng che những cánh gián mỏng như tơ bay lên. Chẳng tới đâu! Có lẽ chỉ dăm xăng-ti-mét! Loài gián hồng thể nào bay như một...

Nó đã ở bên trên tôi! Lù lù trên đầu tôi! Ánh sáng lướt xuống rồi một bóng râm che phủ. Hồng phải bóng của con nhện, mà là một cái gì đó bự hơn, ở xa hơn kia.

Tôi ngược lên thấy lỗ mũi. Hai lỗ mũi khổng lồ, lông lá của con người! Và cao hơn nữa là hai con mắt sáng rõ một cách quái dị của con người.

Tôi ráng sức chạy nhưng con nhện đã chồm hai chân trước lên như một con ngựa hoảng sợ. Nó bổ một chân xuống lẹ đến mức tôi hồng kịp nhìn thấy. Một chiếc vuốt kẹp chặt cái chân giữa bên trái của tôi. Tôi vật vã vằn vẹo, nhưng không có đường thoát.

Những chiếc răng nanh hạ xuống tôi.

Thế rồi “Ồi! Ồi! Aaarrh! Một con nhện!”

Tất cả trở nên điên cuồng. Những trái chuối bay tung toé, chúng tôi rớt, cả tôi lẫn con nhện, nhưng nó vẫn không chịu buông tôi ra. Những trái chuối to đùng, mỗi trái bự cỡ ống cống bê tông, rớt về phía chúng tôi. Nhưng con nhện với tôi cũng đang rớt.

UYCH!

Chuối tung toé khắp nơi. Ánh nắng rực rỡ khắp nơi.

Trong cơn hoảng loạn, người đầu bếp đã làm rớt chồng hộp giấy khỏi xe đẩy. Thùng chuối ục xuống nền ngay bên trong chỗ lên hàng.

“Ông làm chuối của tôi ra sao rồi?” Người lái xe tải hét lên. Rồi, “Ồi, tởm quá! Giết nó đi!”

Tôi đã bị những trái chuối rớt nện như tử nhưng con nhện kia vẫn bầu lấy tôi. Và bây giờ tâm trí người của tôi đang hoảng loạn cao độ, bộ óc gián còn thêm vô nổi khủng khiếp vì ánh sáng bất ngờ chói chang.

Chạy! Bộ óc gián rên rỉ.

Chạy! Bộ óc người của tôi tán thành.

“Dẫm chết nó đi!” Một giọng ai đó hét lên rung chuyển khắp thân mình tôi.

Một cái bóng khổng lồ, di chuyển chậm chạp sà xuống.

PHỆT! Một trái chuối vỡ tung dưới giày khổng lồ. Thịt chuối ngọt và dính văng lên khắp mình tôi và con nhện.

Con nhện vẫn không chịu buông tôi ra. Tám con mắt màu đen khổng lồ của nó ngó xuống lom lom. Cái mỏ đói khát nghiền ken kết vụn ra chờ đợi cơ hội xé xác tôi ra.

<Có phải phe ta đó không?> Tobias thét lên từ xa lắm.

Cám ơn hàng triệu năm tiến hoá đã cho con điều hâu đôi mắt tuyệt vời. Ồ phải rồi, phải rồi, mình yêu đôi mắt ấy.

<Mình đây!> Tôi thét lên.

Tôi không nhìn thấy Tobias nhào xuống. Tất cả những gì tôi thấy chỉ là loáng nhoáng một bộ vuốt bụi quặp con nhện lên và bay mất.

Tôi bầu chặt lấy trái chuối. Chân tôi đã bị con nhện dứt mất. Chỗ đau ấy tê tê. Nhưng loài gián rất là cứng cỏi.

<Chuồn lẹ thôi.> Anh Jake hô. <Chạy vô bóng tối ý. Đó nhất định là bên trong nhà.>

Chúng tôi chạy đi. Tôi chạy hơi chậm hơn, hơi lệch người về phía cái chân bị ngắt.

Và từ trên cao, tôi nghe tiếng Tobias vọng xuống. <Hừm. Không tệ. Không tệ chút nào.>

CHƯƠNG 9

<Đó, đó. Cứ mỗi lần Rachel khởi đầu bằng cái giọng ‘*Tới luôn*’ của nhỏ là ra vậy đó,> Marco than thở trong khi chúng tôi chạy láo nháo qua sàn nhà dơ hầy. <Kết cục là bị bọn nhện hay gì gì đấy xoi thịt.>

<Ê, Marco, bồ có gì mà phải than phiền chứ,> tôi cự lại. <Mình mới là kẻ phải lê bằng năm chân nè.>

<Bám chặt lấy chân tường ý,> anh Jake nói. <Mình không muốn bị dẫm nát nha. Mình đã từng bị dẫm nát lúc ở trong lốt ruồi rồi, thế là đủ rồi nha. Mình cũng không muốn bị giẫm nát trong lốt gián đâu đó.>

<Mấy bồ có nghĩ là Tobias đã xoi tái con nhện đó không?> Marco hỏi.

<Với gia vị là chuối,> tôi đoán.

Chúng tôi cười một cách căng thẳng, và tiếp tục chạy vù theo chân tường lốt ván của nhà bếp. Thế rồi có một kẻ hở trong tường và chúng tôi chui vô. Tôi khoan khoái vì thoát khỏi vùng sáng chói loà và nguy cơ bị cả một đồng giày đe dọa.

<Mình đã tia thấy ống rồi,> giọng Cassie vang lên trong đầu tôi.

Tôi ngó người, <Bồ đang làm gì vậy, Cassie?>

<Ax và mình biến thành điều mướp và ó biển. Tụi mình đã nhòm qua các cửa sổ, cố tìm ông Edelman. Và mình đã thấy ống. Ở tầng hai, bên trên nhà bếp, vậy có lẽ là cao sáu mét. Ống ở cùng phòng với ba bệnh nhân khác. Họ đang coi tivi.>

<Đó là chương trình có tên là *Đảo Gilligan*,> Ax bổ sung.

<Ây dà, làm sao Ax biết về *Đảo Gilligan* thế?> Marco thắc mắc. Không ai trả lời cậu ấy cả.

<Được rồi, bò thẳng lên,> Jake nói.

Bên trong tường là nhà của loài gián. Thực tế thì tôi thấy có một số nơi rải rác phân gián. Trí não gián bảo tôi thế.

Bên trong tường cũng là nơi khá sạch sẽ. Tôi đang đứng trên một tấm gỗ rộng. Vân gỗ giống như những gợn sóng dưới chân tôi. Một chiếc đỉnh nhô đầu trước mặt tôi, cao cỡ một người lớn. Bên phải và bên trái tôi là mặt sau của lớp đá phiến màu xám vô hồn trông chán ngắt. Tụi tôi dọ dẫm bàn chân trên mặt đá. Trơn trượt. Vì vậy cả bọn bám vào một cây xà gỗ dựng đứng và leo theo nó.

Leo hai mét tư dựng đứng, thiết kỳ lạ chẳng khác nào đang bay. Tôi cảm thấy “mặt đất” lùi ra xa, xa mãi bên dưới mình. Tôi biết mình sẽ chẳng hề hấn gì khi rớt. Nhưng dù sao, cheo leo trên mép, bò thẳng đứng chống lại trọng lực, cũng nguy hiểm lắm chứ.

Chúng tôi lên tới ngọn cây xà, chun vô khoảng trống giữa một cây xà thẳng đứng và một cây xà ngang. Chúng tôi đã ở ngay bên dưới của tầng thứ hai. Nhưng bây giờ mọi việc đậm rắc rối. Khoảng trống giữa sàn tầng hai và trần tầng một gần như bị một bức tường gỗ bít kín. Cuối cùng thì chúng tôi cũng kiếm được một lối chun vô, bám theo mép và bò theo những đầu gỗ xù xì.

Hai con râu của tôi khua như điên, ráng tìm hiểu cái đường hầm dài trước mặt mình. Đường hầm gần như tối thui. Chỉ có một thoáng ánh sáng lọt qua sàn tầng trên lọt xuống. Sau cuộc đụng độ với con nhện, tôi đã tổn lắm rồi. Ai mà biết có cái quái gì trong không gian rộng rinh và tối tăm kia?

<Ánh sáng này chắc phải lọt qua một kẽ nứt nào đó,> anh Jake nói. <Có lẽ tụi mình nên đi theo

đường đó. Có ai có ý kiến gì khác không?>

<Tụi có ý kiến,> Marco nói. <Tụi mình ra khỏi đây, về thương xá, và coi thử Ax có thể nhồi bao nhiêu chiếc bánh sữa quế trước khi bể bụng...>

<Marco, thôi cái trò con nít ấy đi,> tôi ráng làm bộ can đảm. <Tới luôn nè!> Tôi nói và lao vào trước.

Ngáng đường tụi tôi là một cái ống khổng lồ. Coi bộ nó bằng kim loại và bụi như cây xích tùng bị đốn ngã. Từ cái ống rộng, có hai ống nhỏ hơn chạy thẳng lên chỗ sáng hơn.

<Hệ thống nước,> anh Jake nhận xét.

Đột nhiên có những cử động trong bóng tối.

<Aaah!> Tôi hét lên, mặc dù đã kịp nhận ra cái gì.

<Một con gián anh em,> Marco nói. <Hoặc chị em.>

<Tụi mình bám theo nó thôi,> tôi đề nghị và nhảy thẳng lên cái ống dọc gần nhất. Chỉ vài giây sau, tôi thò hai cọng râu như cây roi đuôi bò của mình vô vùng sáng bên dưới một chiếc bồn.

<Một phòng tắm,> tôi báo cáo.

Ba đưa tôi nhoi qua cái lỗ, và rớt xuống mặt gạch men trắng lạnh buốt.

<Tụi mình vô trúng nơi đấy chứ?> Marco nghi ngờ hỏi.

<Mình không biết. Mình quên không mang theo bản đồ bên trong tường nhà thương điên,> tôi nói. <Cần có Cassie hay ai đó trong bọn xác định tụi mình đang ở đâu mới được. Trên đó có một cửa sổ kia.>

Tôi cất mình chạy qua nền gạch men, leo lên tường, tới đóng bùng nhùng ở cửa sổ. Dĩ nhiên tôi có thể thấy ánh sáng, nhưng hồng nhìn thấy lớp kiếng.

<Ê! Cassie, Ax, Tobias. Mấy bồ có dòm thấy con gián bám trên cửa sổ hông?>

Ax trả lời. <Có. Tôi thấy bạn rồi. Bạn đang ở căn phòng nhỏ kế bên phòng ông Edelman đó.>

<Cám ơn nha.> Tôi trở lại chỗ Marco và anh Jake. <Giờ tính sao?>

<Tụi mình cần nói chuyện với ông Edelman,> anh Jake nói. <Phải kéo ống tới đây mới có thể nói chuyện riêng biệt.>

<Rồi sao, ông sẽ nói chuyện với con gián hả?> tôi hỏi.

<Không. Một đứa trong tụi mình hoàn hình và nói chuyện với ông,> anh Jake quyết định.

<Đợi đã,> Marco phản đối. <Liệu ông có thấy kì quặc vì một đứa nhóc tự dung lọt được vào phòng tắm ông ấy không?>

<Đây là nơi dành cho những người có thần kinh trục trặc mà Marco,> anh Jake vạch rõ. <Ai mà tin ống kia chứ?>

<Em sẽ nói chuyện với ông cho,> tôi đề nghị. <Ông Edelman là trách nhiệm của em. Em cứu sống ông, và em bắt đầu nghĩ rằng mình thấy tiếc vì đã làm điều đó. Hai người lánh ra đi. Em không muốn mình vô ý xéo lên hai người đâu.>

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Những ô gạch men thu nhỏ lại một cách mau lẹ. Tôi lớn lên như thổi, y chang cây đậu thần trong chuyện cổ tích vậy đó. Tôi cao chừng sáu tấc rưỡi, da màu đường trắng, cặp ăng ten dài trở ra từ trán, mắt người, những cái chân một nửa đã mang dạng người với những cái lông hình dao găm dựng đứng, tóc vàng, cái bụng màu nâu-vàng phập phồng. Ngay lúc đó, cánh cửa nhà vệ sinh bật mở.

Một người đàn ông chân mang giày vải lê bước vô. Ông tiến về phía bồn cầu. Ông do dự. Rồi chậm chạp, rất chậm chạp, ông quay đầu lại.

Cái miệng người của tôi vừa kịp hiện ra. Cặp môi mọc ra từ những bộ phận của con gián đã tan chảy.

“Chào. Ông có thể kêu ông George Edelman giùm tôi được không?”

Người đàn ông gật đầu. “Được chứ.” Ông quay ra rồi lại quay vào. “Em có phải người thiệt không đó.”

“Không. Chỉ là do ông tưởng tượng ra thôi.”

“À. Ta sẽ kêu George.”

CHƯƠNG 10

Lúc ông Edelman thận trọng thò đầu vô phòng tắm thì tôi đã là người.

“Chào,” tôi lấy giọng vui vẻ và chìa tay ra. “Tôi... tôi giúp việc cho bà luật sư bệnh vực ông ở toà ấy mà.”

Ông Edelman giật nảy mình. Ông lia mắt nhìn xung quanh như thể việc gặp tôi trong một phòng tắm hơi thế này có gì hơi kỳ quặc thì phải. Ông không để ý đến hai con gián đang chúi vô nhau dưới lavabo.

“Cô bé là ai vậy? Cô làm gì ở đây?” Rồi ông ngó xuống chân tôi. “Cô hồng mang giày kìa.”

“Dạ, xin lỗi vì tôi hơi...” tôi lục trí kiếm một từ thích hợp. “...vì tôi xuất hiện ở đây một cách hơi kỳ quặc.”

“Phải. Kỳ quặc.” Ông Edelman chăm chăm ngó tôi một lát, chẳng biết ứng phó thế nào với sự xuất hiện một cách cực kỳ quái dị của tôi rồi ông nắm lấy bàn tay tôi đang chìa ra.

“Tôi nghĩ mình không phải là người thích hợp để nói từ ‘kỳ quặc’ mới đúng.”

“Ông có muốn ngồi không?” tôi chỉ cái bồn cầu.

“Không, cảm ơn.” Một lần nữa cái nhìn của ông Edelman như muốn nói. “Có lẽ ta điên thật, nhưng cái vụ này lạ lùng quá rồi,” Rồi ông nói, “Cô còn trẻ quá.”

“Cảm ơn ông,” tôi đáp. “Nhờ chịu tập tành, ăn uống đúng chế độ, và bao giờ cũng thoa kem chống nắng mà tôi trông trẻ hơn cái tuổi hai mươi lăm đây... Ông Edelman à, sao ông lại tìm cách tự tử hả?” Tôi nói đại trước khi ông có thì giờ hỏi tôi thêm câu khác.

Ông Edelman ngồi xuống thành bồn tắm. Tôi tựa vô lavabo và ráng tỏ ra mình là một người chín chắn dù vẻ ngoài trẻ tuổi... và hồng mang giày. Ông Edelman ngó tôi bằng đôi mắt màu xám bối rối. Và ông nói, “Tôi không có cách nào khác. Trong đầu tôi có cái gì đó.”

Tôi gật đầu, “Cái gì trong đầu ông vậy?”

“Tên Yeerk,” Ông Edelman mỉm cười, yếu ớt, như thể đợi tôi bật cười và coi ông như một thằng điên.

Tim tôi đập lẹ hơn và tôi cảm thấy hụt hơi. Tôi hít một hơi dài và cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị.

“Một tên Yeerk chính xác là cái gì, thưa ông?”

Ông Edelman lại ngần ngừ. Chắc ông đã quá oải cái vụ kể những chuyện chẳng ai tin rồi, lại còn bị nhốt vào bệnh viện tâm thần này nữa chứ. Có lẽ ông đã bị nhồi đầy thuốc tâm thần hay gì gì đó rồi. Đột nhiên tôi cảm thấy tội nghiệp cho ông ấy quá...

“Ông Edelman, tôi tin ông là một người tỉnh táo. Ông có thể cho tôi biết Yeerk nghĩa là sao không?”

Ông Edelman gật đầu, “Được. Yeerk là những vật ký sinh ngoài Trái Đất. Chúng chun vô óc người qua lỗ tai. Chúng chiếm lấy quyền kiểm soát mọi chức năng của tâm trí mình. Chúng...” Đột nhiên ông Edelman lên cơn co giật. Người ông gập làm hai, giật như điên, hai bàn tay ông ôm ghì lấy người, ráng kiểm soát bản thân. Miệng ông há ra rồi lại khép vô y chang một anh hùng nói tiếng bụng đang phát khùng.

Tôi nắm chặt hai vai ông Edelman, ráng kiểm cách giúp ông. Nhưng ông Edelman bắt đầu mê sảng. Ông nói bằng một giọng lạ lùng hết biết.

“Tôi... tôi... tôi cái gì? Farum yeft kalash sip! Sip! Vững! Gahala sulp! AAAHHH! Cứu tôi với! Coranch! Coranch!”

Đột nhiên ông Edelman im bật và gần như quy hần. Tôi đỡ ông dậy.

Ông Edelman thì thầm, “Đôi khi việc như thế này xảy ra. Tên Yeerk đó, nó bị điên. Nó ở trong đầu tôi và không chịu ra. Nhưng nó bị điên! Điên!”

“Được rồi, được rồi, ráng bình tĩnh lại nào ông Edelman. Tôi không ở lại được lâu đâu. Nhưng ông phải nói tôi hay: Làm sao tên Yeerk vẫn sống được khi không có tia Kandrona? Ông đã ở trong này quá ba ngày rồi mà...”

Tôi không thể nào tả được cái cách ông Edelman nhìn tôi lúc đó. Hy vọng. Sợ hãi. Kinh ngạc. Cả ba.

Tôi lại nắm lấy hai vai ông. “Tôi biết là kỳ quặc thật đó, nhưng ông phải tin tôi. Chuyện đó

xảy ra như thế nào? Vì sao tên Yeerk lại phát điên? Làm sao hắn sống sót được khi không có tia Kandrona?”

“Andalite?” Ông Edelman thì thào nửa tin nửa ngờ.

“Phải,” tôi xạo. “Andalite.”

“Đó là do đồ ăn,” Ông Edelman bộc lộ. “Trong thời kỳ đói kém sau khi bọn Andalite các người phá huỷ nguồn Kandrona, chúng ta đã kiểm tra, à, chúng nó đã kiểm tra một loại thức ăn có thể giúp chúng nó chống đỡ qua ngày. Nhưng có nhiều vấn đề với loại đồ ăn ấy - AAAHHH! Yeft, hiyi yarg felorka! Ghafrash fit Visser!”

Ông Edelman co giật đùng đùng, chảy dãi chảy dớt, và hét tới mấy phút. Tôi đợi và lo có thể ai đó sẽ tới. Nhưng chẳng có ai hết.

Tôi ước gì có thể giúp được ông. Tôi đã tiêu tốn khá nhiều thời gian đủ để quen thuộc với nhiều loại kẻ Mượn xác - người, Hork-Bajir, Taxxon - nên tôi biết những lời ông Edelman mới thốt ra là sự pha trộn giữa ngôn ngữ Yeerk và Hork-Bajir. Bọn Yeerk cố vẽ như đã điều chỉnh một ít ngôn ngữ của mình theo ngôn ngữ của vật chủ. Tên Yeerk trong đầu ông Edelman hẳn đã từng có vật chủ là người Hork-Bajir.

Ông Edelman dịu dần và lại khôi phục được sự kiểm soát bản thân. “Xin lỗi nha. Đôi khi tên Yeerk vùng lên. Cái mà cô nghe thấy là lời nói mề sảng của tên Yeerk đó.”

“Không sao,” tôi nói. “Đồ ăn ấy là thức ăn gì vậy? Đồ ăn giúp bọn Yeerk sống sót khi không có tia Kandrona í?”

“Chúng khám phá ra nó cũng tình cờ thôi. Chẳng đứa nào đoán được là nó hữu dụng. Chẳng đứa nào phát hiện là nó gây nghiện. Nhưng đúng là thế. Nó gây nghiện kinh khủng luôn. Và sau một thời gian, việc tiêu hoá liên tục đồ ăn ấy bắt đầu làm mất nhu cầu về tia Kandrona của bọn Yeerk. Cùng lúc, nó khiến chúng phát rồ phát dại. Cô coi đó, hình như nó làm biến đổi một phần bộ óc của tên Yeerk rồi.”

Tôi gật đầu. Tôi vất vả lắm mới kiềm chế được sự kích động trong lòng mình. Một thứ đồ ăn có thể tiêu diệt bọn Yeerk. “Đó là thứ đồ ăn gì hả ông Edelman?”

“Bột yến mạch,” ông nói. “Nhưng chỉ là loại hoà tan liền thôi. Và cũng chỉ loại có hương vị lá phong và gừng thôi.” Ông Edelman lắc đầu. “Bọn Yeerk không thể cai được cơn nghiện một khi đã mắc. Và chúng dần dần phát điên, một cách chậm chạp nhưng chắc chắn. Có hàng chục kẻ giống như tôi. Ở thành phố. Hay tệ hơn nữa...”

“Cảm ơn ông đã cho tôi biết,” tôi nói. “Ừm... nè ông, tôi có thể làm gì cho ông được không?”

Ông Edelman lắc đầu buồn bã, “Bọn Yeerk sẽ để mặc tôi thôi. Rút cuộc thì ai mà tin nổi một thằng điên cơ chứ? Tôi... tôi rất tiếc là đã tìm cách tự sát. Tất cả đã quá sức chịu đựng rồi. Gia đình tôi muốn tôi bị giam mãi trong này.”

“Có cách nào để làm tên Yeerk ra khỏi đầu ông không?”

“Không. Hắn sẽ sống chừng nào tôi còn sống.”

Tôi chưa từng thấy đôi mắt nào buồn hơn thế. Tôi ngó đi chỗ khác.

“Tôi chỉ mong... những khi tôi là chính mình, khi tôi kiểm soát được bản thân, tôi ước chi

mình không phải sống trong cái bệnh viện này.”

Ông Edelman buồn rầu ngó qua khung cửa sổ dơ dáy của nhà tắm với mớ dây thép bùng nhùng.

CHƯƠNG 11

“Tụi mình có thứ vũ khí tối hậu,” Marco thông báo với mấy đứa kia khi cả bọn tập hợp lại trong kho nhà Cassie. “Bột yến mạch vị lá phong và gừng.”

“Bột yến mạch vị lá phong và gừng ăn liền,” tôi sửa lại.

“Ăn liền,” Marco tán thành.

Cassie, Ax và Tobias chỉ biết trố mắt ra nhìn. Ax đang ở trong lốt Andalite, nên có thể trố cả bốn mắt cùng một lúc.

“Bột yến mạch?” Cassie ngỡ ngàng.

“Bột yến mạch,” Anh Jake xác nhận. “Nhưng chỉ loại bột yến mạch có vị lá phong và gừng thôi. Chắc chúng chẳng thể hiểu tại sao đâu.”

<Có lẽ là do lá phong,> Tobias gợi ý.

“Có thể do gừng. Cũng có thể do ăn liền. Cái nào cũng tốt hết.” Tôi nói. “Đột nhiên tụi mình có được một loại vũ khí lợi hại để chơi bọn Yeerk. Hề vật chủ người tọng cái món đó vô là bị mắc bẫy và tên Yeerk trong đầu hẳn sẽ phát điên. Điều tụi mình cần làm là kiếm cách nào tọng món đó thật nhiều vô thiệt nhiều tên Bị-mượn-xác ha.”

Tôi liếc xéo Cassie một cái. Có cái gì đó cho hay rằng nhỏ sẽ không tán thành vụ này. Nhưng Cassie cúi mình trên một cái lồng, thò tay qua song sắt để kiểm tra chỗ băng bó trên mình một con lửng.

Tôi bất ngờ vì chính Tobias lên tiếng. <Rachel à, hình như có gì đó không ổn trong vụ này...>

Marco đang ngả lưng trên một bao cỏ, nhảy dựng lên. “Cái gì? Tụi mình đang có trong tay một thứ vũ khí hạt nhân xanh, cái có thể làm cho bọn Yeerk phát điên. Vì sao lại không tốt kia chứ?”

<Bắt chúng nghiền cái đó như nghiền ma túy vậy sao?> Tobias nói.

Tôi nháy mắt, “Đó là bột yến mạch. Đâu phải thứ gì bất hợp pháp.”

Tobias tranh luận, <Nếu như bồ nghiền một món và nó làm cho bồ suy sụp, thì nó là ma túy đối với bồ rồi. Nếu như bồ nghiền món bột yến mạch và nó làm bồ suy sụp...>

“...thì nó vẫn cứ là bột yến mạch,” tôi kết luận. “Bột yến mạch là bột yến mạch. Khùng quá đi mất! Mình không thể tin nổi là tụi mình lại sa vô câu chuyện vớ vẩn này...”

“Coi nè,” Marco nói, “Vấn đề lớn nhất là AI THÊM QUAN TÂM? Bọn Yeerk là kẻ thù của chúng ta. Chúng tấn công chúng ta trước chứ đâu phải chúng ta uýnh chúng trước.”

<Thế các vật chủ thì sao? Những con người ý?> Ax hỏi. <Bọn Yeerk đã khắc phục được cơn đói tia Kandrona thông thường của chúng. Chúng có thể sống mãi mãi trong các vật chủ người, ngay cả nếu sau này bột yến mạch có bị rút đi. Vậy là những vật chủ sẽ mất hết hy vọng.>

“Nếu chúng ta thua cuộc chiến này thì tất cả chúng ta sẽ chẳng còn chút hy vọng nào đâu,” tôi nói. “Ax, tôi tin là trong tất cả mọi người thì anh thậm chí không thể do dự mới phải chứ.”

Ax quay đôi mắt cuống về phía tôi. <Người Andalite chúng tôi đã lâm chiến trước các bạn nhiều. Chúng tôi hiểu được sự cảm dỗ đang lôi kéo các bạn... Nhưng để chiến thắng sự dã man thì các bạn sẽ phải dã man đến mức nào?>

Tôi ngó quanh nhà kho. Marco và tôi đã xích lại gần nhau mà hầu như không ý thức về việc đó. Tobias đậu trên xà nhà, vận dụng các giác quan của loài diều hâu để nghe và nhìn coi có ai tới gần nhà kho hay không. Ax thì đang dậm dậm bốn chân và vươn cái đuôi bọ cạp lên...

Anh Jake coi bộ bối rối. Tôi có thể đoán được ý nghĩ của anh. Tom, anh trai của anh, là một kẻ bị mượn xác mà.

Nhưng chính Cassie mới là người làm tôi ngạc nhiên. Thường thì nhỏ là đứa biết phân biệt phải trái nhất bọn.

“Cassie?” Tôi hỏi. “Bồ nghĩ sao?”

Nhỏ ngập ngừng. Hình như nhỏ chỉ muốn để tâm đến con lửng. Nhỏ thở dài và đứng dậy. Khi nhỏ quay người lại, tôi bị choáng. Nhỏ có một ánh nhìn khó chịu.

“Mình... mình không biết gì hết, được chưa?” Nhỏ nói.

Tôi bối rối mất một phút. Rồi một câu chuyện cũ chọt nháy vào óc tôi. Tụi tôi đã có một cuộc rượt đuổi với một kẻ Mượn xác người mà tên Yeerk trong đầu hẳn là anh em sinh đôi với Visser Ba. Tên Yeerk này đã tìm ra được một hướng đi khác để giải quyết nhu cầu tia Kandrona. Hẳn đã “làm thật” những đồng loại Yeerk của mình. Đôi khi vật chủ người cũng bị vạ lây.

Trong khoảnh khắc nước sôi lửa bỏng, nghe sinh vật ghê tởm đó nói, Cassie đã đề nghị phải tiêu diệt hẳn. Nhỏ đã yêu cầu anh Jake thực hiện nhưng Jake đã từ chối.

Tôi không biết lý do, nhưng tôi thấy hoảng khi nghĩ rằng Cassie không biết đâu là phải và đâu là trái. Cassie là bạn thân nhất của tôi. Tôi hy vọng nhỏ là người giúp tôi lấy lại cân bằng. Nhỏ được coi là đứa có óc xét đoán, có lương tâm trong khi tôi lại là kẻ liều lĩnh và nhẫn tâm.

Nhưng, với tất cả tụi tôi, mọi thứ càng ngày càng trở nên rối rắm.

“Được rồi,” tôi nói. “Có thể món bột yến mạch đó là một thứ ma túy với bọn Yeerk. Nhưng... đây là một cuộc chiến tranh. Sớm hay muộn gì, nếu tụi mình thành công, nếu người Andalite cử người đến trợ giúp, nếu loài người nổi dậy, tụi mình sẽ luôn cố gắng tiêu diệt từng tên Yeerk một trên Trái Đất này. Phải không? Đó chính là mục đích của tụi mình. Không giống những cuộc chiến thông thường mà chúng ta hy vọng có thể hoà đàm và nhân nhượng. Bọn Yeerk là bọn ký sinh. Làm sao chúng ta nhân nhượng được chứ? Để cho chúng có hàng triệu con người làm vật chủ sao?”

<Dù thế nào chúng cũng không nhân nhượng đâu,> Ax nói. <Chúng phải bị cưỡng bức rút về thế giới quê hương của chúng thôi.>

<Vậy là tụi mình tìm cách cho tụi nó xơi ma túy,> Tobias nói với giọng kinh tởm rõ rệt.

“Đó là MÓN - YẾN MẠCH - KINH HOÀNG!” Marco kêu tướng lên.

Đột nhiên Cassie cười. Đó là một tiếng cười cay độc. Tôi không biết là nhỏ có khả năng cười một cách cay độc như thế. “Và mọi chuyện đúng sai, mọi ranh giới của thiện và ác chỉ là vớ vẩn thôi, đúng không?”

Anh Jake lắc người như rũ bỏ cơn mê. “Mình tự hỏi: nếu như đó là anh Tom, liệu mình có làm chuyện đó với anh không? Hoặc phải sống như nô lệ của tên Yeerk, hoặc không có chút ý chí tự do. Hoặc như cái ông Edelman đó, có được chút tự do ý chí, nhưng lại phải mang trong đầu cái tên Yeerk điên khùng ấy suốt đời.”

<Vậy thì, câu trả lời của bồ là gì?> Tobias hỏi.

Anh Jake nhún vai. “Trong cuộc Nội Chiến, họ nhắm tới mục tiêu là chấm dứt chế độ nô lệ. Hầu hết các người lính Miền Nam bị giết đều không phải là chủ nô. Họ chỉ là những chàng trai muốn tỏ ra dũng cảm. Họ đáng lẽ có thể đạt được sự thỏa hiệp. Có thể họ đã kết thúc chiến tranh sớm hơn nếu Miền Bắc chấp thuận giải phóng một vài nô lệ. Nhưng điều đó có đúng không? Không. Do đó, chiến tranh đành phải tiếp tục cho tới khi tất cả mọi người được giải phóng.”

<Hay là chết,> Tobias bổ sung với giọng âm ảm. <Bồ nói đúng. Mình ghét như thế, nhưng... Chúng ta phải chiến đấu và chiến thắng.>

Tôi thấy máu bốc lên trong người. Không giống như Cassie hay Tobias, có những khi tôi thật tàn ác. Nhưng ngay cả như vậy, tôi cũng khá tỉnh táo để biết rằng cụm từ “Chúng ta phải chiến đấu và chiến thắng” là những bước chân đầu tiên của chúng tôi đi tới địa ngục.

Và tôi nhận ra rằng anh Jake không bao giờ tự trả lời những câu hỏi có liên quan đến anh Tom. Tom có sẽ ăn món ngũ cốc đầy ma lực đó vào bữa sáng không? Không có câu trả lời. Anh Jake vẫn hy vọng một ngày nào đó sẽ cứu thoát được Tom. Và từ những gì ông Edelman đã nói, không cách gì cứu được một tên Yeerk nghiện ngũ cốc.

“Biết kiếm đâu ra một mớ những tên Mượn xác Người cùng ngồi ăn với nhau hả?” Marco bắn khoả.

Tôi thở dài, “Ở vùng Yeerk, Marco. Vùng Yeerk.”

CHƯƠNG 12

Vùng Yeerk. Đêm nào tôi cũng nằm mơ thấy nó.

Ngày xưa, tôi chẳng mấy khi nằm mơ, hoặc đúng hơn là nhớ được nội dung giấc mơ. Nhưng bây giờ, tôi nằm mơ thật nhiều. Những giấc mơ kinh khủng về tình trạng mắc kẹt của tôi ở

dạng nửa người, nửa côn trùng. Tôi mơ về cuộc chiến đấu kinh hoàng trong đường hầm với lũ kiến. Tôi mơ thấy tiếng hét, thấy cuộc thảm sát khi tôi phá hủy nguồn Kandrona trên đỉnh tháp EGS.

Nhưng, Vung Yeerk là thứ xuất hiện nhiều nhất trong những giấc mơ của tôi. Tôi nghe thấy những tiếng thét và những lời nguyện rửa của vật chủ người bị giam trong lồng trong khi những con sâu Yeerk đang bơi lội trong dòng nước xám xịt của Vung. Tôi ghét âm thanh đó. Tôi ghét cái âm thanh đầy tuyệt vọng đó. Nó khiến tôi phát điên. Trong mơ, tôi nổi khùng với mấy người khốn khổ đó và tôi muốn hét tướng lên, “Tại sao mấy người không chiến đấu? Tại sao mấy người không đấu tranh?”

Nhưng rồi tôi thấy chính tôi. Chính tôi đang bị hai chiến binh Hork-Bajir kéo ra cái cầu thép. Chính tôi đang vung chân đá lung tung, thét lên và lay lục, “Làm ơn, làm ơn, ai đó hãy giúp tôi với!” và biết không có ai giúp mình cả. Biết mình bất hạnh, cảm thấy tuyệt vọng và căm ghét cái cảm giác đó trong tôi. Tôi thấy tên Hork-Bajir đá vào ống quyển tôi và tôi chúi mặt xuống cái cầu thép. Chúng xô tôi về phía trước cho tới khi mặt tôi chỉ còn cách con sâu xám ngoét dưới vũng Yeerk chưa đầy ba phân. Nước dưới chân cầu sôi ục ục và những con sâu Yeerk di chuyển rất nhanh. Và rồi đầu tôi chúi xuống, ngập trong chất lỏng. Tên Yeerk sẽ chiếm hữu tôi đang ở dưới đó. Tôi trông thấy nó, một con sâu xám ngoét, một hình dạng không rõ nét đang ngo ngoe trong nước.

Tôi vùng vẫy, nhưng tôi có thể làm được gì để chống lại hai tên Hork-Bajir? Tôi vật lộn song đầu tôi vẫn bị giữ chặt và miệng tôi thét ra bong bóng.

Tên Yeerk đập vào tai tôi, như một con sên khổng lồ. Đó là cách nó cảm nhận. Rồi nổi đau... nó đẩy thân thể nó vào bên trong tai tôi! Nó đã ở trong tai tôi! Nổi đau rõ rệt hẳn nhưng tệ hại nhất là tôi biết nó đã chiếm được tôi.

Nó giãn người ra chiếm lấy não tôi. Tôi giãy mạnh, thở hổn hển, ngóc đầu lên khỏi vũng.

Tôi cố chộp lấy tai mình, nhưng hai cánh tay tôi không phản ứng.

Tôi cố hét lên nhưng miệng tôi không còn là miệng tôi nữa.

Vậy là tôi thét lên, trong một góc tối, đơn độc nào đó ngay bên trong bộ não của chính mình, tôi thét lên.

Tên Yeerk cười lặng lẽ khi nó lật mở ký ức và đọc cuộc đời của tôi. Và tôi nản chí. Khi tôi tỉnh giấc, gối tôi đã ướt đầm. Tôi nhìn đồng hồ. Ba giờ hai bảy phút sáng.

Vung Yeerk. Tội tôi sẽ quay trở lại vũng Yeerk. Và tôi, Rachel, Xena dũng mãnh, can đảm, hất tung cái gối đang bịt kín mặt ra và lắc lắc đầu.

Sáng sớm, tôi trở dậy và trông váy qua đầu. Ngoài trời đầy mây, thành ra bình minh là một màu xám xịt. Nhưng tôi vẫn ra mở cửa sổ như thường lệ.

Tobias tới, lặng lẽ. Cậu ấy lướt vào bên trong và dễ dàng hạ cánh lên nóc tủ quần áo của tôi.

<Bồ khỏe chứ?> Cậu ấy hỏi.

“Mình khỏe,” tôi thì thầm. “Bồ thì sao?”

Tôi phải nói thầm mỗi khi Tobias ghé. Hai nhỏ em của tôi ở ngay phòng bên cạnh. Tôi khóa cửa phòng.

<Mình có một bữa sáng ngon lành,> Tobias nói. <Một chuyến đi săn may mắn.>

Tôi đi lại bàn học và mở cuốn sách ra. Đó là bài tập về nhà của tôi. “Bồ có khá toán không?”

<Mình cũng phần nào thích môn toán,> Tobias nói. <Cũng giống như mọi người thôi.>

Tôi mở sách.

Tôi cho rằng đó là một cảnh tượng kỳ lạ. Tôi, với chú điều hâu đuôi đỏ bự chẳng đậu ngay mép bàn. Tụi tôi ngồi đó dưới ánh sáng của ngọn đèn bàn, trong khi cả nhà tôi vẫn còn đang ngon giấc. Chúng tôi đã bên nhau như thế biết bao buổi sáng rồi, mỗi khi Tobias kiếm được một bữa sáng từ sớm và trời không mưa.

<Bồ đang lo lắng về chuyện quay trở lại vũng Yeerk phải không?>

Tôi cười ơ hờ. “Nếu mình nói mình chưa từng lo lắng về chuyện trở lại vũng Yeerk, bồ có thể nhốt mình chung với ông Edelman đấy.”

<Ừ. Lần này, mình sẽ tham gia cùng với mấy bồ. Bồ nghĩ tụi mình nên dùng lối hình biến nào?>

Tôi thở dài. “Bồ biết là bồ không phải làm vụ này mà.”

<Không, mình sẽ tham gia. Lối hình biến nào?>

“Mình không biết. Nhiều khả năng là ruồi hoặc gián. Bồ đã tìm thấy lối vào cho tụi mình chưa?”

Một phần thời gian trong những ngày dài lê thê của Tobias, trong khi tụi tôi cặp sách đến trường, là kiểm soát sự di chuyển của những kẻ Mượn xác. Cậu ấy theo dõi và tìm ra những lối vào vũng Yeerk được thay đổi thường xuyên. Chẳng dễ dàng gì cho cậu ấy.

<Ừ. Mình đã phát hiện ra một lối vô,> Tobias nói. Nếu cậu ấy có miệng, hẳn cậu ấy đã ngoác miệng cười cho coi. <Mấy bồ sẽ thích cái lối vô này.>

Tôi nhìn xéo Tobias. “Nếu nó dẫn tới vũng Yeerk, mình nghĩ mình sẽ không bao giờ thích nó cả.”

<Khám phá lối vô vũng Yeerk hổng phải dễ đâu nha.> Tobias tự hào nói. <Hết giờ này tới giờ khác mình phải theo dõi bọn Mượn xác đã lộ mặt. Rồi nhòm qua cửa sổ. Thậm chí phải biến thành người để kiểm tra bên trong. Phải vậy mình mới phát hiện ra bí mật của *Bữa ăn Hạnh phúc* đó.>

Sáu đứa tụi tôi đã biến thành những con ruồi và đang bay vù vù trong tiệm McDonald’s. Chỗ nào cũng sức mùi đồ ăn. Trái cây dầm dấm. Thịt. Nước sốt cà chua nấm. Nước sốt đặc biệt.

Cái thân thể ruồi của tôi nghĩ nó được lên thiên đường rồi...

<*Bữa ăn Hạnh phúc* là cái gì vậy?> Cassie hỏi.

<Đó là mật khẩu. Bồ tới quầy và nói: Tôi muốn một *Bữa ăn Hạnh phúc*. Với hạnh phúc ăn thêm. Đó là tín hiệu í mà.> Tobias đáp.

Tôi bay ngửa bụng lên trời dọc theo trần nhà, kiếm một nơi để đậu xuống nghỉ ngơi. Tôi bay vù vù tới một vật hầy mỡ gần bên lò nướng, quay một vòng rồi hạ xuống. Mồm tôi - thực sự giống như một cái ống hút dài ghê tởm có thể cuộn lên - duỗi thấp xuống và bắt đầu phun dung dịch tiêu hoá lên mỡ nhờn rồi hút lên chất nhầy đã được hoà tan.

Hừ, tôi biết như vậy ghê thí mồ. Nhưng hoặc là thế hoặc cứ phải cưỡng lại hoài những tiếng kêu gào đòi đồ ăn! đồ ăn! Đồ ăn! đồ ăn!

<Sau khi kêu *Bữa ăn Hạnh phúc*, bồ đi vô một cửa khác. Cái cửa dẫn xuống nhà bếp í. Bồ đi vô trông và bước vô cái tủ lạnh cao hơn đầu người í.”

<Rồi sao nữa?> Anh Jake hỏi.

<Rồi sao thì mình hổng biết. Mình chẳng bao giờ thấy những gì ở bên trông.>

<Thôi được rồi.> Anh Jake nói. <Tụi mình sẽ canh me khi nào có một người đặt *Bữa ăn Hạnh phúc* với... cái quái gì nhỉ?>

<Hạnh phúc ăn thêm.> Tobias đáp.

<Chỉ là do tui tưởng tượng ra, hay là bọn Yeerk đã có chút óc khôi hài nhỉ?> Marco hỏi.

<Ngay khi có một tên Mượn xác bước vô, tụi mình bám theo hẩn liền nha. Hổng có vấn đề gì lớn,> anh Jake nói, ngưng một chút anh chữa thêm, giọng rầu rĩ. <Một chuyến du ngoạn nhỏ tới vũng Yeerk thôi mà. Mình chắc là tất cả bọn chúng đứa nào cũng đặt món đó.>

<Thưa *Ngài Truyền Cảm Hứng*,> Tôi vừa nói vừa cười. <Đi nào. Tụi mình hãy...>

<Ê ê ê, đừng có nói ‘tới luôn’ ngen, Rachel!> Marco hét lên.

Chúng tôi bay quanh quần ở quầy. Lát sau, có một người đàn bà bước vô và đặt *Bữa ăn Hạnh phúc* và “hạnh phúc ăn thêm.”

Chúng tôi bay vù vù theo sau bà khi bà đi sau cửa bếp, rồi bước vô trong cái tủ lạnh cao quá đầu người.

<Cầu trời cho ra khỏi đây mau,> tôi kêu. <Lạnh quá làm mình bay chậm hẩn lại nè.>

<Phải, cái cơ thể này không có khả năng điều chỉnh thân nhiệt.> Ax nhận xét. <Thiệt là một ý tưởng lạ lùng. Loài người mấy bồ chuyên làm ba cái chuyện không bình thường.>

<Ax, mình hổng nghĩ là tụi mình phải chịu trách nhiệm về ->

<Mình biết mà. Mình đang thử nói giỡn chơi. Giỡn chơi kiểu loài người í mà.>

<Hay lắm,> Marco lầm bầm. <Những tên Yeerk khôi hài và bây giờ là một người Andalite tiểu lâm.>

Mụ đàn bà Mượn xác nọ đợi vài giây và rồi mặt sau của cái tủ lạnh bự mở toang ra.

Mụ bước vô và tụi tôi bay vù vô cái cửa mở. Lần này xem chừng sẽ dễ ợt đây.

“BrrrIIIT!BrrrIIIT! Phát hiện dạng sinh vật không được phép” BrrrIIIT!BrrrIIIT! “Phát hiện dạng sinh vật không được phép!”

Mụ đàn bà ngo ngoe quanh quẩn. Tôi trông thấy đôi mắt màu lam của mụ, mỗi con mắt bự bằng cả một cái bể bơi, đảo lộn và nhìn ngo. Qua thị ảnh vỡ vụn của loài ruồi, tôi có thể thấy được điểm nhìn của mụ.

Rồi mụ lăm bằm trong hơi thở, “Bọn cảnh giác đến cuồng tín. Chỉ là mấy con ruồi chết tiệt chứ gì.”

Cái giọng máy ra chỉ thị.

“Nhắm chặt hai mắt lại để tránh tổn thương võng mạc do *Bộ lọc Sinh học*.”

<Cái gì vậy hả?> tôi hỏi.

<Chuồn khỏi đây ngay.> Ax hét.

<Hả?>

<Ra ngoài! Ra! Ra!> Ax hét.

Ax hiềm khi hét. Cho nên nếu ảnh hét, thì là có chuyện lớn à nha.

Tôi lộn ngược giữa không trung theo cách chỉ loài ruồi biết làm, và đập cánh bay về cái khe còn hở dẫn tới tú lạch.

Đột nhiên, toàn bộ thế giới nổ tung trong một ánh sáng bùng lên chói lọi. Tôi cảm thấy đôi mắt kép của mình tan ra. Tôi tiếp tục bay, hai mắt đui mù, bay vù qua kẽ hở đang khép rất lẹ và gặp không khí rất lạnh.

<Mình bị đui rồi!> tôi la.

<Mình nghĩ là tui mình bị đui hết rồi.> Ax bình thản. <Hên là chỉ bị đui thôi đó. Một *Bộ lọc Sinh học* huỷ diệt tất cả các dạng sinh vật có mẫu ADN không được đưa vào hệ thống kiểm soát của máy tính. Dĩ nhiên đó là công nghệ Andalite. Bọn Yeerk chắc là đã đánh cắp được bản chi tiết kế hoạch của chúng tôi...>

<Ax, bồ nói bộ lọc đó sẽ huỷ bất cứ dạng sinh vật nào ngoại trừ dạng chúng đã đưa vào chương trình kiểm soát hả?> Anh Jake hỏi.

<Đúng vậy, thưa Hoàng tử Jake. Tôi rất tiếc phải nói là đúng như vậy. Khử hết mọi thứ, trừ Bọn Mượn xác người.>

<Vậy là chúng ta bị cấm cửa vô vũng Yeerk rồi,> Tobias nói. <Bây giờ chắc chúng đã đặt các thiết bị tương tự ở tất cả các lối vô...>

Tôi thấy mình gần như phát điên. Tôi chẳng khoái cái ý tưởng mình bị bọn Yeerk qua mặt cái rụp.

<Chắc phải có cách nào để vô chứ?> Tôi lăm bằm.

Một lúc lâu chẳng ai nói năng gì. Rồi Cassie lên tiếng. <Hừ... có một cách đây.>

<Ê, tôi hông chịu đâu,> Marco kêu lên. <Nghe giọng của bồ là tôi đoán ra sự thể rồi. Cassie, tôi thực sự hông muốn nghe đâu...>

CHƯƠNG 13

Tại tôi nhìn chăm chăm vô cái lồng nhỏ trong Đường Thú hoang.

“Con gì vậy, chuột cống hả?” Marco hỏi.

<Đó là một con chuột chũi,> Tobias đáp.

Marco ngó lên xà nhà chỗ Tobias đang làm dáng - dùng mỏ rửa chuốt bộ lông. “Mùi vị nó ra sao hả Tobias?”

<Mình chưa bao giờ bắt một con chuột chũi nào. Chúng đâu có thường lên trên mặt đất...>

“Đó là một con vật xấu xí,” tôi nói. “Và coi giống chuột chù quá hà.” Tôi đã có lần biến thành chuột chù. Kỷ niệm chẳng thú vị gì. Chuột chù quá mức nhạy cảm. Dễ bị kích động và luôn cảm thấy đói quá mức.

“Nó diềm đậm hơn chuột chù nhiều,” Cassie nhận xét. “Chuột chũi giành phần lớn thời gian của chúng để đào hang. Cúi hai chân trước của nó bụi chưa kìa. Hai cái chân thích nghi tuyệt vời để đào hang đó.”

Marco thở dài. “Người - chuột chũi. Bỏ đâu thể nào vẽ người anh hùng mang tên người - chuột chũi. Siêu năng lực của ông là gì. Đào đất hả?”

<Nhiều loài vật trên Trái Đất có dạng cơ thể giống nhau nhỉ,> Ax nhận xét.

“Đúng thế,” Cassie đồng ý. “Đó là dạng cơ thể rất phổ biến: chuột, chuột đồng, chuột chù, thậm chí cả sóc và gấu trúc xét về một phạm vi nào đó. Về cơ bản chúng có hình dạng của loài gặm nhấm có bốn chân và bụng sát đất.”

Tôi thở dài. “Vậy là bỏ đề nghị tại mình biến thành con chuột chũi này và đào hang xuống vũng Yeerk hả Cassie?”

Cassie nhún vai. “Mình chỉ muốn đóng góp một ý kiến mà.”

“Liệu có khả năng đào sâu 15m xuống vũng Yeerk không?”

“Một lượng đất lớn đó,” Anh Jake nhận xét. “Nhưng mình chẳng biết có cách nào khác nữa không.”

“Có ai hình dung được là chúng ta làm thế nào đưa nổi bao nhiêu bột yến mạch xuống sau khi đào xong những cái hang chuột chũi ấy không?” tôi hỏi.

Anh Jake gật đầu như thể sắp bảo, “Được chứ”. Nhưng anh lại nói “Không. Nhưng chúng ta phải bắt đầu tích trữ. Mỗi đứa bắt đầu xin ba mẹ mua bột yến mạch ăn liền vị lá phong và gừng. Càng nhiều càng tốt. Khởi đầu là thế. Rồi chúng ta sẽ dùng tiền tiêu vật của mình để mua thêm.”

Marco lắc đầu. “Ổng cần thiết. Ở nhà tui, tui là người chuyên trách mua mọi thứ hầm bà lằng. Tui có thể cung cấp bột yến mạch.”

“Vậ thì hay quá,” anh Jake nói. “Giờ thì thu nạp con chuột chũi này thôi.”

Tôi nhăn mũi. Tôi là đứa đứng gần cái lồng nhất. “Nó có cắn không đó?”

“Chắc không đâu.” Cassie nói. “Nó thường chỉ ăn... Ý mình là mình ổng nghĩ nó sẽ cắn bồ.”

Tôi quay lại nhìn nhỏ. “Thường thì nó ăn gì vậy Cassie?”

“Hừ, nó ăn những con trùn. Chủ yếu là trùn.”

“Ồ, tuyệt thật đó,” tôi than vãn.

Tôi chìa bàn tay ra và Cassie mở lồng. Tôi chạm vô con chuột chũi và cảm thấy ADN của con chuột trở thành một phần của chính mình. Tôi cho rằng con chuột chũi trở nên yên lặng và bất động, biểu hiện của hầu hết các con vật mỗi khi tui tôi thu nạp chúng, nhưng biết đâu đấy? Lần này khá yên ả. Đến lượt Tobias, con chuột chũi có đôi chút bị kích động. Bạn buộc phải ở dạng cơ thể thật của chính bạn khi thu nạp một ADN mới. Và điều hầu là cơ thể thật của Tobias. Do đó, để thu nạp chuột chũi, cậu ấy phải đập cánh liên hồi vào cái lồng và bấu chặt móng của mình vào con vật tội nghiệp đó.

Ngay khi ba của Cassie tới, tui tôi liền rời trang trại và hướng về trường học.

CHƯƠNG 14

Vũng Yeerk là một tổ hợp cực lớn dưới lòng đất. Nó giống như một cái sân vận động có mái che hoặc đại loại như thế. Cái vũng nằm ngay ở chính trung tâm, và xung quanh vũng là một khoảnh đất rộng và thoáng. Tất cả tổ hợp cũng rộng cỡ ba trăm rưỡi đến năm trăm mét vuông. Tôi đoán thế. Tui tôi không bao giờ đo được chính xác.

Nó quá rộng đối với một cái hố dưới lòng đất. Nó trải dài phía dưới trường học và thông suốt đến khu thương xá. Ít nhất có hai lối vào cho tui biết điều đó. Những lối vào là những bậc thang được giấu kín ở các góc khắp xung quanh vũng. Tui tôi khám phá ra một lối vào ở phòng để chổi trong trường học (sau đó đã bị bọn Yeerk loại bỏ) và một lối vào nữa trong phòng thử đồ của tiệm Gap trong khu thương xá.

<Căn cứ vào những lối vào mà tui mình khám phá được, mình cho rằng trung tâm của vũng Yeerk nằm ngay chỗ giao nhau này,> Tobias nói.

Tất cả tui tôi đang đứng ở điểm giao nhau giữa trường học và khu thương xá.

“Nè, tui mình ổng thể đào ở đây được,” tôi nói.

“Tui mình sẽ ổng muốn đào đâu,” Marco nhận định. “Tui mình ổng muốn ở ngay phía trên vũng khi đào thông xuống.” Cậu ấy dùng tay chỉ hướng xuống rồi nói, “BỒM!”

“Đúng đó,” tôi nhất trí. Ý tưởng rơi thẳng xuống vũng Yeerk thật muốn ỏi.

Anh Jake nói, “Tuy nhiên, tụi mình cũng muốn đào thông xuống gần vũng. Vậy ai có thể nói chính xác tụi mình sẽ đào ở đâu không? Tụi mình cần đào một đường hầm vắt ngang vũng và từ đó thả ngũ cốc xuống.”

Marco gật gù. “Tụi có một cảm giác lạ lùng rằng điều này có sự liên quan nào đó tới môn hình học mà lẽ ra ở lớp tụi nên chú tâm.”

“Bạn đang đòi hỏi rất nhiều thứ chính xác, thừa Hoàng tử Jake,” Ax nói. “Tụi mình không có dụng cụ. Ụng cụ. Thậm chí là cả những dụng cụ thô sơ của loài người. Ụ... ụng... cụ. Cụ... Dụng cụ.”

“Tụi mình buộc phải ước đoán có cơ sở thôi, Ax. Và đừng gọi mình là ‘hoàng tử.’”

“Vâng, thừa hoàng tử Jake.”

Tobias đã bay đến, thả lỏng người trên một cột đèn cao. Điều hâu có một thính lực cực tốt, nên cậu ấy vẫn nghe rõ tụi tôi nói chuyện.

Tôi ngẩng lên nhìn cậu ấy. “Tobias, bồ là người chuyên theo dõi các lối vào. Theo ước lượng tốt nhất của bồ thì tụi mình nên đào ở đâu?”

“Và đừng quên rằng, tụi mình phải có một chỗ kín đáo để biến hình,” Jake nói.

Tobias dang rộng cánh và bay lên cao, cao nữa. Cậu ấy lượn một vòng nhanh, không tròn trên bầu trời rồi quay trở lại. <Mình nghĩ là mình đã tìm thấy một chỗ thích hợp.>

Tobias đã lùng cho tụi tôi một địa điểm tuyệt vời để khởi sự việc đào hầm xuống vũng Yeerk. Đó là một nhà kho chứa đựng dụng cụ nằm ở sâu sau một ngôi nhà bỏ không, xập xệ giữa đám cỏ mọc um tùm, gần giao lộ giữa trường học của chúng tôi với khu thương xá (ngay dưới giao lộ này chính là trung tâm của vũng Yeerk.)

Không xa sau ngôi nhà này là một bãi nhỏ hoang tàn. Chỉ có vài cái cây, vài chiếc bàn dã ngoại, và một khoảng mấp mô với những tảng đá nhô lên khỏi mặt đất. Coi bộ đã lâu ngày chẳng có ai sống ở đây hết.

Nhà kho chứa dụng cụ cất bằng sắt tây rỉ sét trên nền đất. Trong nhà trống trơn, chỉ có vài bao đựng đất trồng bông với một cái cào.

“Tuyệt,” anh Jake tuyên bố. “Hơi chật chội, nhưng không hề gì. Một khi cả đám tụi mình biến thành chuột chũi, thì cũng đủ rộng chán.”

Cassie dặng hắng, “Ừm... đáng lẽ mình nên nói rõ điều này từ trước mới phải. Nhưng... tụi mình không nên biến thành chuột chũi một lượt vì... Ý mình là, mỗi lần chỉ nên có một con chuột chũi đào đất thôi.”

Cả bọn ngó trân trân vô Cassie trong khi mẩu thông tin kia ngấm vô từng đũa.

Chúa ơi! Vậy mà tôi cứ ngỡ là cả bọn sẽ cùng nhau đào bới trong lòng đất chứ...

“Rúc xuống dưới đó một mình ý hả?” Marco la lên. “Trong lòng đất? Đất ép chặt bốn xung quanh? Hổng có không khí?”

Cassie nhún vai. “Phải. Bờ sẽ là một con chuột chũi mà.”

“Hừm, vậy là đúng quá đi,” Marco châm biếm. “Tụi mình sẽ là chuột chũi, vậy thì rúc sâu xuống sáu mét đất, hổng có không khí, là đúng quá rồi.”

“Đừng mè nheo nữa, Marco.” Tôi nói. “Hổng có vấn đề gì đâu.”

Chẳng hiểu tại sao, những lời ấy cứ buột ra khỏi cái miệng ngu ngốc của tôi.

“Thưa các quý ông và các quý bà,” Marco vừa nói, vừa đặt tay lên vai tôi, “chúng ta có một tình nguyện viên.”

Tôi đành làm bộ cứng cõi. “Được thôi. Mình sẽ đi trước cho.”

Tôi tập trung tâm trí vô hình ảnh con chuột chũi. Bên trong nhà kho thật nóng bức khi cả bọn chúng tôi lén vô. Nóng và ngột hơi quá chừng luôn.

PHỊCH!

Mông tôi ục ịch xuống nền nhà.

“Ua!” anh Jake hét lên và nhanh tay tóm lấy tôi, kịp giữ tôi khỏi té nhào. Nhưng quá trễ để cứu vớt danh dự tôi.

Marco cười hình hích. “Hê hê, ha ha ha ha!”

Cassie thì khịt khịt một cách tuyệt vọng, ráng hổng cười thành tiếng.

Hai chân tôi quắt lại, chả còn gì ngoài bàn chân. Hai cánh tay tôi cũng mất tiêu, chỉ còn lại hai bàn tay. Tôi vẫn là người với hai bàn chân thay vì cả hai cái chân.

Anh Jake và Cassie giữ vai tôi để tôi có thể đứng thẳng. Tôi giống y chang con lật đật mà người ta đẩy một cái là lộn nhào vậy đó. Tôi ngồi xuống, vẩy vẩy những ngón tay ngón chân và ước gì có thể nhéo Marco một cú thật đau.

“Hãy chờ đến lượt bờ co...oi, Ni... ar... co!” Tôi hét lên. Nhưng khuôn mặt tôi chọn ngay đúng thời điểm đó mà bắt đầu phồng ra, ra và ra nữa. Cuối cùng, Cassie và anh Jake đặt tôi nằm úp mặt xuống vì lúc đó tôi chỉ còn dài chừng hơn sáu tấc. Lớp lông dày màu nâu đen bắt đầu lan khắp người tôi, biến tôi từ người gần như thành hình dáng chuột chũi hoàn toàn. Mặt tôi vẫn cứ tiếp tục phình ra phía trước, tạo thành một cái mõm chuột dài tuyệt vời. Trong khi hầu như toàn bộ cơ thể tôi bị co rút lại thì hai bàn tay tôi dường như lại bự ra. Dĩ nhiên là so với cơ thể đã biến đổi của tôi. Hai bàn tay tôi bự ra giống y chang hai cái xẻng có móng vậy đó. Bự, đẹp, hổng có lông, cứng cáp, với những chiếc vuốt mập bè ở đầu các ngón. Khi tôi nhìn xuống, chúng bị vụn về phía trước. Hai mắt tôi tối sầm lại. Tất cả những gì tôi nhìn thấy chỉ là ranh giới mờ mờ giữa sáng và tối. Tôi đui, nhưng mà hổng đui hoàn toàn mà chỉ gần như đui thôi. Các tiếng động thì mơ hồ văng vẳng, nghe như thể qua một lần cửa vậy đó. Cả khứu giác cũng chẳng có gì đặc biệt...

Tuy nhiên, một giác quan mới trỗi lên ập vô đầy trí óc tôi. Mũi tôi háo hức một cách điên cuồng và nhạy bén quá sức khiến tôi có thể cảm nhận những luồng không khí xung quanh mình.

Bị tước hết thị giác và phần lớn thính giác, tôi cảm thấy kinh hoàng. Tôi phải chun xuống đào

trong lòng đất trong tình trạng đui mù và điếc dở như thế này sao?

Còn nữa... tôi cảm thấy đất cọ vô bụng mình. Mũi tôi xúc vô đất và cảm nhận được kết cấu, độ ẩm, độ cứng của nó.

Chắc chắn là dưới lòng đất tốt lành hơn. An toàn hơn.Ồ phải, ở dưới lòng đất an toàn hơn rất nhiều.

Với lại, tôi thấy đói.

Tôi bắt đầu đào.

Tôi nghe xa xa có một giọng nói, “Ồi, nhỏ đó bắt đầu vào việc rồi hử?”

“Với mình, nhìn nó vẫn giống như một con chuột nhà.”

Tôi dùng móng vuốt đào đất và dùng “bàn tay” xúc đất đổ ra đằng sau. Rồi lặp lại. Nữa. Và bây giờ ham muốn đào trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều. Tôi phải đào! Xung quanh tôi là những hình dáng màu xám trên nền xám, bụi và trườn oài. Khi chúng chuyển động, tôi có thể thấy những dịch chuyển trong khoảng sáng.

Đào! Tôi cảm nhận được sự ấm áp của đất kêu gọi mình. Trong phần mù mờ nào đó của óc tôi, tôi gần như hình dung ra một bức tranh về một lỗ nhỏ êm ấm, ở rất sâu dưới kia, chứa đầy nhóc lá cỏ, nhánh cây và mẩu rác.

Tôi có thể cuộn mình trong đó khi nào không lạch bạch đi trong những đường hang của mình. Những đường hang mà các con bọ cánh cứng có thể đào qua và đẻ trứng trong đó cho tôi xơi. Ở đó, trong bóng tối như mực, cái mũi nhạy bén của tôi sẽ chạm vô sự mềm mại ướt át của một con trùn đất mũm mĩm ngọt lịm.

Ồ phải, đào đi! Đào nữa đi!

"Này, mình cảm thấy, hình như nhỏ chưa kiểm soát được hoàn toàn lối hình biến này."

“Hả? Thôi đi. Bỏ nghĩ một con chuột chũi mà có đủ bản lĩnh tiếp quản bộ não của Rachel sao?”

“Hãy nhìn cách nhỏ đào kia.”

“Hừm. Rachel? Này, Rachel? Bỏ dưới đó sao rồi?”

Đào, đào và đào. Bây giờ phần thân trên của tôi đã nằm trong bóng tối ấm áp của lòng đất. Đào mạnh nữa! Rúc hoàn toàn xuống dưới đất. Bóng tối là an toàn. Sự an toàn của đất ấm và ẩm ép chặt xung quanh tôi.

"Nhỏ không trả lời. Nhỏ hoàn toàn để não chuột chũi lẩn lướt. Mình không hề nghĩ rằng chuột chũi lại có bản năng mạnh đến thế. Được rồi, tốt hơn là hãy tóm lấy nhỏ trước khi nhỏ chui sâu xuống dưới đó."

Đột nhiên, tôi thấy có cái gì đó túm lấy tôi. Tóm đuôi tôi. Kéo tôi trở lại. Tôi đào chối chết với hai bàn tay xẻng của mình. Tôi sục vào đất, nhưng sức kéo quá mạnh.

CHƯƠNG 15

Lên, lên, lên khỏi mặt đất! Lộ thiên! Không có gì ở xung quanh, chỉ có không khí, không khí, không khí! Trống trải!

"Này, Rachel. Là anh Jake đây. Thoát ra đi. Trí não chuột chũi lẩn lướt em rồi đó."

Tôi thoát ra khỏi được sự kiểm soát của chú chuột chũi. Đó là một cảm giác giống như... hừm, giống như là bạn đang ở trong một đường hầm tối thui chòi ra ngoài ánh sáng vậy. Tôi đã trở lại. Tôi đã là tôi. Tôi, đang nhìn mọi người bằng cặp mắt gần như vô dụng của chú chuột chũi.

<Không đào nữa sao?> tôi nói.

"Ừ, đúng thế," tôi nghe thấy giọng Marco lép nhép.

<Mình chỉ đang cố xoay xở thôi mà. Này, mình đến đây để đào, phải không? Vậy mình đang đào đấy thôi, bồ tèo.>

Anh Jake đặt tôi xuống cạnh cái hố nông tôi mới đào.

"Đ... được rồi, Rachel. Em không gặp rắc rối gì hết. Mọi thứ ổn hết cả rồi."

Tôi trở lại làm việc, nhưng bây giờ đất không còn có vẻ mời gọi hay ấm áp nữa.

Tôi đào xuống, đào mãi xuống cho tới khi toàn thân tôi trong đất. Và bây giờ tôi không còn ẩn náu dưới tâm trí một con chuột chũi nữa. Tôi là một con người, đang đào vào lòng đất một cách mù quáng.

Tại sao nó lại kinh khiếp thế nhỉ? Tại sao nhỉ?

Đất cứ ép chặt xung quanh tôi? Sự thật là tôi không thể xoay được người, không thể thở! Không, tôi thở được. Đây, tôi đang hít thở cơ mà. Nhưng nỗi hoảng sợ đó, nỗi kinh sợ sự ngột ngạt trong bóng tối cứ đeo đuổi tôi dai dẳng. Tôi có thể dẫn nó xuống, tôi có thể tự thuyết phục bản thân, song nỗi hoảng sợ sự ngột ngạt trong tôi quá lớn.

Tôi bị chôn sống.

Chính xác là: Tôi đang tự chôn sống mình.

Tôi đào, đào xuống, xuống nữa. Tôi biết mình nên đào một cái hố thẳng đứng, nhưng lại không thể làm được. Chuột chũi không thể đào theo cách đấy. Nó chỉ có thể đào xiên xuống thôi.

Tôi đào. Bao lâu tôi cũng không biết nữa. Có vẻ như là cả một thời gian dài dằng dặc vậy đó.

Và rồi, đột nhiên, tôi không chịu nổi nữa. Tôi cần khí trời! Tôi ráng lui lại, nhưng không được.

<Nào nào Rachel. Bình tĩnh nào!> Tôi tự bảo mình. <Chỉ việc đào một chỗ quanh thôi mà. Đúng là vậy. Đào rộng thêm quá hai bên. Ừa. Cứ vậy đó.>

Không có không khí! Ôi, Chúa ơi, tôi bị chôn sống rồi!

<Không! Không! Tiếp tục. Phải đào rộng ra, tạo một chỗ quay đầu.>

Tôi cào một cách điên cuồng với hai “bàn tay” của mình, xúc đất về phía sau thân mình, để hai chân tiếp tục dùn đất ra sau.

Và một cái hốc từ từ hiện ra. Một cái hốc rộng chừng vài cen-ti-mét ăn vô hai bên vách đường hầm. Tôi tìm cách quay mình lại. Chưa được. Đào thêm nữa đi. Đào trong bóng tối đui mù.

Cuối cùng... rồi! Tôi quay người lại được rồi. Cái mũi rất nhạy của tôi cảm thấy đường hầm trống trải mở ra trước mắt mình. Nó không được nhẵn nhụi và còn lâu mới hoàn hảo, nhưng vẫn là một đường hầm.

Tôi chạy cuống lên qua những khoảng trống chật hẹp tuyệt vọng tìm kiếm khí trời!

Mũi tôi nhô ra ánh sáng. Chói chang muốn đui con mắt luôn.

“Rachel quay lại rồi,” Cassie reo lên. “Rachel, bồ ổn không?”

<Ừa. Ổn lắm,> tôi nói xạo.

“Bồ xuống sâu đến chừng nào rồi? Bồ đã xuống được hai mươi phút rồi đó.”

Hai mươi phút thôi ư? Không. Phải một giờ là ít.

<Mình...ừm, mình cũng chẳng biết nữa.> Tôi ráng hình dung cái đường hầm mà tôi chưa thực sự nhìn thấy mà chỉ cảm thấy thôi. Nó dài được chừng nào nhỉ? <Mình đoán là, mình cũng chẳng biết đâu, có thể được khoảng một mét rưỡi gì đó thôi.>

“Một mét rưỡi theo phương thẳng đứng?” anh Jake huýt một tiếng. “Khá tốt đó. Trần của vũng Yeerk có lẽ sâu độ mười lăm mét gì đó.”

“Hổng được thẳng đứng đâu,> tôi nói. <Chuột chũi không thể đào thẳng xuống được. Chỉ dốc xoay xoay thôi. Có thể chỉ sâu 30 cm thôi đó.>

<Ôi trời,> Tobias than thở. <Như vậy thì có mà đào suốt đời.>

Chúng tôi thay nhau đào mỗi đứa một giờ. Giữa các tua, đứa nào không phải đào hoặc cảnh giới thì tới tiệm Mickey D’s mua khoai tây chiên với coca đem về.

Sáu giờ đào cho tới khi mỗi đứa đều đào hết lượt. Ngày đã hết. Chúng tôi không thể ở lại lâu thêm được nữa. Phải về nhà thôi.

“Ai mang dây chui xuống đo xem tụi mình đã xuống sâu được bao nhiêu cái coi.” Marco gợi ý.

Chẳng ma nào tình nguyện hết. Bộ dạng đứa nào cũng ỉu xiu, mắt thì thất thần, mồ hôi nhả nhụa và tái nhợt do quá căng thẳng vì sợ hãi và biến hình liên tục.

“Để mình,” tôi nói. “Đến tua của mình mà.”

Tôi biến hình và Cassie buộc đầu một sợi dây vô đuôi của tôi.

Lại chun xuống đường hầm. Mỗi đứa chúng tôi đã lần lượt xuống sâu hết sức mình, rồi đào một chỗ quanh. Sáu chỗ quanh tất cả. Tôi đếm lúc đi qua từng chỗ.

Nếu tôi là người, tôi hẳn sẽ toát hết mồ hôi hột. Nóng bức và chật chội. Cực kỳ chật chội. Giống như ở trong quan tài vậy. Ý nghĩ ấy chọt nẩy ra trong óc tôi. Hệt như đang ở trong một cái quan tài. Hệt như đang bị chôn sống. Bạn muốn đâm đá và hét tướng lên để thoát ra ngoài, nhưng không ai ngoài bạn nghe thấy tiếng hét vì bạn đang ở trong một đường hầm sâu dưới lòng đất. Bị chôn sống.

Thế rồi mũi tôi đụng một bức tường. Chỗ tận cùng. Tôi đã tới chỗ tận cùng của đường hầm. Bạn nghĩ chắc tôi thở phào chứ gì? Không, bây giờ áp lực phải thoát ra ngoài lại xô tôi tới mức hoảng loạn.

Tôi chỉ có thể giữ cho mình vừa vặn khỏi kêu thét lên mà thôi.

Tôi chạy trối chết trở lại theo con đường hầm như có ma đuổi sau lưng. Ánh sáng đó dẫn lên trên mặt đất phải không? Không, tôi mới đi qua ba chỗ quanh. Hay là bốn nhỉ? Cuối cùng tôi cũng thò được mõm lên khỏi mặt đất, bò ra khỏi lỗ, bắt đầu hoàn hình.

Ax đo sợi dây mà tôi kéo theo xuống hố. <Các bạn muốn đo theo đơn vị mét hay thước Anh[2] đây?>

Tôi trở thành người đủ để thấy Marco đảo hai con mắt. “Cái nào chẳng được.”

<Tổng chiều dài của đường hầm xấp xỉ 12m. Tôi tin rằng độ dốc của nó là một trên sáu. Cứ sáu đơn vị của đường dài thì sâu xuống một. Có nghĩa là chúng ta đã xuống sâu khoảng hơn hai mét một chút.>

<Chỉ có 2m thôi á?>

<Gần hai mét một,> Ax đính chính.

<Ôi trời,> Tobias rên rầm. <Nếu như tụi mình đoán trúng, phải đào xuống 17m, thì sẽ phải mất cả tuần là cái chắc. Mấy bồ không đùa đấy chứ! Mình là chim nha! Mình không đào hầm đâu đó.>

Tôi gần như đồng ý ngay tắp lự. Xém nữa là tôi thốt ra câu, “Quên vụ này đi, mình bùng đây.”

Nhưng tôi không nói. Tôi là đứa to mồm nhất hô xung phong cơ mà. Đấy, tôi đã không để nỗi lo sợ bị nhốt trong hầm đe dọa được mình. Tôi đã không để nỗi hoảng sợ sai khiến hành động của mình.

Hoặc rất có thể tôi chỉ là một con nhỏ ngu ngốc.

CHƯƠNG 16

Càng có kinh nghiệm chúng tôi càng đào lẹ hơn. Nhưng rồi chúng tôi phát hiện ra rằng mình đang xuống tới tầng đá tảng mà chẳng một con chuột chũi nào có thể đào xuyên qua được. Chúng tôi phải kiếm những lối đào vòng quanh những tảng đá. Thiệt là lâu lắc.

Và chúng tôi lại chỉ có thể đào sau khi đi học thôi. Chúng tôi mang các bài tập thầy cô cho về nhà theo để làm trong lúc chưa tới tua mình đào. Ax thì ngồi đó, giở tai nghe những bài học lịch sử và cười nôn ruột trước những kiến thức sơ đẳng của tụi tôi về khoa học.

Thêm bốn ngày đào nữa. Cho tới khi Cassie chun lên và bảo <Mình nghĩ là tụi mình bị chặn đường rồi. Toàn là đá cứng thôi à...>

“Không có đâu,” tôi cãi. “Tụi mình hổng thể đào cật lực để rồi bị đá chặn đứng lại như vậy được. Phải có một lối nào đó chứ...”

Vậy là tôi chun xuống. Như một con ngốc vậy đó. Như thể cái vụ đào con đường hầm ngu xuẩn này đã kích thích tôi hoàn toàn vậy.

Ax tính rằng chúng tôi đã xuống sâu khoảng bảy mét rồi. Đã qua lớp xốp mặt, lớp đất sét và lớp sỏi. Tôi tiếp tục rúc xuống, đẩy mình về phía trước bằng sức mạnh của hai chân sau nhỏ xíu, chân trước thì luôn luôn dọn dẹp đất rớt ra cho quang đường hầm.

Mũi tôi chạm vô chỗ cuối cùng đường hầm. Tôi bắt đầu đào. Đá. Tôi nhích qua trái. Đá. Tôi bắt đầu nghĩ, gần như hy vọng thì đúng hơn, rằng Cassie có lý. Hổng đào điếc gì nữa. Hổng đường hầm gì nữa. Hổng còn chôn sống nữa.

Nhưng đúng lúc ấy tôi phát hiện ra nó. Một kẽ nứt trong tảng đá. Mũi tôi đánh hơi thấy nó. Tôi đào bớt đất đi và kẽ nứt rộng ra. Phải, có một lối thoát.

Tôi ngập ngừng. Có thực sự cần thiết phải nói với tụi nó không nhỉ? Tụi nó sẽ tin mình sai cổ khi mình xác nhận lời Cassie nói là đúng. Hổng có đứa nào mò xuống tận đây để kiểm tra lại. Cũng như tôi, hổng đứa nào thích chun xuống nữa đâu.

Tôi đào thêm chút nữa. Và rồi...

<Cái gì vậy?>

Không khí! Một làn gió nhẹ.

<Không thể nào.>

Nhưng, đúng là khí trời! Một hơi gió. Yếu, nhưng nặng mùi và ẩm ướt khó chịu. Nhưng dứt khoát là gió rồi. Không khí tràn vô giữa những tảng đá.

<Ê, mấy bồ!> Tôi kêu lên bằng ý nghĩ. Nhưng tụi nó ở quá tầm nghe nên chẳng đứa nào đáp

lại.

Tôi đào lớp đất đi và bây giờ làn gió mạnh hơn. Có đủ chỗ cho tôi lách mình qua. Nhưng tôi cảm thấy phía bên kia là khoảng trống...

Tôi quay lại và chạy thiết lệ lên mặt đất.

<Minh nghĩ là mình đã gặp một cái hang hay gì đó,> tôi nói. <Có một làn gió xộc lên giữa các tảng đá.>

Anh Jake coi đồng hồ. “Bữa nay thì quá trễ rồi. Ngày mai tội mình sẽ xuống đó. Mai là thứ Bảy, sẽ có nhiều thời gian hơn.”

Vậy là chúng tôi trở lại vào ngày thứ Bảy. Đã được nghỉ ngơi và lấy lại sức. Hay nói đúng hơn là đã được xả hơi và hồi sức sau một cơn ác mộng. Tôi mơ tôi bị kẹt trong một cái quan tài và thét ầm ỉ, “Hãy cho tôi ra ngoài, tôi chưa chết!”

Lần này tất cả cùng xuống một lượt. Chúng tôi đào rộng ra xung quanh kẽ nứt trong đá. Chúng tôi đào cho cái kẽ đủ rộng để vừa lọt mỗi đứa. Và không hiểu sao, cũng như mọi khi, bất cứ đứa nào trong đám tội tôi cũng rùng mình biết rằng, khi tất cả chun xuống có nghĩa là không còn ai trên mặt đất để giải cứu tội tôi nữa. Đường hầm có thể sập lở, tội tôi có thể bị kẹt cứng... tôi sẽ làm gì, hoàn hình ư? Sâu bên dưới bảy mét rươi đất ư?

Cả đám đào bóc những lớp đất cuối cùng. Mũi chúng tôi mách rằng mình đang đứng gần một kẽ nứt xuyên sâu qua tầng đá.

<Vụ này càng ngày càng thấy thú vị nha,> Marco châm biếm. <Bây giờ là đến đá tảng rồi nè.>

<Còn hơn là đào đất,> tôi nói.

<Ồ, phải không đó? Để tui đoán lần nữa nhen. Tội mình đang là những chú chuột chũi. Nếu đường hầm này sụp lên đầu tội mình, tội mình vẫn có thể đào đất chui ra mừ. Nhưng nếu là đá tảng sụp xuống thì tội mình sẽ làm được gì nào?>

Marco nói đúng. Tôi cố hết sức giữ cho mình đứng yên, không chạy trốn. Nếu tôi mà co giò chạy bây giờ, tôi sẽ không bao giờ ngừng lại được.

<Nếu bồ thấy sợ, mình sẽ nhào vô,> tôi nói.

<Tui sợ,> Marco xác nhận. <Tự lo cho bản thân nha.>

Đó là một lối nói mở để tôi có thể dễ dàng thốt ra “Mình cũng sợ” mà không cần e dè gì sất. Tôi không thể nói thế. Tôi không biết tại sao. Chỉ là không thể mà thôi.

Tôi rúc tẩm thân chuột chũi trơn tuột của mình vào trong kẽ đá xù xì, chưa bị bào nhẵn. Đá này bị nứt ra do sức ép của địa chấn. Tôi rúc mình tới. Lối đi vắn vẹo và quanh co, nhưng không nhiều lắm.

Nếu tôi hoàn hình ở đây, cơ thể người của tôi sẽ là quá lớn. Chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi sẽ trở thành một phần của tảng đá? Tôi có thể hét và hét nhưng sẽ không ai nghe thấy, không ai có thể giúp được tôi.

<Ngưng lại!> Tôi ra lệnh cho bản thân. <Ngưng tự tra tấn mình đi. Sẽ ổn cả thôi.>

Đột nhiên...

<AAarrrrhhhh!>

Tôi rớt!

Rớt xuống trong bóng tối dày đặc.

CHƯƠNG 17

Tôi rớt!

<Aaahhh!>

<Rachel!>

PHỊCH!

<Rachel! Có chuyện gì vậy?> Tiếng Cassie lo lắng hỏi.

Tôi chạm lưng xuống đất. Tôi rớt xuống một thứ gì khá mềm. Cái gì đó xộc lên cái mũi chuột chũi của tôi.

Tôi vẫn ở trong bóng tối dày đặc. Tôi chẳng nhìn được gì hết nhưng tôi biết mình đang ở trong một khoảng không rộng rãi. Vững Yeerk chẳng? Dĩ nhiên không. Nếu ở đó thì phải có ánh sáng chứ.

Nhưng dứt khoát là một không gian mở. Rộng rinh.

Và tôi nhận ra không phải chỉ có một mình mình.

Tôi chẳng biết chúng là những thứ gì, nhưng tôi cảm thấy sự hiện diện của chúng bên trên đầu tôi, rất đông đúc.

<Rachel!> Bây giờ là giọng anh Jake. <Nếu trả lời được thì em trả lời đi.>

<Em ổn mà,> tôi nói. <Em... em đoán là mình rớt vô một cái hang.>

<Bồ có thấy một anh chàng đội mũ trùm và một chiếc xe hơi quái chiêu không đó?> Marco hỏi.

<Cái gì?> Tôi quá bận bịu chẳng để ý gì đến lời giỡn của Marcco.

<Hang người dơi,> cậu ấy tiếp tục. <Tui nghĩ là bồ rớt vô *Hang Người Dơi*.>

Chẳng phải đến tận lúc này tôi mới nhận ra những kẻ nào đang ở phía trên đầu mình.

<Marco à, có lẽ đây là hang dơi thiệt. Xuống đây đi. Bồ có thể nhảy xuống. Rớt xuống tấm nệm

phân dơi này êm tuyệt vời lắm.>

Tùng đưa một rớt lục ục xuống bên cạnh tôi. Sáu con chuột chũi đuôi mù bì bọp trong đồng phân dơi khá khô.

Bây giờ đã ở bên ngoài đường hầm, bên ngoài khoảng không gian kín mít, tôi muốn cười vang lên. <Nè, kể ra cũng khá vinh quang đó chứ, ha? Tụi mình đã đào đường hầm xuống một mỏ phân dơi khổng lồ. Mất một tuần lễ để tới một cái hang dơi. Mấy bồ biết mình nghĩ sao hông? Mình nghĩ phi vụ này bị yểm bùa rồi. Và đó là do lỗi của mình...>

<Giờ thì làm sao lui bước được nữa,> Marco căn nhắc. <Tụi đã chất đầy nhà ba mươi sáu hộp bột yến mạch ăn liền vị lá phong và gừng rồi. Loại bao dễ mở í.>

<Tụi mình hoàn hình đi,> Cassie nói.

<Để làm gì?> Tobias hỏi. <Bồ tính thưởng thức khung cảnh đáng yêu này chắc.>

<Tụi mình đang ở trong hang dơi, có lẽ biến hình thành dơi hay hơn.> Cassie nói rõ.

<Ồ, mình chưa có lột hình biến dơi,> Tobias kêu lên.

<Thu nạp ở đây dễ ợt,> Cassie cười. <Mình cá là có tới hàng trăm ngàn con dơi đang treo mình trên nóc hang này đó. Chúng chỉ có mỗi việc treo mình khắp xung quanh đây và đợi ai đó tới thu nạp ADN của chúng thôi...>

<Bồ dzui tính thiệt,> anh Jake căn nhắc. <Đừng quên là tụi mình đang ở trong một cái hang dưới lòng đất và chẳng có lối nào thoát ra ngoại trừ cái lỗ chuột chũi mà chẳng thể nào chun vô được nữa.>

<Không, không,> Cassie kêu lên. <Loài dơi sẽ bay khỏi đây vào lúc sẩm tối. Ra ngoài trời. Lối thoát là đó chứ gì?>

<Thiệt chí lý!> tôi hét. <Chúng ta không bị chôn sống ở đây đâu.>

<Chỉ bị chôn trong phân dơi thôi.> Marco lầm bầm. <Hãy biến thành dơi như Cassie nói đi.>

Phải, dơi là một ý tưởng tuyệt vời. Nếu bạn rớt vô một cái hang dơi, thì làm một con dơi là hay nhất rồi. Nhưng trước hết chúng tôi phải trở về hình người cái đã.

Và việc đó chẳng thú vị gì hết, ít ra là trong cái hang dơi tối tăm đầy phân này. Cố gắng trở thành người. Với một thực tế rằng cái hang thấp tè, thấp hơn so với ước lượng của tụi tôi. Với một thực tế rằng tất cả tụi tôi đều đang cùng một lúc ở trong trạng thái dở khóc dở cười: cơ thể bự chảng của người với tứ chi bé tí nị.

“Á, trời ơi!” Marco rên rỉ. “Bị vùi dưới...”

“Phân dơi,” Cassie bổ sung thêm từ còn thiếu.

“Phải rồi, phân dơi. Đó chính là từ tui muốn nói. Phân dơi.”

“Ồi!” Tôi kêu lên.

Tứ chi tôi đã xuất hiện và tôi phải chống hai bàn tay xuống để đứng dậy. Đó là điều duy nhất tôi thấy thoải mái vì nỗi hoảng sợ sự tù túng của tôi đã hoàn toàn bay biến.

<Làm gì mà bồ la toáng lên thế, Rachel?> Tobias gất gồng. <Mình đang cố lấy lại lòng vũ trong đám lùn nhùng này đây.>

Tôi nhòe dậy. Tôi đứng lên, ngẩng đầu và tôi phát hiện ra rằng cái hang không cao như tôi nghĩ. Đấy, đầu tôi gần như bị bao bọc bởi những con dơi mềm, ẩm. Đúng là chỉ còn có một việc phải làm.

“Marco,” tôi nói. “Đảm bảo là bồ phải dươn người rồi. Hãy kiễng chân lên nhé.”

“Ááááá!” cậu ta hét lên. “Ôi, thú vị quá heng, Rachel. Thế mà đòi làm người lớn!”

“Cái gì, mình đòi còn bồ thì không chắc, à, chỉ vì bồ lùn xin phải không?”

Và rồi, điều kỳ lạ xảy ra, cả đám tụi tôi đều cười khúc khích. Bốn mét rưỡi sâu dưới lòng đất, trong một cái hang dơi tối thui, mù mờ, mất phương hướng, sợ hãi và người dính đầy phân dơi, tụi tôi cười khúc khích.

“Đây rồi. Mình tóm được một con dơi rồi nè,” tôi nói. Tôi đưa nó cho Tobias. Tôi không sợ dơi. Tôi đã từng biến thành dơi một lần rồi.

<Cám ơn bồ.>

“Coi chừng, cậu ta xực nó mất,” Marco nói.

“Mấy bồ biết không,” anh Jake nói với kiểu-như-mọi-khi của anh trong khi cả đám tụi tôi chờ Tobias thâu nạp con dơi, “ngay khi ông Edelman nói ‘ngũ cốc vị gừng và lá phong’, mình đã biết vụ này sẽ kết thúc rất ngu ngốc.”

“Ngũ cốc ăn liền vị gừng và lá phong,” Caissie chỉnh lại.

“Mấy cuộc chiến dính líu tới ngũ cốc chưa bao giờ được ghi chép trong sử sách, mấy bồ biết không?” Anh Jake nói tiếp. “Trận Gettysburg? Chẳng dính dáng gì đến ngũ cốc. Cuộc chiến ở Trung Đông? Chẳng bên nào dùng ngũ cốc. Hay trận Bão táp Sa mạc? Cũng không có ngũ cốc.”

<Xin lỗi, nhưng ngũ cốc là cái gì?> Ax hỏi.

“Một loại thực phẩm,” Cassie giải thích.

<Ngon không?>

“Bồ vẫn có thể nghĩ tới thức ăn ở đây sao?” Marco nói. “Ngay cái chỗ đầy phân dơi này sao?”

“Trận chiến Đồi Bunker? Cả người Anh lẫn người Mỹ đều không sử dụng ngũ cốc,” anh Jake tiếp tục nói. “Trận D-Day? Cũng chẳng nói gì đến ngũ cốc cả.”

<Xong. Mình đã sẵn sàng,> Tobias nói.

“Nào, tới luôn đi, rồi biến khỏi chỗ này,” tôi nói.

Tôi tập trung trí óc mình vào hình ảnh con dơi. ADN dơi trong tôi là của một con dơi màu nâu không quá bự con. Giống như một con chuột có cánh. Đó là một cảm giác kỳ lạ. Tôi đang co rút toàn thân. Nhưng tôi chẳng nhìn thấy gì. Tôi không nhìn thấy tôi nhỏ lại như thế nào, chẳng mục kích được tôi thay đổi ra sao. Trong bóng tối hoàn toàn, chỉ thính giác của tôi còn cho tôi một chút cảm nhận. Tôi nghe thấy những thứ mà tôi rất ít khi tôi để ý. Tôi nghe thấy tiếng xương người kêu ken két và rồi đột nhiên kêu lóc bóc khi chúng tan chảy. Tôi nghe thấy một âm thanh giống như bao tử tôi đang nhộn nhạo vì đói. Đó là âm thanh phát ra khi bao tử và các cơ quan nội tạng của tôi di chuyển và thay đổi vị trí. Một số bộ phận teo lại. Một số biến mất. Tất cả những biến đổi đó trong cơ thể tôi xảy ra cùng một thời điểm cơ thể tôi co rút nhưng tôi không biết tôi đang cao một mét rưỡi hay chỉ cao có hơn một tấc.

Tôi đưa tay lên mặt để “thấy” mình đã biến hình được bao nhiêu phần rồi. Song bàn tay của tôi bị giới hạn rồi. Chúng được nối lại với nhau một cách kỳ lạ. Khi tôi di chuyển chúng, tôi nghe thấy một tiếng động nhẹ giống như da đang xếp nếp lại.

Tôi vỗ đôi cánh dơi bằng da mỏng như giấy. Và rồi tôi cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ của loài dơi: năng lực định vị bằng tiếng dơi. Tôi phát ra một chùm tia siêu thanh. Những sóng âm cao hơn tất cả sóng âm con người có thể nghe được. Nhưng tôi nghe thấy chúng. Chúng dội ngược lại tôi và tôi nghe từng tiếng vang bị méo, bị vặn, và vỡ vụn.

<Ôi!> Tôi thốt lên đầy kinh ngạc. Tôi đã từng biến thành dơi một lần rồi, nhưng chỉ trong một thời gian rất ngắn. Tôi đã quên mất rằng dơi tiếp nhận thông tin bằng sóng siêu thanh. Như thể tôi bị mù nhưng vẫn nhìn thấy vậy.

Không phải kiểu “nhìn thấy” của con người. Tôi “thấy” những dáng hình, những mép cạnh, những chỗ mở ra và khép lại. Tôi bắn ra một chùm sóng định vị khác và “thấy” các đường viền của hàng ngàn con dơi đang treo người bên trên đầu mình. Tôi thấy những bộ mặt nhỏ xíu giống như mặt chuột của chúng và những đôi tai bự đầy lông lá trong khi chúng treo ngược người với đôi cánh gấp lại một cách khôn khéo.

Quang cảnh như thể toàn thế giới được viền lại bằng chì và mực đen vậy đó. Những mép viền và hình dạng, chẳng chút màu sắc. Và mỗi bức tranh chỉ hiện ra chớp nhoáng trong thời gian tiếng dơi tồn tại mà thôi.

Bây giờ thì tất cả đám bạn tôi bắt đầu định vị bằng tiếng vang, và tôi tăng nỗ lực của mình lên gấp đôi.

Phải! Tôi có thể nhìn thấy cái hang. Một cuốn truyện tranh vẽ một cái hang với những đường lằn dày và mỏng.

Tôi đập cánh và nặng nề bay lên từ nền hang. Tôi bay một vòng thiết lệ khắp xung quanh, tuyệt đối tin tưởng vào không gian mình đang bay.

<Không hẳn là nhìn thấy, nhưng vẫn còn ngon lành hơn là bị mù à nha,> Cassie thở phào và nói.

Tôi nhận ra rằng đám bạn tôi cũng căng thẳng giống y như tôi khi phải ở trong một bóng đêm đen kịt.

<Tới xe Dơi thôi, Robin,> Marco nói.

<Mấy bồ nghĩ sao nếu tụi mình kiếm cách ra khỏi chỗ này?> Tobias hỏi.

<Đồng ý,> Anh Jake nói.

Chúng tôi bay. Bay qua cái hang khắp khếnh và ngoằn ngoèo, đầy những con dơi treo mình bên dưới những chùm nhũ đá, và bên trên một tấm thảm măng đá làm bằng phân dơi.

Tôi cảm thấy được lối ra khỏi hang. Tôi cảm được những sự thay đổi nhỏ nhất của áp lực không khí, những thay đổi của nhiệt độ là chỉ dẫn lối ra. Nhưng bỗng...

<Mấy bồ có cảm thấy gì không?> tôi hỏi.

<Có cái gì đó ở phía bên trái chúng ta,> Ax nói. <Cơ quan định vị bằng tiếng dơi của tôi chỉ ra có một cửa mở. Nhưng không phải cửa mở ra ngoài.>

<Ôi trời,> tôi than vãn. Tôi có thể cảm nhận cái cửa hang gần ngay đây. Nhưng tôi cũng cảm nhận được lối ra khác kia. Tôi có linh cảm khá nhạy bén mách cho biết lối ra ấy có thể dẫn đến đâu.

<Tụi mình có thể cứ về nhà thôi cũng được,> anh Jake bảo tụi tôi khi cả bọn đã ra được bên ngoài hang. Về nhà, quên sạch mọi thứ xảy ra hôm nay. Anh không muốn “yêu cầu” tụi tôi tiếp tục nhiệm vụ khi mà cả đám đứa nào cũng ỉu xiu.

Mỗi đứa trong tụi tôi đều đóng một vai trò nào đó. Ít nhất thì luôn luôn là vậy. Nhiệm vụ của tôi là nói, “Tới luôn đi. Xông lên nào. Đó là lý do tụi mình có mặt ở đây mà.”

Nhưng tôi thấy mệt quá rồi. Và tôi thực sự, thực sự đã trải qua mấy ngày tệ hại để đào cái đường hầm chết tiệt đó.

Nhưng rồi tôi vẫn nói: <Tới luôn đi. Đó là lý do tụi mình có mặt ở đây mà.>

Đôi khi, thiệt là khó trốn tránh được cái vai diễn của mình một khi bạn đã thực sự bắt đầu nhập vai.

CHƯƠNG 19

Đó là một khe nứt thẳng đứng trong tảng đá. Có những chỗ hổng rộng quá 15 centimet. Rộng nhất là ba tấc.

Chúng tôi bay, đầu cánh cào vô vách đá. Xuyên qua một thế giới chỉ nhìn qua phác họa bằng tiếng dơi định vị.

Đột nhiên, khe nứt quặt xuống dưới. Xuống sâu khoảng ba mét và rồi...

<Ui cha!>

Chúng tôi lao mình vô một thế giới sáng bừng. Tôi lại nhìn thấy rồi. Người ta cứ nghĩ loài dơi bị mù, nhưng hổng phải vậy. Tôi thấy một không gian rộng mở được chiếu sáng bằng những ngọn đèn như của sân vận động bên dưới chúng tôi.

Chúng tôi bay thành vòng tròn bên trên nền hang. Khe nứt mà chúng tôi chun ra ở rất cao, gần như trên đỉnh vòm luôn. Và tất bên dưới chúng tôi là vũng Yeerk.

<Hay lắm,> anh Jake kêu lên. <Tụi mình đã tìm ra lối xuống vũng Yeerk.>

<Ừa, tuyệt lắm,> Cassie nói ảm đạm. <Giờ thì sao?>

<Bây giờ thì tụi mình tìm cách mang bột ngũ cốc đến đây và cho bọn Mượn xác người chén,> Tobias nói.

<Mấy bồ biết không... có thể tụi mình không buộc phải cho bọn Mượn xác Người ăn,> Cassie nói. <Mình không biết tại sao ý tưởng này không nảy ra từ trước. Nhưng bọn Yeerk không thể kháng cự được món này, phải không? Vậy sao tụi mình lại không thả bột ngũ cốc thẳng xuống ngay vũng Yeerk?>

<Như vậy có được không?> Tobias băn khoăn. <Mình nghĩ tất cả những gì bọn Yeerk ăn chỉ là tia Kandrona. Chúng mà có miệng sao?>

<Có,> Ax nói. <Tụi Yeerk có miệng. Hay là cái con người cho là miệng. Thực ra thì, nếu tôi nhớ được những gì thầy giảng trong giờ sinh học ngoài hành tinh, nhưng, buồn thay, tôi thỉnh thoảng...>

<Ngủ gật,> tôi nói. <À à, tụi này biết rồi. Bồ không thích giờ sinh học ngoài hành tinh phải không?>

<Tôi không ngủ gật,> Ax nói có vẻ ngượng ngùng. <Tôi để trí óc tôi phiêu diêu đâu đó, yên tĩnh, thoải mái và hoàn toàn không chú tâm đến bài giảng của thầy.>

<Bồ có ngáy khi trí óc bồ thấy yên tĩnh, thoải mái và không chú tâm không?>

<Nhưng, vấn đề là, cũng có lúc, tôi lại nghe giảng rất chăm chú. Và tôi tin là tụi Yeerk có một cơ quan kêu là mấu thẩm thấu. Đó là bộ phận giúp chúng hấp thu những tia Kandrona, đồng thời cũng hấp thu những dưỡng chất khác nữa. Chúng hấp thu qua chất lỏng của vũng Yeerk...>

<Vậy thì nếu chúng mình ném đủ bột yến mạch vụn lá phong và gừng xuống vũng Yeerk đó, chúng sẽ hấp thu nó, đúng không?>

<Phải, thưa Hoàng tử Jake. Tôi nghĩ có thể vậy...>

<Tuyệt diệu, tôi rất thích liều mạng mình vì cái “có thể” ấy đấy,> Marco tức giận kêu lên.

<Ê,> Tobias kêu lên. <Mình nghĩ là chúng ta có bạn đường đó. Đằng kia kia.>

Tôi ngó quanh và thấy hai trái cầu bằng thép sáng loáng, to cỡ trái banh chơi trên bãi biển đang di chuyển về phía chúng tôi qua không trung.

<Robot săn lùng!> Ax hét lên. <Chuồn thôi!>

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

Ba chùm tia Nghiệt từ hai trái cầu bắn ra. Tôi cảm thấy đau điếng bên cánh phải. Tôi ngửi thấy mùi gì đó cháy khét. Và khi nhìn qua, tôi thấy một cái lỗ tròn gọn ghẽ có kích thước bằng đồng hai mươi lăm xu cháy xuyên qua lớp da cánh của mình.

Tôi ngoắt mình theo hướng lên kẽ nứt, cả bọn sát cánh bay theo tôi.

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

<Aaarrrrhhh!>

Tobias bị bắn trúng rồi. Cậu ấy đang rớt, lộn đầu xuống, rớt xuống vũng Yeerk bên dưới chúng tôi. Tôi loáng thấy trước mắt hình ảnh ông Edelman đang rơi, và tôi vội lao xuống theo Tobias.

Loài dơi bay không nhanh lắm. Hên là Tobias có nhiều kinh nghiệm bay. Cậu ấy xoay sở sử dụng cánh còn lành hãm bớt tốc độ rớt của mình. Tôi quặp lấy cậu ấy bằng đôi chân nhỏ xíu nhưng khoẻ mạnh của loài dơi. Ax và anh Jake cũng lao tới như chớp và chúng tôi đập cánh như điên, kéo Tobias lên.

CHÍU! CHÍU! CHÍU!

<Aaarrrrhhh! Tôi bị bắn trúng rồi!> Ax hét lên. Ảnh bay yếu dần. Chỉ cần một phút nữa thôi là có thể đưa Tobias tới chỗ nứt.

<Tụi mình là dơi,> Tobias hỗn hển. <Tụi mình có thể treo người...>

Tôi nhận thức được điều Tobias nói. Nếu chúng tôi lôi cậu ấy đến được một trần đá, bất kỳ đá loại gì, cậu ấy có thể treo người vô đó. Đó chẳng phải là giải pháp hay, nhưng là điều duy nhất chúng tôi có thể làm lúc này.

Anh Jake nhao xuống, cố tình lao thẳng vào chúng tôi, đẩy chúng tôi về phía trần đá thoai thoải. Tobias cào một cánh điên cuồng và cố bấu chân vô một tảng đá.

Hai robot săn lùng vẫn lừng lững lao tới.

<Ax, những con quái này có điểm yếu gì không?> Marco hét lên.

<Hệ thống ngắm,> Ax càu nhàu. <Một ống kiếng. Giống như ống kiếng camera của con người vậy đó.>

<Mình thấy nó rồi,> Cassie hét lại.

BINH!

BINH!

Bộ phận định vị bằng tiếng dội của tôi nhìn thấy những hòn đá nhỏ bay xuống. Đó là những trái bom thả xuống từ máy bay ném bom. Cassie và Marco mỗi đứa cặp lấy những viên đá nhỏ, nhao xuống gần hai tên robot và thả bom.

Một viên đá chắc đã rơi trúng mục tiêu. Một tên robot bắt đầu lảo ra xa như thể thất trận. Nhưng tên kia chỉ lui ra xa khoảng sáu mét thì khai hoả. Tôi xoè cánh còn lành phủ lên người Tobias, ráng che đỡ cho cậu ấy.

CHÍU! CHÍU!

Tia Nghiệt đốt cháy cánh tôi. Cháy hoàn toàn. Chỉ còn lại một đầu mẩu của cánh tay dơi. Và

tôi cảm thấy mình nặng như một hòn đá.

Tôi rớt xuống, rớt xuống, rớt xuống qua không gian ẩm ướt.

Rớt xuống vũng Yeerk.

CHƯƠNG 20

Tôi rơi.

Tôi nhìn thấy anh Jake và Cassie bay tới hòng cứu tôi. Nhưng tôi biết, họ không thể làm được.

<Quay về đi, mấy bồ điên à?> Tôi thét lên. Và cơ thể tôi đập mạnh xuống.

Bõm!

Tôi rớt xuống đằng lưng. Cú va chạm làm tôi tắc thở. Tôi há miệng, nhưng tôi đã ở bên dưới mặt nước rồi.

Tôi ở trong một thứ chất lỏng màu chì, sôi sục, cuộn cuộn, lúc nhúc những tên Yeerk. Khắp xung quanh tôi.

Tôi ngoi lên mắt nước ráng phát ra chùm tia định vị, nhưng chất lỏng cứ phủ lên người tôi dính lầy nhầy phát khiếp.

Tôi đang ở trong vũng Yeerk!

Sự thật ghê tởm ấy giống như một trái bom nổ trong óc tôi. Chúng ở khắp mọi nơi. Đầy nhóc xung quanh tôi! Chúng sẽ tóm được tôi bây giờ. Tôi sẽ không thoát được. Tôi đập cánh còn lạnh lặn của mình, nhưng tất cả chỉ là quây nước một chút.

Tôi bắt đầu có ý nghĩ gọi to tên tụi bạn. Nhưng không. Không được. Họ sẽ tự sát nếu cố gắng cứu tôi. Không làm thế.

Nếu bọn Yeerk biến tôi thành một kẻ Bị mượn xác thì sao? Tôi sẽ phản bội tất cả bạn bè mình mất thôi... Không. Tôi không thể làm như vậy.

Chúng chỉ có thể biến mình thành kẻ Bị mượn xác nếu mình hoàn hình, tôi tự nói với mình. Chúng chẳng thể làm cái quái gì hết với một con dơi. Bộ óc dơi quá nhỏ đối với một con sên Yeerk. Hãy cứ ở trong lối biến hình.

Nhưng bọn Yeerk chẳng có vẻ gì chú ý đến tôi cả. Làm như chúng hổng để ý đến sự có mặt của một con dơi đang bập bênh trong vũng vậy đó.

Những tên robot săn lùng hình như đã được chương trình hoá để tấn công bất kỳ con vật nào. Bọn Yeerk rất cẩn trọng vì vũng Yeerk đã bị bọn tôi xâm nhập mấy lần rồi. Vì vậy chúng đặt những máy quét sinh học ở những ngõ vào vũng Yeerk. Và chúng cho bọn robot săn lùng hoạt động. Nhưng chắc là đã có nhiều con vật vô tội bị nướng cháy trong thời gian qua. Cho nên có

lẽ tôi không phải con vật đầu tiên bị rớt vô với một vết thương do tia Nguyệt bắn trúng...

BỊCH!

Một tên Yeerk lao vô tôi.

Tôi cứng người lại.

XOẠT!

Một tên Yeerk khác xoạt qua người tôi. Không có gì.

Nó lại va vào người tôi. Ối trời hoá ra là chúng nó đui. Chúng chẳng nhìn thấy gì lúc ở trong vũng. Chúng chỉ nhìn được qua mắt của vật chủ thôi. Vậy thì làm cách nào chúng có thể tìm cách quay trở về vật chủ của chúng khi tới lúc nhả? Nhờ mùi? Tiếng động? Hay giác quan nào khác chẳng?

Tôi ngược lên và nhìn thấy mái vòm bằng đá cao tít trên đầu. Tôi không nhìn thấy các bạn tôi đâu cả. Có thể họ đã an toàn. Có thể không.

Nếu tụi nó đã bị tóm, tôi phải cứu tụi nó. Nhưng tôi không thể dùng giọng truyền. Hẳn tụi bạn cho rằng tôi đã bị thương nặng. Hoặc tệ hơn thế. Nếu tôi kêu tụi nó, rất có thể tụi nó sẽ bị giết trong lúc cố cứu tôi.

Tôi biết làm gì bây giờ?

Nếu bọn Yeerk không thấy một con dơi, liệu chúng có thấy một con người không nhỉ? Tôi có thể biến thành cá mập và bơi khắp vũng, xơi tái những con sên độc cho tới khi một tên Mượn xác trên bờ trông thấy chiếc vây lưng của tôi và bắn tôi chết cháy.

Có một vòng chảy chậm chạp mờ hồ trong vũng. Tôi đang trôi nổi trong một vòng cung chậm chạp, ngày càng gần cái cầu bằng thép độc địa, trên đó chúng lôi xềnh xệch các vật chủ, dúi đầu họ xuống nước để bọn Yeerk chun vô trở lại.

Dưới chân cầu! Nếu tôi hoàn hình, thì đó là chỗ thích hợp nhất.

Tôi trôi tới gần hơn, gần hơn và tôi nghe được những tiếng kêu. Tiếng khóc. Tiếng thét. Nổi bật vọt tọt cùng.

“Không! Không! Để cho tôi đi, các người không có quyền. Tôi còn một lũ con...”

Tiếng kêu bị cắt ngang. Đầu người đàn bà bị xô một cách thô bạo xuống mặt vũng. Và mấy giây sau, bà ta đứng dậy, hoàn toàn bình thần. Tên Yeerk đã chui vào óc bà và kiểm soát mọi suy nghĩ của bà rồi. Một tên Mượn xác nữa.

Mặc dù từ một góc nhìn rất thấp, tôi vẫn có thể nhìn thấy cây cầu một cách rõ ràng. Những tên Mượn xác Hork-Bajir chán ngán lôi kéo những con người không tự nguyện và những Hork-Bajir không tự nguyện tới cuối cầu, đá khuỵu chân họ và dúi đầu họ xuống vũng.

Đó chỉ là công việc hàng ngày của Hork-Bajir, vậy nên những tiếng than vãn chẳng nhằm nhò gì với chúng hết. Chúng đã nghe cả trăm lần, cả ngàn lần, cả tỉ lần rồi...

Ý tưởng biến thành cá mập và nằm ườn trong vũng Yeerk nghe có vẻ hấp dẫn. Sao tôi căm ghét cái lũ ốc sên nhầy nhụa đang lúc nhúc quanh mình đến vậy.

Nhưng đó sẽ là một phi vụ tự sát. Có lẽ còn một lối khác để sống sót chứ.

Cây cầu đang lại gần. Cầu rất thấp, chỉ cao hơn mặt nước có dăm centimet thôi.

Mình nên làm gì bây giờ?

Được rồi, Rachel, tôi nghĩ, chắc chắn mi hồng muốn kết thúc đời mình như một con dơi một cánh chứ?

Tôi bắt đầu hoàn hình.

Ngay đó, nổi lênh phềnh giữa kẻ thù, tôi bắt đầu trở lại hình dạng người. Tôi đang ở dưới gầm cầu.

Tôi vớ tay, hy vọng mình có cái gì đó giống như một bàn tay. Những ngón tay thô thiển vụng về bầu lấy mặt thép bên dưới cầu.

Tôi nhô một khuôn mặt nửa người nửa dơi lên một khoảng không có chiều dài khoảng dăm centimet.

Tôi có thể nhìn lên phía trên qua những kẽ hở của tấm thép. Tôi thấy những bàn chân Hork-Bajir và cái đuôi ngắn ngủn của Hork-Bajir đang đi qua bên trên mình. Tôi nhìn thấy những bàn chân người bị lỗi xềnh xệch.

Bây giờ thân thể tôi đã lớn lên, lớn lên nhiều. Và càng thêm nhiều con sên Yeerk đụng phải tôi hay trượt qua người tôi.

Ồ, thiệt là ngon lành cho hàm răng sắc của con cá mập đầu búa.

Nhưng đó hồng phải là đường sống sót.

CHƯƠNG 21

Thành hình người hoàn toàn, tôi lại bắt đầu biến hình lần nữa.

Tôi cần phải đến cuối chân cầu để công việc được hoàn thành. Tôi sẽ trở nên rất, rất bé. Cho nên khoảng cách từ chỗ tôi đứng đến chân cầu cũng phải rất, rất nhỏ.

Tôi sắp thực hiện một cuộc biến hình mà tôi đã từng thề sẽ không bao giờ làm lại.

Người tôi co rút lại trong khi tôi nhích đến cuối cây cầu. Khi hai cánh tay của tôi vô dụng thì tôi đạp chân.

Một cặp chân mọc ra thêm từ giữa mình tôi. Một cặp râu phụt ra trên trán tôi. Thân hình tôi thắt lại thành ba khúc. Tôi nhìn giống như một cái đồng hồ cát có đầu. Da tôi cứng lại như móng tay người. Cũng giống như bộ xương ngoài của loài gián vậy. Nhưng tôi không biến thành gián. Mà thành một sinh vật nhỏ hơn nhiều. Gián vẫn có thể bị nhìn thấy. Một con gián sẽ

to như một con voi nếu đem so với con vật tôi chuẩn bị biến thành. Người tôi ngăn lại còn chưa tới hai phân, và vẫn tiếp tục co rút. Tôi đang trở thành một con vật khủng khiếp mà tôi đã từng biến hình.

Tôi đang biến thành kiến.

Tôi co rút đến khi cái mái thấp của cây cầu bên trên tôi như cách xa cả chục dặm.

Tôi liên tục tìm cách ngoi lên mặt nước. Và chẳng bao lâu tính nổi tự nhiên và kích thước nhỏ bé của tôi khiến tôi dễ dàng leo lên đầu những con sóng nhỏ.

Tôi quan sát xung quanh một lần chót với đôi mắt đang mờ dần. Tôi biết rằng mình sẽ gần như mù vì vậy tôi cần một phương hướng để biết mình đang ở đâu.

Một cây trụ khổng lồ, bự gấp năm mươi lần cây xích tùng, sừng sững trước mặt tôi, ngay trước mặt tôi.

Hai con mắt tôi mờ tịt như thể có ai đó đột ngột tắt công tắc đèn vậy đó. Tôi gần như mù. Còn mù hơn cả chuột chũi nữa. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là những đường nét mơ hồ vụn vụn giữa ánh sáng và bóng tối. Những cái bóng. Nhưng tôi biết mình đang ở đâu.

Sáu cái chân kiến của tôi ngo nguậy. Chúng ép lên một mặt phẳng dai dai đàn hồi - nước. Giống hệt như đi trên một tấm bạt lò xo vậy.

Nhưng tôi đã có thể bước đi trên mặt nước. Hay ít ra là đứng vững trên đó. Chuyển động về phía trước cực kỳ khó khăn. Hên là nước làm việc ấy giùm tôi. Một con sóng xô tới. Tôi cảm thấy nó từ bên dưới mình dâng lên, một con sóng mạnh mẽ đẩy tôi lên cao tới tận ngọn.

Tôi đang lướt sóng của vũng Yeerk.

BOP!

Con sóng đập vô trụ cầu. Một bức tường bằng thép sừng sững trước mặt tôi, rồi chẳng còn gì nữa trong đôi mắt kiến. Tôi búa vô. Tôi giương những chiếc vuốt nhỏ xíu búa một cách điên cuồng vào bất cứ vật gì vững chắc.

Và rồi nước rút xuống bên dưới tôi. Tôi đã bám được vô trụ thép! Chính cái chất liệu xù xì của kim loại là tất cả những gì tôi cần.

Tôi chạy thiết lệ lên cao. Chạy lên cao để tránh đợt sóng kế tiếp.

Nó đập cái bơm. Tôi cảm thấy những rung động khi nước đập vô trụ cầu. Cảm thấy không khí chuyển động vì cơn sóng tung lên, con sóng nhỏ xíu nhưng với tôi thì thật khổng lồ.

Ngọn sóng quét vô hai chân sau của tôi, nhưng tôi còn bốn chân bám rất chắc, và tôi dồn sức vô chúng với tất cả ý chí con người của tôi.

Tôi cảm nhận được bản năng máy móc, vô tri của loài kiến. Chúng chẳng có bất cứ vương bận gì. Tôi đã biến thành kiến một lần rồi. Tôi đã chuẩn bị tinh thần. Ngoài ra, chẳng có con vật nào tương tự loài kiến cả. Kiến không thuộc về thế giới của mùi vị.

Tôi bò lên, trèo, trèo nữa. Luôn luôn hướng lên.

Tôi leo lên cao và cảm thấy hơi ấm ở phía trước mình. Hơi ấm của thân thể và mùi của sinh

vật sống. Một sinh vật khốn khổ nào đó, người ta hay gọi là Hork-Bajir, hay một con Taxxon đề tiện... đang bị ký sinh trở lại.

Tôi chạy về phía trước, người vẫn treo ngược khi chạy, bám vô những chỗ lồi lõm bên dưới mặt cầu.

Tôi chạy cho tới khi cảm thấy mình không còn trên tấm thép nữa mà là trên mặt vải.

Thế rồi tôi cảm thấy mình bay lên với một tốc độ kinh hoàng. Nhưng tôi vẫn bám chặt vào những sợi dây thừng - những sợi dẹt của một chiếc sơ mi vải bông.

Vật chủ đã bị ký sinh trở lại. Tôi đang ở trên mình một kẻ Bị-mượn-xác, ở trên áo của hắn, bên dưới cổ áo ẩm ướt.

<Ha! Để coi mấy tên robot săn lùng có tìm thấy ta ở đây không?> tôi kêu lên đắc thắng.

CHƯƠNG 22

Tôi còn sống. Tôi đã thoát khỏi vũng Yeerk!

Nhưng tôi không thấy phấn khích. Tôi chẳng biết chuyện gì đã xảy ra với đám bạn. Tất cả những gì tôi biết, đó là tội nó vẫn chưa thực hiện được nhiệm vụ.

Tôi đang cõng an toàn trên những sợi bông vải xoắn lại có kích cỡ của những dây cáp cầu treo.

<Một cái áo rẻ tiền,> Tôi lẩm bẩm một mình. Tôi có thể cảm nhận được sợi vải thô nhám.

Cuối cùng thì tôi sẽ phải nhảy xuống. Mong sao con người mà tôi bám vô này sắp bước vô một trong các toà nhà. Mong sao hắn không phải đang trở lại vũng Yeerk mà là đang đi thẳng ra thế giới bên ngoài.

Tôi chưa muốn rời khỏi chỗ này. Tôi phải biết chính xác được chuyện gì đã xảy ra với các bạn mình đã...

Tôi cảm thấy một làn gió nhẹ thổi qua người mình. Mặt vải gợn sóng. Chúng tôi đang bước đi. Lẹ ra sao, xa bao nhiêu, ánh sáng thế nào, tôi chẳng cách nào biết được.

Tôi chạy lẹ ra khỏi chỗ núp dưới cổ áo và tiến lên cao. Tôi trèo lên chỗ mà tôi ước đoán là một cái vai áo.

Liệu tôi có thể thực hiện điều này không nhỉ? Loài kiến có thể nhảy được không. Chỉ có một cách khám phá. Tôi chạy ra mép vai áo. Tôi cẩn thận buông hết cả sáu chân ra. Rồi tôi nằm phục xuống và đẩy người ra.

Tôi đoán là sự vận động của con người tôi đang bám vào đã giúp tôi làm được điều ấy. Tôi chẳng nhảy bao nhiêu mà lăn khỏi mép áo thì đúng hơn.

Tôi rớt! Có lẽ phải mất tới mười giây tôi mới rớt được xuống đất, và trong khoảng thời gian

đó tôi lộn tung phèo, hoàn toàn mất kiểm soát. Tôi chẳng làm sao biết được khi nào mình chạm đất. Và mặc dù tôi biết được một con vật nhỏ xíu như tôi sẽ chẳng bị thương gì khi bị rớt, nhưng việc ấy vẫn thật đáng sợ.

BỊCH!

Tôi chạm đất. Tôi lăn trên sáu cái chân của mình. Tôi cảm nhận xung quanh với hai cọng râu của mình. Đó là một mặt phẳng trơn tru.

Được lắm. Tôi đã ở trên sàn nhà. Ở đây tôi sẽ dễ dàng bị xéo lên người. Tuyệt. Bây giờ phải kiếm một chỗ tối để hoàn hình mà không ai trông thấy.

Tôi chạy vù qua sàn nhà, hoàn toàn không biết mình đang ở đâu nữa. Tôi chạy một lúc lâu, để chắc cú rằng cái không gian mình đang ở đủ rộng rãi. Và rồi tôi bắt đầu hoàn hình.

Hoàn hình lại từ kiến thành người thiệt là lâu lắc. Hai con mắt tôi chỉ hiện lại khi tôi hoàn hình một nửa. Tôi ngó quanh. Có một ánh sáng mờ mờ sang sáng. Nó cho tôi thấy được những mép sắc và những góc vuông.

Một buồng kho. Có những thùng xếp thành chồng xung quanh tôi. Dường như chúng làm bằng chất dẻo màu lam thì phải. Tôi tựa mình vào một cái thùng khi vừa kết thúc quá trình hoàn hình.

Tôi ngó quanh. Mất một lúc, hai con mắt tôi mới quen được bóng tối. Trên một số thùng có chữ viết, nhưng không phải thứ chữ viết quen thuộc với tôi.

Có một hình vuông viền đỏ, mỗi cạnh dài khoảng 3 centimet. Tôi lập bập ấn vô hình vuông. Lập tức nóc của cái thùng lỏng ra với âm thanh như tiếng vỡ của chỗ gắn miệng ở bình thủy vậy đó.

Tôi thọc tay vô và nhấc lên một khẩu tia Nguyệt cầm tay.

"Tuyệt"

Khẩu súng thật kỳ lạ. Nó được thiết kế phù hợp với tay loài Hork-Bajir. Cũng không sao. Ngay chỗ ngón cái của tôi có một thanh trượt. Nó có thể đẩy lên hoặc xuống. "Thanh điều chỉnh hỏa lực." Tôi nhận ra công dụng của nó. Tôi phải dùng ngón giữa mới với tới cò súng.

Đột nhiên ánh sáng bùng lên!

Một cánh cửa mở ra. Một chiến binh Hork-Bajir hiện ra trong khung cửa. Hắn chớp mắt trong bóng tối.

Tôi nín thở và bóp cò.

CHÍU!

Tên Hork-Bajir rớt xuống như một cái bao đựng đồ dơ đem giặt.

Tôi bước tới chỗ hắn. Hắn vẫn còn thở.

"Hoá ra đó là nắc hoả lực thấp," tôi tự nói với mình.

Thế rồi, một giọng đàn bà vang lên, "Có gì mà mày lâu thế?"

Tôi lủi ngay vô bóng tối.

Mụ ta sững lại khi thấy tên Hork-Bajir nằm sóng sượt trên nền nhà. Mụ sắp hét lên một tiếng thì...

CHÍU!

Mụ té xuống, vắt ngang mình tên Hork-Bajir. Mụ còn gằm gừ một lần chót rồi đứt bóng luôn.

Tôi lột giày và áo khoác của mụ. Chiếc áo khoác rộng thùng thình, đôi giày nhỏ hơi chật. Nói chung thì trông không tồi. Và tôi muốn mình coi được một chút trong lần đầu tiên dạo chơi quanh vũng Yeerk trong tư thế một con người.

Tôi bước ra khỏi phòng kho, vào văn phòng ở phía bên ngoài. Chẳng có ai ở đó hết. Ở văn phòng thứ hai có một người đàn ông, mặc một áo sơ mi có cổ bằng vải bông. Chính hắn đã chở tôi đến đây. Trước khi hắn quay người lại, tôi khai hỏa.

CHÍU!

Hắn xum người trên ghế và coi bộ như đang ngủ gật vậy đó.

Tôi tuồn khẩu súng vào túi áo khoác. Và tôi bước ra thế giới của vũng Yeerk.

CHƯƠNG 23

Tôi căng thẳng bước quanh cụm công trình vũng Yeerk. Điều khôn ngoan nhất phải làm bây giờ là tiến thẳng về phía lối ra gần nhất.

Nhưng tôi phải coi coi bạn mình có ổn cả không đã. Có nghĩa là phải sục sạo cả cụm công trình này.

Vũng Yeerk nghĩa hẹp là một kiểu ao. Nhưng khắp xung quanh nó là một căn cứ, với những kho hàng, kho vũ khí, các toà nhà hành chánh, một cơ sở máy móc và một quán nước giải khát cho mỗi loài Mượn xác khác nhau.

Vũng Yeerk luôn luôn được mở rộng. Xung quanh vũng là những thiết bị xây dựng của con người: máy ủi, xe xúc, xe ben...

Nhưng trung tâm ma quỷ của toàn bộ cụm công trình là bản thân vũng Yeerk, với những chuồng nhốt các vật chủ - người và Hork Bajir.

Có một khu vực dễ chịu hơn, gần giống câu lạc bộ bãi biển, đó là nơi sinh hoạt của bọn “vật chủ tình nguyện.” Một số là người. Rất nhiều Taxxon. Cả hai khu vực đều rộng hơn, tấp nập hơn hồi tôi tới trước đây.

Đợi một phút coi, tôi nghĩ bụng. *Có hơn một trăm tên Yeerk đang ở trong vũng.*

Dĩ nhiên. Rất nhiều tên trong số đó là những tên Yeerk đang đợi những vật chủ mới.

Tôi cân nhắc. Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi chĩa súng ngay vô vũng Yeerk và khai hoả với hoả lực tối đa?

Tôi chẳng bao giờ gặp lại các bạn được nữa, đó là điều chắc chắn.

Một cặp Hork-Bajir đi bên cạnh tôi, nhưng chúng chẳng quan tâm gì đến tôi hết. Đối với chúng, tôi chỉ như bất kỳ tên Mượn xác nào khác mà thôi.

Rồi một cặp Hork-Bajir khác chạy tới. Tôi dõi mắt theo chúng. Có những tên Hork-Bajir khác nữa, tất cả đều chạy về phía bìa vũng Yeerk, bìa gần cây cầu nơi các vật chủ trút những con sên Yeerk ra.

Tôi chạy theo chúng. Tôi phải tỏ ra lạnh lùng, bình tĩnh. Bất kể chuyện gì đi nữa. Nhưng cái mà tôi nhìn thấy ở đó, giữa một vòng những tên Hork-Bajir đã khiến tôi muốn hét to lên.

Ax!

Ảnh đã hoàn hình Andalite. Và có không dưới 30 tên Hork-Bajir vây quanh anh ấy, tất cả đều lăm lăm khẩu tia Nghiệt trong tay.

Một Andalite bao giờ cũng có thể hạ được một tên Hork-Bajir. Thường thì là hai tên. Nhưng không thể hạ ba mươi tên. Ax bị sa lưới rồi.

Ảnh dường như rất bình tĩnh. Hoặc có thể chỉ là tỏ ra như thế.

Tôi ngó quanh quần kiếm các bạn mình. Chẳng thấy họ đâu. Tôi tự nhắc mình rằng họ có thể ở trong các lối biến hình khác rồi. Có thể họ ổn cả. Rất có thể...

Tôi hy vọng ảnh có thể thấy tôi. Điều đó có thể khích lệ ảnh. Nhưng Ax đang đối mặt với một biển các khuôn mặt giận dữ và háo hức chiến thắng. Ảnh đã có quá nhiều thứ để dòm rồi.

Hai tên Hork-Bajir to bự bước lên phía trước và rất cẩn trọng buộc một sợi dây kim loại quanh hai tay và hai chân Ax. Thế rồi, còn cẩn trọng hơn nữa, chúng luồn một kiểu ống bao vô lưới dao chết người ở chót đuôi của ảnh. Sau đó, chúng xô anh té nghiêng một cách thô bạo và lôi ảnh xềnh xệch trên đất.

"A, lại tóm được thêm một tên Andalite." Có ai đó kêu lên.

Tôi liếc về phía tiếng nói. Một bà đứng tuổi coi đáng rất sang trọng.

"Phải," tôi nói. "Tôi e rằng nó không đến đây một mình."

Mụ ta gầm gừ, "Đồ Andalite thối tha. Lúc nào cũng rình rập quanh quần, đội lốt một loài vật hay côn trùng nào đó nhờ công nghệ biến hình. Người ta đã tóm được hai tên rồi. Một cặp dơi." Mụ cười toe toét. "Tôi thì cho rằng có thể chúng là dơi thiệt. Nhưng chúng ta sẽ khám phá ra lẽ thôi. Visser đang tới đó." Mụ cười độc địa, nhưng có phần sợ hãi.

Tôi ráng bắt chước tiếng cười của mụ, "Ồ phải đấy, Visser sẽ chăm sóc tên Andalite thối tha ấy."

"Ước gì tôi có thể ở lại mà xem," mụ nói. "Nhưng tôi phải quay về thôi. Vật chủ của tôi là một thẩm phán, có một phiên toà quan trọng tôi phải chuẩn bị."

Mụ bước đi. Tôi ghi nhớ trong óc khuôn mặt và chức vụ của mụ. Tôi cũng ghi nhận là mụ nói dối. Mụ không muốn có mặt gần tên Visser Ba tí nào. Hẳn là một tên hay đổ quạu và khi hấn nổi khùng, thế nào cũng có vài cái đầu rơi cho mà coi.

Vậy đó. Hai con dơi và Ax. Như vậy còn lại hai đứa trong bọn. Hồng biết bọn Yeerk nhất hai con dơi ở chỗ nào ta? Chắc là ở cùng chỗ bọn Yeerk lôi Ax đến cũng nên.

Tôi bắt đầu đi theo dấu chúng lôi Ax đi. Chúng đi về phía một toà nhà không có cửa sổ. Trên cửa ra vào có một tấm biển viết một thứ chữ quái quỷ gì đó tôi không nhận ra. Nhưng tôi có một cảm giác xấu về chỗ này.

Mình có nên xông vô tìm cách cứu Ax và hai đứa kia không? Không, chớ vội vã. Chẳng có chuyện gì xảy ra trước khi tên Visser tới đâu.

<Rachel! Rachel, bồ sao rồi? Rachel! Bồ có nghe thấy tiếng tui không?>

Giọng Marco! Tôi liếc quanh. Không thấy Marco đâu cả. Có thể cậu ta đang ở trong một lối biến hình nào đó.

<Rachel, tui-Marco nè. Jake, Tobias và Ax đều bị tóm. Tui đang tìm cách tiếp xúc với bồ và Cassie. Mấy bồ có ở đó không? Có trả lời được không?>

Xém chút nữa là tôi kêu lên vì thất vọng. Trong lối người, tôi không thể sử dụng lối nói bằng suy nghĩ. Tuy nhiên tôi cũng nhẹ nhõm được đôi chút khi biết Marco vẫn tự do.

<Không hả? Được rồi, liên lạc lại sau nha. Mong là mấy bồ cũng ổn...>

Tôi đã tới cửa của toà nhà hắc ám. Giờ thì sao nữa đây?

Đột nhiên có sự náo nhiệt. Một tốp người và một tên Hork-Bajir tiến về phía tôi, về phía cửa ra vào của toà nhà.

“Tôi cũng không biết tại sao có thứ ấy trong đó,” có tiếng rên rỉ. “Tôi đã nói với ông đó là một sự lầm lẫn.” Cô ta còn trẻ. Chưa quá mười tám. Cô ta run sợ và bất lực trong tay tên Hork-Bajir.

Một tên Mượn xác Người lớn tuổi lắc đầu, “Cô có thể nói chuyện đó với ngài Visser. Ngài đến ngay bây giờ.”

“Không,” cô ta kêu to. “Đó là một lầm lẫn tai hại.”

“Đó là một sự lầm lẫn, đúng vậy rồi,” người đàn ông nói. Hấn thọc tay vô chiếc ba lô của cô gái, lôi ra một hộp giấy nhỏ. Hấn dứ cái đó vô mặt cô gái. “Cô kêu thứ này là cái gì vậy?”

“Ơ...nó chỉ là một thứ ngũ cốc thôi. Một thứ mà con người kêu là bã nho khô. Cơ thể con người cần có chất xơ để tiêu hoá cho tốt, cho nên...”

Người đàn ông cắt lời cô. Hấn mở hộp ra và hít, rồi giơ ra cho cô thấy. “Chẳng có nho nhĩc gì hết. Đừng có lên mặt dạy ta về con người nha. Ta đã ở trong thân thể của vật chủ này hai mươi năm rồi đó. Và ta dư biết mùi lá phong với gừng thế nào. Đồ ngốc. Cô thật là ngu xuẩn y như lũ người kia với loại ma túy của chúng. Ta chẳng bao giờ mong có ngày trông thấy những tên Yeerk ngu xuẩn tới mức hành xử như con người thế này...” hấn hất đầu. “Lôi nó đi.”

Tên Hork-Bajir lôi cô gái vô toà nhà. Gã đàn ông đưa cái hộp giấy cho một tên Mượn xác khác.

“Quá nhiều kẻ trong chúng ta đã trở nên nghiện ngập. Tội người làm vật chủ này có thể quá xảo quyệt. Thu giữ cái này trong tủ tang vật hàng lậu.”

“Trong đó sắp hết chỗ rồi. Người ta đã tịch thu hơn trăm ký lô chất này rồi.”

Một trăm ký lô?

“Hay lắm, cơ hội đã tới,” tôi thì thầm.

CHƯƠNG 24

Bọn Yeerk cất giữ bột yến mạch trong một căn nhà nhỏ giống như nhà chứa dụng cụ ở sân sau, trong đó người ta thường cất những chiếc cào, ống nước và máy cắt cỏ.

Tuy nhiên, nó cũng được canh giữ bởi bốn tên Hork-Bajir coi bộ rất cảnh giác và nghiêm chỉnh.

Căn nhà cách xa bờ vũng Yeerk khoảng mười lăm mét, ở ngay đằng sau quán giải khát của bọn Mượn xác Người.

Tôi hít một hơi dài. Marco vẫn tự do, nhưng tôi không biết cậu ấy ở đâu. Anh Jake, Tobias và Ax đang bị cầm tù. Cassie thì ở đâu đó, và tôi chẳng biết nhỏ ở đâu và nhỏ có được ổn hay không. Tôi phải nén lòng để khỏi kêu lên khi nghĩ có thể nhỏ bị thương.

Rồi, tập trung vô việc nào, tôi tự nói với mình một cách gay gắt. Mi là đứa duy nhất có thể cứu họ đấy.

Thêm vô mọi thứ khác, là chuyện Visser Ba đang trên đường tới đây, anh Jake và Tobias sắp hết thời hạn biến hình, và một trăm ký lô bột yến mạch vị lá phong và gừng đang nằm trong một căn nhà nhỏ cách vũng Yeerk khoảng mười lăm mét.

Hắn phải có vài cách để thực hiện toàn bộ những việc này. Tôi chỉ phải đứng lui lại nhìn rõ toàn cảnh bức tranh. Phải có một cách nào đó. Nhưng, trên thực tế, tôi không phải là đứa giỏi giang gì trong vụ xem xét này. Anh Jake nhìn thấy được. Cassie cũng thấy được, dĩ nhiên là theo cách khác. Còn tôi, tôi chỉ nhìn thấy những gì ngay trước mắt. Tôi là đứa giỏi đánh đấm.

Được rồi. Trước hết, cho dù mày định làm gì thì hãy làm trước khi Visser Ba tới đây.

Ưu tiên số một là giải thoát các bạn. Tôi chỉ cần có đủ thời gian để...

TÍT! TÍT! TÍT!

Báo động! Đèn pha bật sáng. Những tên Hork-Bajir chạy huỳnh huých. Chúng chạy về phía kho hồi nãy tôi bắn tia Nghiệt vô mấy tên khỉ gió.

Hừ, tôi thật ngu ngốc. Lẽ ra tôi phải biết rằng bọn chúng phải phát hiện ra chứ. Bây giờ bọn Yeerk đã biết hết là chúng chưa tóm hết lũ chúng tôi.

<Tui nè, Marco nè. Rachel, bồ bắt đầu làm cả bọn lo lắng rồi đấy. Bồ đang ở đâu vậy?>

THỊCH! THỊCH! BUP! BUP! Một đám người chạy huỳnh huých qua chỗ tôi. Hối hả. Một con Taxxon khổng lồ uốn éo đi qua, những chiếc chân nhọn như đinh khua loang loáng, cái mồm tròn vo màu đỏ to tướng há ra tấp không khí.

Marco nói gì nhỉ? *Bồ bắt đầu làm cả bọn lo lắng rồi đấy. Cả bọn?* Có nghĩa là cậu ấy đã tiếp xúc được với những đứa kia?

Có ai đó nắm lấy vai tôi, “Cô làm sao vậy? Về vị trí hành động đi chứ? Tụi Andalite không chỉ có một tên trà trộn trong chúng ta đâu.”

Lão buông tôi ra và chạy đi. Được khoảng một mét thì lão ngừng lại. Tôi có thể đoán được lão ta đang nghĩ gì. Lão quay lại chỗ tôi, mặt đầy nghi ngờ.

Tôi bước thẳng tới gần lão để cho không ai nhìn thấy tia sáng sắp sửa phát ra. Tôi giương súng lên và bóp cò.

CHÍU!

“Ahhh!” tia nhiệt bắn ra quá gần. Một phần năng lượng từ người lão dội ngược lại tôi. Giống như bạn vô ý cầm phải dây điện trần vậy đó, đau thối cả dạ dày luôn. Tôi ôm bụng lùi đi.

Những cái đầu quay lại. Những con mắt dồn vô tôi.

“Hắn là một đứa trong bọn chúng nó!” Tôi hét lên, chỉ tay vô người đàn ông đang nằm sát mặt đất. “Hắn định bắn tôi bằng cái này.” Tôi giơ khẩu súng lên làm bằng chứng.

Một đám đông đổ xô về phía trước, trong đó có những tên Hork-Bajir. Chúng bao vây người đàn ông trong khi tôi lùi đi và ráng để không ai chú ý đến mình.

TÍT! TÍT! TÍT!

<Ồ, Rachel,> Marco đang hát trong đầu tôi. <Bồ đang ở đâu vậy?>

“Đứa con gái vừa ở đây chạy mất đâu rồi?” tôi nghe một tiếng la giữa đám đông.

Tôi quay người bước đi. *Bước đi thôi, đừng có chạy nha*, tôi tự bảo mình.

“Hừ, phải kiếm cho ra con đó.”

“Rachel,” một giọng rít lên.

Suýt nữa tôi tè ra quần rồi. Tôi thò tay nắm lấy khẩu súng.

“Mình đây mà.”

Cassie! Nhỏ đột ngột hiện ra trước mũi tôi.

“Trời ạ, gặp bồ mừng hết lớn. Làm sao bồ tới đây được?” Tôi vồ vập.

“Thế bồ tới đây bằng cách nào?” Cassie hỏi.

“Có gì đâu,” tôi nói. “Mình đang gặp rắc rối mà...”

“Mình chẳng ngạc nhiên về chuyện ấy...” nhỏ thốt lên.

“Nào, tội mình phải chuồn khỏi đây thôi.” Chúng tôi bước đi và tôi tranh thủ kể cho Cassie những gì tôi biết. Cũng chẳng nhiều nhận gì.

“Vậy bây giờ phải làm gì?” nhỏ hỏi.

“Mình hy vọng bồ sẽ nghĩ ra một ý tưởng gì.” Tôi buông thõng.

“Tốt nhất là hãy gặp Jake, Tobias và Ax cái đã.”

“Ừa, nhưng làm thế nào mà gặp được. Họ đang bị bao vây bởi lũ Hork-Bajir hết sức cảnh giác. Còn Visser Ba thì đang trên đường tới đây.”

Tôi thấy Cassie liếc mắt về phía vũng Yeerk, “Trong trạng thái tự nhiên thì chúng hầu như bất lực, đúng không?”

Đột nhiên một chiếc loa phóng thanh kêu rẹt rẹt. Một thông báo oang oang phát ra bằng thứ tiếng quái quỷ gì đó mà hai đứa chúng tôi chẳng hiểu nổi. Và rồi, trước sự kinh ngạc của tôi, đỉnh vòm bắt đầu mở ra. Một cái lỗ tròn xoe. Nhờ ánh sáng từ trên cao chiếu xuống, tôi nhận ra đó là đáy của một đường hầm. Chắc nó phải cắt ngang qua một phần của hang dơi.

Trong những luồng ánh sáng xanh lam mà động cơ phản lực phát ra, hiện lên một chiến đấu cơ Con Rệp.

“Thử đoán coi kẻ nào tới kìa.” Cassie lăm bằm trong miệng.

CHƯƠNG 25

Chiếc Con Rệp chở Visser Ba bập bênh hạ xuống rất êm cách chỗ chúng tôi chưa đầy ba mươi mét.

Visser Ba bước ra. Hắn nhìn giống một "*Ax-già*". Nhưng ngay cả khi Visser Ba chiếm được cơ thể của một người Andalite, cũng không thể làm lẫn hắn với một người Andalite thực thụ. Không phải vì bạn đã biết hắn từ trước đâu. Có một vẻ hắc ám mà cho dù bạn không nhìn thấy, nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được. Một bóng tối toả ra từ con người hắn khiến cho mọi người phải hạ thấp giọng và thu nhỏ mình lại.

"Sẽ có vài tên sắp bị đá dít cho coi," tôi dự đoán.

Tiếng nói ý nghĩ của Visser Ba gầm gừ ám ảnh tất cả các bộ não trong vũng Yeerk. <Đóng chặt mọi lối ra! Không đứa nào được động đây. Toán an ninh, theo ta. Cho tới khi kiểm tra các người xong thì không kẻ nào được cử động. Nếu ai trong số các người thấy kẻ nào cử động, hãy tiêu diệt ngay tức khắc! Khử nó liền! Hiểu chưa? Ta sẽ không dung thứ những sai sót.>

Hai chiếc Con Rệp nữa hạ cánh. Visser Ba rất cẩn trọng. Hắn biết chúng tôi có thể là bất cứ kẻ nào ở chỗ này. Hắn biết rằng thậm chí chúng tôi có thể biến thành Hork-Bajir hay Taxxon nữa

kìa. Vậy nên hẳn đã mang những tên Hork-Bajir mới toanh từ phi thuyền Lưỡi Rìu xuống đây để kiểm tra chúng tôi, từng người, từng người một.

“Tội mình tiêu rồi,” Cassie nói mà chỉ mấp máy môi.

Tội tôi đang đứng bên hông toà nhà có quán ăn của bọn Mượn xác Người. Chúng tôi được che khuất một phần khỏi tầm nhìn, và lúc này hầu hết bọn chúng đang quay đầu hướng về phía Visser Ba.

Tuy nhiên vẫn có hai tên Mượn xác Người và Taxxon đứng sau lưng chúng tôi, chúng có thể nhìn thấy nếu chúng tôi cử động.

“Vô quán giải khát,” tôi thì thào. “Sẵn sàng chiến đấu. Chuẩn bị.”

Cassie đã trông thấy khẩu súng Nghiệt của tôi. Tôi quay mình đối mặt với con Taxxon. “Nó cử động! Nó là một tên Andalite!” Tôi hét lên và bóp cò.

CHÍU! Con Taxxon té nhào như một cái bao bột.

CHÍU! Tên Mượn xác Người thứ nhất té nhào.

CHÍU! Tên thứ hai ngã nhào.

Đường đã thông. Trong vòng ba giây, tôi lặn vô quán giải khát và bắt đầu biến hình. Toà nhà vắng ngắt. Tất cả bọn chúng đều đã ra ngoài đón vị thủ lĩnh trong nỗi sợ hãi.

<Đứa nào bắn ở đằng đó?> Tên Visser thét lên. <Ta đã bảo đứng yên cơ mà.>

Cassie và tôi tuồn qua các chổng ghế và chạy quanh bàn đầy nhóc thức ăn dở.

“Lại đằng kia!” Tôi thét lên, chỉ một cái cửa. Tôi tung cửa. Một căn phòng chứa đồ ăn.

Và lù lù trong đó, ngồi bình thản trên một cái thùng đựng súp thịt đóng hộp, một con khỉ đột đang ung dung nhấm nháp một trái chuối.

“Marco?”

<Không, một con khỉ đột khác đấy,> cậu ấy đáp. <Tôi ráng bắt liên lạc với hai bồ suốt...>

“Để lúc khác,” tôi hét lên. “Cầm lấy cái này! Mình biến hình đây!” Tôi quăng cho Marco khẩu súng bắn tia Nghiệt.

<Tuyệt quá!>

“Visser Ba đang ở đây. Anh Jake, Tobias, Ax đã bị bọn Hork-Bajir bao vây, và có một trăm ký lô bột yến mạch trong một nhà kho.”

Con khỉ đột chớp mắt. <Bồ lại có một ý tưởng xuất sắc nhưng rút cuộc lại tự đưa đầu vào chỗ chết phải không, Xena?”

“Không hề.”

“Bồ tính biến thành con gì vậy?”

“Gấu. Đây là thời cơ tung hoành của nó.”

“Không. Đợi chút đã,” Cassie lên tiếng. “Thứ bột yến mạch ngu ngốc kia mới là chìa khoá. Nếu nó tan trong vũng, chúng nó sẽ phát khùng hết cả lũ. Ít ra cũng là một cách đánh lạc hướng tuyệt vời.”

“Tụi mình phải ra khỏi toà nhà này bằng lối cửa chính, vòng ra sau, rồi đi lại căn nhà chứa bột yến mạch. Cả một quãng đường đó.”

Marco gật đầu, y như một chú khỉ khôn ngoan. <Có nghĩa là nó ở ngay sau bức tường này?> Cậu ấy chỉ tay qua bức tường.

Tôi mỉm cười, “Nghĩ mà coi, sẽ tiết kiệm được khối đường đi khi chúng ta băng qua bức tường này.”

“Băng qua tường, rồi băng qua mấy tên Hork-Bajir đang canh giữ bột yến mạch. Rồi sao nữa?” Cassie hỏi.

“Rồi...” tôi ấp úng thở dài. “Mình cũng chẳng biết làm sao nữa.”

<Kế hoạch số dzách.> Marco nói.

“Hãy...” tôi định nói thì Marco đã giơ một bàn tay to đùng lên. <Tới lượt tui,> cậu ta cướp lời. <Hãy hành động.>

CHƯƠNG 26

Tôi bắt đầu biến hình thành gấu xám. Nhưng rồi tôi ngưng lại. Chúng tôi đang cần tới một sức mạnh thô, cỡ sức mạnh một chiếc xe tải.

“Mấy bồ nên lui ra xa một chút,” tôi cảnh báo. “Mình sắp phình to lên đây.”

Tôi bắt đầu biến thành voi.

Rất thú vị khi biến hình. Nó giống như bạn chọn vũ khí cho mình trong cuộc đọ kiếm hoặc đọ súng tay đôi ngày xưa ấy. Hồi xưa, hai anh chàng lăm lăm nhau, rồi thông qua những người bạn, sắp xếp một cuộc đấu tay đôi để giải quyết vấn đề. Người nào thách đấu sẽ có quyền chọn vũ khí. Họ sẽ xuất phát vào một buổi sớm mai, rất lịch sự, với tất cả những nghi lễ trang trọng, rồi rút kiếm hoặc súng ra đấu với nhau. Ngày nay, người ta cũng có những cuộc đấu tay đôi khá giống xưa, chỉ có điều những tay súng bây giờ hình như tàn sát cả những người vô tội đang đứng mục kích họ. Nhưng, xét về một mặt nào đó, chúng cũng có đôi nét giống nhau. Tôi sắp lâm trận. Tôi nên dùng loại vũ khí nào đây? Tôi thích hình biến gấu xám vì nó rất khỏe và có sức hủy diệt cao. Nhưng trong trường hợp lần này, voi lại là vũ khí thích hợp hơn. Và cũng giống như những cuộc đấu tay đôi ngày xưa, tôi cũng có khá nhiều thời gian để nghĩ tới nỗi sợ hãi.

Tôi bắt đầu biến đổi, phình bự ra. Chân tôi trở nên dày cui và thành mấy cái cột điện thoại. Hai cánh tay tôi thậm chí còn trở nên dày hơn và sức nặng của nó khiến tôi ngã nhào về phía

trước. Ngón tay và ngón chân tôi biến mất, chỉ còn lại những cái móng bằng sừng dày.

Tôi thấy có cái gì đó đập thành phạch quanh đầu tôi. Đập như có ai đó đang giữ bụi khỏi tấm thảm. Tại tôi đó. Nó nổ bụi ra, mỏng tang. Mặt tôi phình ra phía trước. Bọn hình dung giống như có ai đó đang thổi hơi vào đầu tôi như đang thổi một quả bóng bay vậy. Hai mắt tôi di chuyển về hai phía, càng ngày càng tách xa nhau, làm cho thị lực của tôi trở nên mờ mờ ảo ảo. Mũi tôi tan chảy nhập với môi trên của tôi và bắt đầu mọc dài ra như mũi của Pinocchio. Nó dài mãi cho tới khi không còn là cái mũi nữa, mà là một cái vòi bụi chẳng khỏe mạnh. Tôi có thể dùng nó để búng mấy gốc cây khỏi mặt đất.

Tôi bắt đầu trở nên đồ sộ, cao lừng lững vượt lên trên Marco. Cassie lúc này đang trong lốt chó sói. Lưng tôi ép chặt lên mái nhà. Hai hông tôi xô vào mấy cái thùng và thùng giấy đang chất hai bên.

<Marco, coi chừng,> Tôi hét lên và Marco đánh rơi khẩu tia Nghiệt trong khi tìm cách chạy ra xa. Bởi vì lúc này, răng tôi tự nhiên kêu răng rắc và mọc dài ra, làm thành hai thanh ngà cong vút.

Nếu Marco vẫn đứng ở chỗ cũ, cậu ấy hẳn đã bị xuyên thủng bụng rồi.

<Marco, giữ lấy khẩu Tia Nghiệt. Bỏ làm rớt nó kìa. Chỉ có bỏ mới có ngón tay để điều khiển nó thôi.>

<Làm rớt ở đâu? Ở phía dưới bỏ à? Tuyệt quá.> Cậu ấy bò lổm ngổm phía dưới bụng tôi và nhảy ra với khẩu Tia Nghiệt trong tay.

<Tốt rồi,> tôi nói. <Tiến thẳng tới kho ngũ cốc, không dừng lại. Sẵn sàng chưa?>

<Sẵn sàng,> Cassie nói.

<Mấy bồ biết không, Jake nói đúng đó. Mấy bồ chưa bao giờ nghe thấy có cuộc đại chiến nào trong lịch sử có liên quan đến ngũ cốc hết,> Marco nhận định.

<Ừ, thế nào cũng được,> tôi nói cộc lốc. <Nào, tiếp tục thôi.>

Tôi chẳng mất mấy sức để đi qua bức tường phía sau phòng chứa đồ ăn mà chúng tôi đang ở trông. Tôi chỉ cần nghiêng người về phía trước và húc đầu vô tường thôi. Chỉ riêng cái đầu của tôi đã nặng hơn nửa tấn rồi.

RAẦẦ! RAẦẦ!

Bức tường đổ sụp. Một nửa mái nhà sụp xuống trên lưng tôi. Chúng tôi lao ra, một con voi, một con chó sói, và một con khỉ đột.

Căn nhà kho hổng xa quá chín mét. Chưa bằng hai lần chiều dài người tôi. Một, hai, ba bước chân và tôi đã tới nơi.

Hai tên Hork-Bajir hét lên và xém bỏ chạy. Nhưng chúng trấn tĩnh và đứng lại. Tôi phải thán phục chúng vì điều đó. Lúc nào đó bọn thử tới sở thú và ngắm một con voi châu Phi thiệt lâu và hình dung con vật ấy lao vô mình đi. Coi thử bọn dám đứng yên bao lâu nha.

XOỆT!

Một lưỡi dao trên tay tên Hork-Bajir vung lên nhanh như chớp, và trên vòi tôi hiện ra một

màu đỏ tươi. Chỉ là một vết nông, nhưng cũng đau ra trò.

“Hhhhrrooooo!” Tôi gầm lên.

Tôi giữ nguyên tốc độ và lao thẳng vào tên Hork-Bajir. Năm ngàn ký lô với tốc độ cao.

Tên Hork-Bajir can đảm bị loại ngay khỏi vòng chiến.

Không có thì giờ ngưng lại nữa. Tôi thấy Cassie và Marco hạ gục tên Hork-Bajir thứ hai.

<Thêm hai tên Hork-Bajir đang chạy tới,> Cassie kêu lên.

Tôi lui lại một bước và lao về phía trước. Đầu tôi húc vô căn nhà kho.

RẦM!

Bốn bức tường của nhà kho bay tung ra. Như thể một ai đó bỏ một trái bom vô giữa nhà vậy. Mái nhà bằng tôn rớt xuống và trượt qua bên cạnh.

Một cái thùng màu xanh lam, giống như thùng bia, lăn ra, được ngăn lại bằng đồng gạch vụn. Còn có năm thùng nữa, tất cả tụ lại thành một nhóm.

<Bột yến mạch!> Tôi kêu lên.

<Bột yến mạch vị lá phong và gừng ăn liền!> Marco chỉnh lại với giọng khoái trá.

<Tóm cổ chúng nó!> Một giọng nói bằng ý nghĩ rống lên. Visser Ba.

Tôi quay đầu nhìn. Cả một đạo quân Hork-Bajir, Taxxon, và Mượn xác người đang xô tới chúng tôi. Không còn lối thoát. Không còn đường nào.

Và ở đó, giữa đám ba quân đang xốc tới, là Visser Ba.

Tôi quẩn vò quanh một chiếc thùng yến mạch. Tôi nhắc nó lên như nhắc một cái lông vậy đó. Tôi trông thấy tên Hork-Bajir đứng gần đó có vẻ do dự.

Tôi tung cái thùng lên theo một đường vòng cung. Nó rớt ngay vũng Yeerk với một tiếng tồm rất to.

<Nó hỏng chìm.> Cassie la.

<Marco, nhắm mũi súng vô cái thùng. Làm liền đi.>

Con khỉ đột to dùng giò cánh tay mạnh mẽ lên và nhắm khẩu tia Nghiệt vô cái thùng.

<Tới lượt mi, Visser,> tôi nói.

<Đừng lại,> Cái giọng hải hùng đó rống lên và tất cả mọi vật sống đều sững lại. Chúng chỉ dám thở mà thôi. Lũ Hork-Bajir đứng sững như trời trồng. Khi ngài Visser bảo “ngưng” thì là phải ngưng. Thế thôi.

Visser Ba tiến tới, xô cả người lẫn Hork-Bajir và Taxxon sang một bên. Hắn tiến lên như thể không có gì ngăn cách giữa hắn với chúng tôi ngoại trừ một tấm bình phong làm bằng hai tên Hork-Bajir đứng bất động trong tư thế vụng về và một con Taxxon vụng vẹo.

Hai con mắt cuống Andalite của hắn quét từ bên này qua bên kia, để cân nhắc tình thế. Hai con mắt chính giữa thì nhìn vô tôi.

<Trong cái thùng ấy chẳng có gì ngoài rác,> hắn nói.

<Vậy thì người cần gì phải quan tâm khi bạn ta làm nổ tung nó kia chứ?>

Nói chuyện với Visser Ba bao giờ cũng nguy hiểm chết người. Ngoài một cơ thể Andalite, hắn còn có một trí óc Andalite đặt dưới sự kiểm soát xấu xa của hắn. Hắn có thể khám phá ra rằng tôi không phải một con Andalite trong lối biến hình, mà là một con người.

Hắn cười vang. Không phải tiếng cười tử tế. <Có lẽ có khoảng ngàn tên Yeerk trong vùng kia. Cái... cái sản phẩm trong cái thùng kia có thể tác hại đến phân nửa số chúng trước khi bạn ta dọn sạch được nó. Năm trăm tên Yeerk.>

Hắn ngưng lại để cân nhắc. <Và đổi lại, ta cho rằng các người muốn những tên khủng bố đồng loại của các người được thả ra và có cơ hội trốn thoát chứ gì...>

<Chính xác,> tôi nói.

Marco vẫn giơ khẩu tia Nghiệt chĩa vô cái thùng đang bập bênh.

<Vậy thì tốt hơn là ta cho người câu trả lời đây, > Visser nói giọng đe dọa.

Trước khi hắn nói ra thì tôi đã biết ý định của hắn rồi. Tôi đã trông thấy điều đó trong mắt hắn, trong ngôn ngữ của cơ thể hắn.

Hắn quyết định xoá sổ năm trăm đồng bào của hắn. Dồn chúng tới tình trạng điên cuồng. Hắn cóc thêm quan tâm. Có thể đó là một bước lùi, nhưng chỉ vậy thôi. Ngoài ra hắn chẳng thêm để ý.

Visser Ba chẳng thêm quan tâm tới bất kỳ thứ gì.

Ồ, đợi chút coi. Visser Ba phải quan tâm đến một điều chứ.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Chẳng còn thời gian để vạch kế hoạch nữa. Tôi đột ngột xông lên, đúng vào lúc Visser Ba hô lên <Tiêu diệt chúng...>

Tôi lao năm tấn người mình vô phía trước, vươn vòi thật dài.

Visser Ba nhảy lui lại, trúng vào một con Taxxon đang đứng bất động theo y lệnh.

Tôi húc qua tên Hork-Bajir và lao tới Visser Ba. Vòi tôi quấn lấy phần thân trên của hắn.

VÚT!

Cái đuôi Andalite của hắn chém một nhát!

Trượt!

Tôi siết vôi lại, căng hết các cơ ở cổ, và tên Visser Ba vọt tung lên cao. Tôi giật tung hắn lên khỏi mặt đất.

VÚT!

Hắn chém thêm nhát nữa, và lần này tôi rống lên vì đau. Lưỡi dao đã chém trúng một bên mắt của tôi. Nó gần như cắt qua một con mắt của tôi.

Nhưng tôi không thể chần chờ.

Tôi nhắc bổng tên Visser lên cao. Tôi quăng hắn lên, đúng lúc hắn chém xả vào tôi lần nữa.

TÒM!

Visser Ba rớt xuống vũng Yeerk.

Tôi loạng choạng vì đau đớn. Sự đau đớn tôi chưa từng hình dung...

<Ôi không! Rachel!> Cassie kêu lên.

Tôi không chú ý tới nhỏ. Không có thì giờ đau nữa. Không có thì giờ. Tôi phải chơi đến cùng. Hên cái là tôi biết chút đỉnh về sinh lý loài Andalite. Tôi biết họ ăn và uống qua bốn móng guốc. Đúng lúc này tên Visser Ba đang hấp thụ nước vũng Yeerk.

Với một con mắt còn lại tôi nhìn chăm chăm tên Visser đang nổi lênh bênh trong vũng.

<Bây giờ người có thể quan tâm tới việc ta cho nổ tung cái thùng kia không?> Tôi hỏi hắn.
<Thế nào, người có quan tâm không?>

CHƯƠNG 28

Té ra là có. Có, hắn có quan tâm. Visser Ba có thể hy sinh hàng trăm đồng đội Yeerk của hắn, mặc cho chúng phát điên lên vì bột yến mạch. Nói cho cùng thì đó là chiến tranh mà, đôi khi cũng phải hy sinh chứ bộ. Nhưng những hy sinh ấy không bao gồm cả bản thân hắn.

Tôi đá nốt những thùng còn lại xuống vũng, như vậy Marco chẳng thể nào bắt trượt được. Rồi Cassie đi giải thoát cho các bạn của chúng tôi. Bọn Hork-Bajir, bọn Taxxon và bọn Mượn xác người vẫn đang đứng ngay đơ ở đó. Chỉ cần một đứa trong bọn chúng có chút sáng kiến là bọn chúng có thể khống chế được chúng tôi. Chúng có thể tóm lấy Marco trước khi cậu ấy bắn trúng một trong số các thùng yến mạch kia.

Nhưng những kẻ thuộc hạ luôn khiếp sợ thì làm sao có được sáng kiến. Bọn Yeerk đó có thể căm ghét chúng tôi, nhưng chúng còn sợ Visser Ba hơn...

Cả hội chúng tôi thận trọng tiến ra một trong số các lối ra. Chúng tôi trèo giật lùi theo các bậc cầu thang, suốt dọc đường. Marco lăm lăm khẩu tia Nghiệt chĩa xuống vũng Yeerk.

Chỉ có nhờ Tobias mà chúng tôi biết được những gì xảy ra sau đó. Giấu mình đằng sau tấm thân khổng lồ của tôi, cậu ấy hoàn hình. Tới lưng chừng cầu thang vô tận ấy, Tobias đã lấy lại hình dạng điều hâu của mình. Và chính con mắt điều hâu tinh tường của cậu ấy đã nhìn thấy...

<Hắn đang biến hình. Tên Visser. Hắn đang biến hình dở dang!>

<Hắn đã thoát khỏi hình dạng Andalite, biến qua dạng không hấp thụ nước,> anh Jake nói. <Vậy là món bột yến mạch ngu xuẩn không còn ép phê hắn nữa rồi. Hắn sẽ rượt theo chúng ta!>

<Hắn còn cách bao xa?> Ax hỏi.

<Hổng tính được,> Tobias kêu lên. <Hắn đang lặn xuống, hắn chìm xuống nước rồi.>

Tôi liếc về phía trên cầu thang. Còn phải leo một đoạn dài nữa. Và tôi đã yếu đi nhiều vì những vết thương. Mà tôi lại không thể hoàn hình được vì như thế sẽ làm lộ nguyên hình là người. Thiệt là dư thời gian cho Visser Ba leo lên mặt nước trong lốt một con vật xấu xa ngoài Trái Đất và rượt theo chúng tôi.

Chúng tôi đều yếu xiu và lộ mình trên các bậc cầu thang. Tôi thì thực tế đã bị loại khỏi vòng chiến. Anh Jake vẫn đang là một con dơi. Nếu hắn ta xoay sở được để rượt theo chúng tôi thì...

<Marco, phải bắn thôi.> tôi nói. Tôi nhìn Cassie và Tobias xem có ai phản đối không.

<Hắn không cho chúng ta lựa chọn đâu,> Tobias rầu rĩ. Cậu ấy bay đậu lên vai Marco. <Bồ nhắm cao quá rồi, thấp xuống chút xíu, thấp nữa. Rồi... bắn!>

CHÍU!

Ở xa bên dưới chúng tôi, một cái thùng phát ra tiếng BỤC!

Một chất màu xám giống như hoa giấy bung ra và hoà vô nước.

<Như vậy sẽ làm chúng bận rộn.> Tobias nói. <Bây giờ thì chuồn lẹ.>

Dưới vũng Yeerk là cả một sự hỗn loạn. Hork-Bajir, người Bị-mượn-xác, Taxxon, tất cả chạy nháo nhào tìm cách kéo Visser ra khỏi nước. Và tìm cách gom bột yến mạch trước khi nó tan hết dưới nước.

Lúc đó thì tôi té. Năm tấn thịt voi lăn lông lốc qua mười hai bậc cầu thang bằng đá.

<Hoàn hình đi,> anh Jake hét lên lập tức.

Cassie cào tới nhưng bất lực với bàn chân chó sói của mình. <Tại mất nhiều máu quá đó! Nhỏ sẽ chết mất! Rachel, bồ phải hoàn hình đi.>

<Hắn đang nổi lên.> Tobias hét lên. <Hắn đang nổi lên khỏi vũng. Trời ạ! Cái gì... Ax, con vật kia là con quái gì vậy?>

<Tôi không biết,> Ax thừa nhận. <Không phải một trong số những sinh vật tôi từng nhìn thấy

trước đây. Nhưng có vẻ cực kỳ nguy hiểm đấy.>

Tôi đang hoàn hình lệ hết sức mình. <Mấy bồ đi tiếp đi! Mình sẽ đuổi kịp.>

<Ừa, đúng đấy, Rachel.> Cassie tán thành.

<Lốt biến hình của hắc giống như một loài khủng long bay. Chỉ có điều con này lưng đầy gai nhọn.> Anh Jake nhận xét.

Anh Jake đang hoàn hình. Tôi cũng đang hoàn hình. Rất chậm chạp.

<Tất cả những gì chúng ta có là một con khỉ đột và một con chó sói!> Tôi hét lên. <Chạy đi! Mấy bồ có thể tha anh Jake và chạy đi!>

<Các bạn có nhiều hơn một con khỉ và một con chó sói> Ax nói. <Các bạn có một người Andalite.>

Tôi đang co rút người lại. Và càng bớt phần voi, thêm phần người bao nhiêu, thì cảm giác đau càng giảm bấy nhiêu. Tôi cảm thấy sức khỏe đang hồi phục. Nhưng tôi vẫn còn quá oải. Liệu tôi có thể biến hình lần nữa được không?>

<Có những tên Hork-Bajir đang chạy xuống cầu thang tiến về phía chúng ta,> Ax nói, ảnh là người duy nhất trong chúng tôi nhìn về hướng ấy. Có bốn mắt lợi hại thiệt.

“Tuyệt,” anh Jake gắt gỏng, lúc này ảnh đã là người trở lại. “Chúng ta kẹt cứng rồi. Và hắc tới rồi nè.”

Tôi quay đầu về phía đôi cánh rộng có màng da đang vỗ. Và tôi nhìn thấy một con vật trông giống như một loài nhím có cánh, có điều là những gai nhọn của nó dài tới mét rưỡi lận. Đầu nó kéo dài ra cả về phía trước lẫn phía sau. Riêng cái mỏ cũng đã dài tới mét rưỡi rồi...

Nó bay chậm chậm, có vẻ rất cố gắng, nhưng đang tới gần. Tim tôi thót lại. Liệu nó đã nhìn thấy chúng tôi trong thân hình người chưa đây?

Tôi quay đầu lại nhìn lên những bậc cầu thang trên cao. Lũ Hork-Bajir ở cách xa 30m đang lao xuống chúng tôi. Chúng tôi kẹt rồi. Không còn cả thì giờ biến hình nữa. Sa lưới rồi!

Chỉ lên trên ba mét nữa là cầu thang chui vô lòng đất và đá. Con quái vật Visser Ba không thể bay lên đó. Nhưng nếu chúng tôi lên được chỗ ấy, thì sẽ lao đầu vô giữa bọn Hork-Bajir.

Và đó là lúc ý tưởng đến với chúng tôi, “Đưa cho mình khẩu tia Nghiệt.”

“Súng không ngăn được con... con quái vật ấy đâu! Nó bọc thép từ đầu đến chân. Không gì có thể ngăn nó được.

Tôi không có thì giờ tranh cãi nữa. Tôi giật khẩu tia Nghiệt từ tay Marco. Tôi quay lại và lao lên cầu thang, xông thẳng vô lũ Hork-Bajir.

“Theo mình!”

“Nhưng...”

“Cứ theo mình đã.”

Chúng tôi chạy lên. Khoảng cách giữa chúng tôi với bọn Hork-Bajir đã rút lại một cách mau lẹ. Con quái vật thì đang bay tới gấp gáp.

“Tất cả nằm xuống! Che lấy đầu! Chuột chũi.” Tôi hét lên. “CHUỘT CHŨI!” và giơ thẳng khẩu súng lên cao. Nhắm vô đúng chỗ tiếp nối giữa đá tảng treo lơ lửng và đất làm thành cái vòm ếch.

Tôi điều chỉnh hoả lực và bóp cò.

Và cả thế giới sụp đổ trên người tôi.

CHƯƠNG 29

Tôi không bị hòn đá nào đè bẹp hết, tuy đã bị va đập kinh khủng. Mừng hú! Nhưng tôi đã sợ muốn chết.

Sợ bị chôn sống.

Mà việc ấy đã xảy ra thật. Thậm chí do chính tôi gây nên. Bị chôn sống dưới đá và đất sau khi đánh nhau với lũ Hork-Bajir.

Nhưng bạn có thể làm gì khi bạn bị chôn sống nhỉ? Bạn có thể hoặc là ngồi đó mà kêu la trong sự hoảng sợ mù quáng. Hoặc có thể đào lấy lối ra. Ít nhất trong trường hợp bạn là một con chuột chũi.

Tôi lo cho Cassie và Marco lắm. Cả hai đứa vẫn còn trong lối biến hình, vậy là còn phải qua một đoạn trung gian nữa trước khi có thể trở thành chuột chũi.

Nhưng chó sói và khỉ đột đâu dễ dàng bị giết. Cho nên chúng tôi đều biến hình suôn sẻ và đào những đường hầm để chui lên riêng từng đứa.

Việc ấy tốn rất nhiều thời gian. Tôi phải ngừng lại, khoét rộng ra để có đủ chỗ hoàn hình người trước khi bị kẹt mãi trong lối chuột chũi. Lắm lúc muốn thét lên vì sợ ấy chứ.

Nhưng đến vòng thứ hai thì tôi lọt vô hang dơi.

Lại mất thêm một giờ cho tất cả bọn tôi lạc vào chỗ đó. Chúng tôi gặp nhau trong bóng tối dày đặc, từng đứa một. Bây giờ chúng tôi chỉ còn là một nhóm nhóc tỳ lơ lửng, cẩu kính, bé nhỏ.

Tobias là đứa tới sau chót.

“Bồ làm tụi này sợ muốn chết. Bồ ở chỗ nào chui ra vậy?” Tôi hét lên với cậu ấy.

<Thì mình cũng lo lắng y như vậy cho bồ, Rachel,> cậu ấy mỉm cười trong câu nói không thành tiếng.

Cuối cùng chúng tôi biến hình thành dơi. Chúng tôi đã cạn kiệt sức lực. Tôi có thể nằm lăn ra đó trong bóng tối vĩnh hằng mà ngủ suốt một tuần lễ luôn đó.

Và rồi đúng lúc chúng tôi phát sóng định vị xung quanh để kiểm lỗi ra thì cái điều lạ lùng nhất xảy ra. Cả cái hang trở nên sống động.

Tất cả các con dơi từ từ buông móng khỏi trần đá. Chúng rớt xuống, dang hai cánh, phát ra những âm thanh định vị, và bay đi.

<Chắc là chiều rồi đó,> Cassie nói.

<Ừa, nhưng hông biết chiều của ngày nào nhỉ?> Tôi lăm bằm.

Chúng tôi bung khỏi hang. Có lẽ tới hàng trăm ngàn con dơi lặn. Có thể tới một triệu. Ai mà đếm được số dơi này kia chứ?

Chúng tôi bay về nhà, chẳng còn chút hơi sức nào để đùa giỡn hay cười sung sướng vì đã sống sót.

Nhưng dù oải đến đâu, có một việc tôi muốn làm...

Rất có thể tôi có một chút máu điên trong người. Sau tất cả bao nhiêu sự kiện như thế, nếu tôi dám nói cho bất cứ ai nghe về cuộc đời của mình, tôi hẳn sẽ bị tổng cục nhanh vô trong một căn phòng bằng cao su và bị roi quất đen đét.

Sau khi giải quyết xong, tôi bay về nhà và hoàn hình trong phòng mình.

“CHÍNH XÁC là cả ngày cô đã ở đâu hả tiểu thư?” Mẹ tôi tra hỏi.

Nhưng đúng lúc đấy thì điện thoại reng. Mẹ tôi nhắc máy lên và lặp đi lặp lại hoài mỗi tiếng “Sao kia?” tới chín lần, lần sau lại to hơn lần trước.

Rồi mẹ ngồi xuống, ngó chăm chăm vô Sarah, Jordan và tôi.

“Chuyện gì vậy mẹ?” tôi hỏi.

“Thân chủ của mẹ, cái ông Edelman tội nghiệp ấy mà,” mẹ lắc đầu như thể ráng xua đi cái gì, “ông ấy trốn viện.”

“Trốn khỏi nhà thương điên ấy hả mẹ?” Jordan hỏi lại.

“Ổng chạy mất. Nhưng thiệt là kỳ quái... Người ta khai là có một con gấu xám bình thản bước vô, xô đổ cửa, và nói với người đàn ông đó... theo một kiểu liên lạc tâm linh nào đó... Nó bảo ông ta đi khỏi đây, đi xa đi, nhưng đừng làm bất cứ chuyện gì ngu ngốc như thể tìm cách tự sát chẳng hạn, bởi vì... con gấu... đã có một ngày vô cùng vất vả, nó không muốn phải cứu ông lần nữa.”

Jordan và Sarah ngó mẹ tôi trân trân như thể bà đã phát khùng vậy đó.

Tôi nhún vai. “Điên hết biết,” tôi nói bừa. “Một con gấu xám, hay thật.”

Có gì ghê gớm đâu chứ. Tôi không thể giúp gì cho ông Edelman. Chẳng ai giúp được ông hết. Nhưng có những lúc tâm trí người của chính ông nổi lên. Và những lúc ấy, giữa cơn điên của tên Yeerk, tôi muốn ông được tự do.

Chuông cửa reng.

“Anh Marco đấy,” Jordan reo lên. Nhỏ vẫn cho là cậu ấy thiệt dễ thương.

“Bảo nó đi đi,” tôi hét. “Chị oải lắm rồi.”

Một lát sau Jordan quay lại với một chồng cao ngất những hộp giấy. “Anh bạn Marco của chị bảo ba ảnh bắt ảnh vứt hết những đồ này đi.”

Thế rồi nhỏ vứt các hộp bột yến mạch vị lá phong và gừng tung toé khắp bàn nhà bếp...

HẾT TẬP 17

[1] Marco giả bộ nói ngọng, có ý chọc Ax. Đúng ra là “Arnold, là một người đàn ông.” (ND.BS)

[2] Nguyên văn: Feet - số nhiều của foot - đơn vị đo chiều dài của Anh - 1 foot = 0,3048m (ND.BS)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>